

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

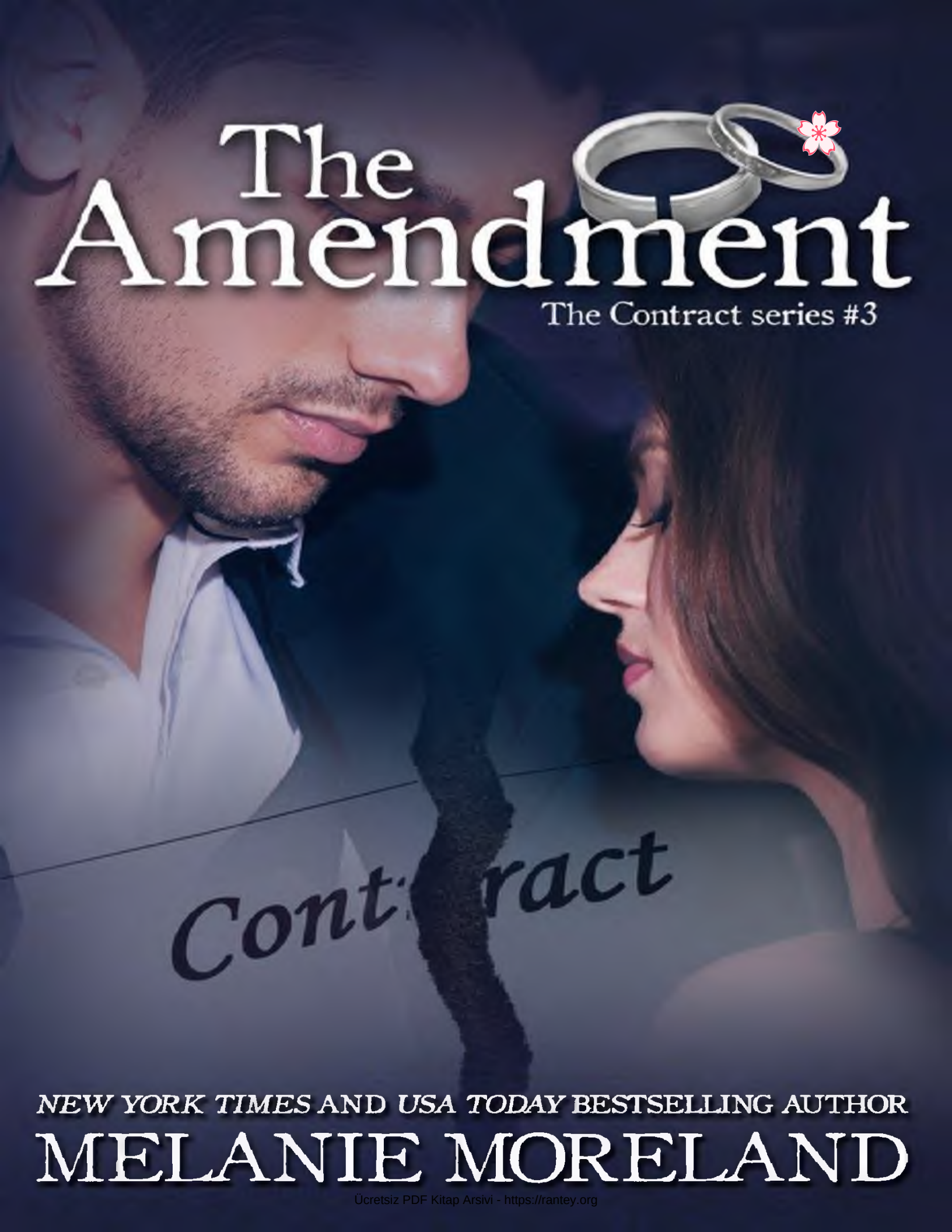
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Amendment

The Contract series #3

Contract

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MELANIE MORELAND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DEĞİŞİKLİK

MELANIE MORELAND

MORELAND BOOKS, INC

DEĞİŞİKLİK Melanie Moreland Telif Hakkı © 2019

Moreland Books Inc.

Kayıt No. 1162043

E-kitap ISBN # 978-1-988610-26-9

Basılı kitap ISBN # 978-1-988610-25-2

Tüm hakları saklıdır

Düzenleyen

Lisa Hollett—Sessizce Dilbilginizi Düzeltmek

Kapak tasarımı Melissa Ringuette, Monark Design Services

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.
telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik araçlarla çoğaltılması yasaktır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta anlatılan karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve ya kurgusal ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.
gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Vellum ile oluşturulmuştur

ADANMA

***The Amendment, sevgi, affetme ve anlayışın yolculuğudur.
Bu kitabı adayabileceğim tek bir kişi var.***

Bu kitap benim Matthew'um için.

***Çünkü onunla
Bağışlanma sunulur
Destek hiç bitmez ve
Sevgi her gün, her an beni çevreliyor.***

Her zaman ve sonsuza kadar senin olan—M

İÇİNDEKİLER

1. [Richard](#)
2. [Katy](#)
3. [Richard](#)
4. [Richard](#)
5. [Richard](#)
6. [Katy](#)
7. [Katy](#)
8. [Katy](#)
9. [Katy](#)
10. [Katy](#)
11. [Katy](#)
12. [Katy](#)
13. [Katy](#)
14. [Katy](#)
15. [Katy](#)
16. [Richard](#)
17. [Richard](#)
18. [Katy](#)
19. [Richard](#)
20. [Richard](#)
21. [Richard](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür](#)

[Melanie Moreland'ın diğer kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

RİCHARD

Sonunda evin garajına girdiğimde saat geç olmuştu ve eve geldiğim için rahat bir nefes aldım. Eskiden iş için seyahat etmeyi severdim, ama şimdi gitmekten korkuyordum. Katy'yi ve kızlarımı bırakmaktan nefret ediyordum.

Uçağım Toronto'dan kalkışta, ardından Calgary'den kalkışta rötar yaptı ve uzun bir gün oldu. Rezervasyonlarımızı yapan seyahat uzmanımızla konuşmam gerektiğini kendime hatırlattım. Aktarmasız direkt uçuşlar istiyordum.

Evin karanlık olmasına rağmen, gecenin karanlığında iki ışık parladığını fark ettim. Biri ön kapının üzerinde benim için, diğeri ise çocuk odasının penceresinden gelen loş bir ışık. Bu, Katy'nin Heather ile uyanık olduğu ve ona beslediği anlamına geliyordu.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım ve gerindim. Sokak lambası beyaz bir şeyin parlamasına neden oldu, bu benim dikkatimi çekti ve kaşlarımı çatarak ona doğru baktım. Bahçemdeki yarım düzine seçim afişine şaşkınlıkla bakarak garaj yolunda koşmaya başladım. Tüm siyasi partiler temsil ediliyordu. Küfrederek hepsini çimlerden söküp garaja taşıdım ve köşeye attım. Küçük valizimi alıp eve koştum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, çantamı odamıza bırakmak için durdum, sonra yan odadaki bebek odasına gittim. Yorgunluk, stres ve günün gerginliği önümdeki manzarayı görünce bir anda yok oldu.

Kocaman kucak koltuğunda uyuklayan güzel karım Katy vardı. Kollarında bebeğimiz Heather'ı sallıyordu. Yanlarında Gracie yatıyordu. Annesinin kucağında denizyıldızı gibi uzanmış, mümkün olduğunca fazla yer kaplıyor ve şüphesiz annesinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Yere atılmış bir biberon duruyordu. Hepsi birlikte çok güzel bir üçlüydüler ve küçük kızlarım benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı büyüyorlardı.

Onları izlerken eğlencemi bastırdım. Cebimden telefonumu çıkardım, birkaç fotoğraf çektikten sonra odanın diğer tarafına geçip kızlarımı uygun yerlerine oturtmaya yardım ettim.

Heather'ı Katy'nin kollarından nazikçe aldım ve Katy uyanırken ona fısıldayarak sakinleştirdim. "Sorun yok tatlım. Onu ben alırım."

"Eve geldin," diye mırıldandı. "Geç kaldın... Seni bekledik."

"Biliyorum, bebeğim. Özür dilerim."

Yüzümü okşamaya çalıştı ama başaramadı. "Sorun değil."

Gülümseyerek elini tuttum ve avucunu öptüm. "Artık buradayım."

"Seni özledim."

Sözleri kalbimi ısıttı. Kafasına bir öpücük kondurdum. "Ben de seni özledim."

"Hmmm." Tek aldığıım

cevap buydu. "Onu

besledin mi?"

"Evet, hepsi yendi. Yine."

Gülümsedim. Heather'ın iştahı çok açıktı. Sürekli açtı ve yemeğini beklemek zorunda kaldığında sabırsızlanıyordu.

"Tamam, orada kal. Hemen dönerim."

Uykulu ve mutlu bir şekilde gülümsedi, gözlerini kapatarak.

Heather bana sıkıca sarıldı ve ben henüz onu yatırmak istemediğim için beşiğinin yanında durdum. Kollarımda sıcak, tatlı kokulu bir ağırlık vardı. Onu her zaman sakinleştiren hareketle bir yandan diğer yana salladım, göğsüme yaslanmış hissini çok seviyordum. Sonunda onu yatırdım, alnındaki dağınık saçlarını okşadım. Benim saç kıvrımımı miras almıştı. Eğer bana benziyorsa, bu onu çıldırtacaktı.

Onun rahatladığından emin olduktan sonra, sandalyeye geri dönüp Gracie'yi inceledim. Uykusu hafifti ve onu hareket ettirmeye çalıştığımda uyanma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Babası ve Gracie'nin dondurma kutusuna yaptıkları baskınlar dışında hiçbir şey onu tekrar uykuya daldırmazdı. Masada otururduk, o kucağımda, dondurma kabı önümüzde, ben ona küçük lokmalarla dondurma yedirir, gün içindeki harika olayları anlatırken gevezelik etmesini dinlerdim, onun peltek konuşması bazı kelimeleri komik hale getirirken aptal gibi sırtıtmamaya çalışırdım.

"Çok komikti, babacığım! Gülüp durdum!"

Neyse ki, çok yorgun olmalıydı, çünkü onu kaldırıp taşıdığımız ve küçük prenses yatağına yatırdığımızda uyumaya devam etti. Eğilip buklelerine öptüm, ona olan sevgim göğsümde patladı.

Sonra bebek odasına geri döndüm. Üstünde çocuk olmayan Katy, top gibi kıvrılmış ve derin bir uykuya dalmıştı. Gülmemeye çalıştım. Sabah uyandığında, eve geldiğimi ya da benimle kısa da olsa konuştuğumu muhtemelen hatırlamayacaktı. Eğildim, kollarımı onun altına soktum ve onu yatağıma taşıdım. Yatağın onun tarafı düzgün ve toplardı. Belli ki benim tarafımda uyumuştı, yastık buruşmuş ve toplanmıştı, battaniler geriye atılmıştı. Ben yokken hep orada uyurdu. Ben yokken ancak böyle uyuyabildiğini söylerdi. Yatağın benim tarafında, benim gömleklerimden birini giymiş, yastığımı sıkıca tutuyordu.

Onun tarafındaki battanileri geri çektim ve onu yatağa yatırdım. Onu uyurken bıraktım, uzun ve sıcak bir duş aldım, yatmaya hazırlandım ve yanına uzandım. Bir saniye içinde bana sokuldu, başını göğsüme koydu ve bacağını benim bacağıma attı — benim kişisel denizyıldızım. Gracie'nin bunu ondan miras aldığına şüphe yoktu.

Bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Hareket etti, bacağını kaldırdı, dizi kasıklarına sürdü ve penisim hareketlendi. Belki de düşündüğüm kadar uykulu değildi.

"Katy," diye uyardım. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlamayın."

Daha da yakınlaştı, elini göğsümde gezdirdi, sesi uykudan dolayı alçak ve kısıp çıkıyordu. "Seni çok özledim."

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri uykulu ve kısılmıştı ama yine de hayranlıkla doluydu. Bana bakışında, kendimi üç metre boyunda hissettiren bir şey vardı. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Onun için her şey olabilirmişim gibi.

Onu göğsüme çekip dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. "Ben de seni özledim bebeğim. Seni her zaman özleyorum."

Eli pijama pantolonumun bel kısmının altına kaydı. Gracie yürümeye başladığında çıplak uyumayı bırakmıştık. Maceracı bir çocuktı ve gece yarısı yatağıma tırmanmakta hiç zorlanmıyordu.

Katy'nin eli sertleşen penisimi kavradı. "Ben de bunu özlemiştim."

"İkimiz de eve döndüğümüze mutluyuz."

O oturarak bacağını kalçalarımın üzerine attı ve belimi kavradı.

"Kalk," diye emretti.

Ben arkamı kamburlaştırdım, o da pantolonumu aşağı çekti ve tenimiz birbirine değene kadar kendini indirdi.

"Tanrım, Katy, birkaç dakika önce iç çamaşırın vardı."

Saçlarını omzunun üzerinden attı. "Külotum patladı." "Patladı mı?"

Sesi kısık ve seksi çıkıyordu. "Richard VanRyan'ın geri döndüğünü duydular. Boom! Yok oldular."

"Bu doğru mu?"

Vücudumun üzerine uzandı, sıcaklığı penisim boyunca kayıyordu.

"Evet."

"Umarım patlamada yaralanmamışsındır."

"Biraz yanmış. Eminim yangını söndürebilirsin." Beni öptü, dudakları benimkileri açgözlü ve acil bir şekilde yalayıp yuttu. Kalçasını kavradım ve diğer elimi saçlarına doladım, ona karşılık öptüm. Karımın tadı, teninin benim tenime değmesi, başka hiçbir şeye benzemiyordu. Onunla geçirdiğim bu anları seviyordum — sadece ikimizin olduğu anları. Birlikte.

Geri çekildim ve ona baktım. Sessiz güzelliği bazen beni altüst ediyordu. Yumuşak tenini okşadım, ellerimi karnına yaydım.

Dudaklarını ısırdı, ilk kez gözlerime bakmadı, ben onun yumuşak kıvrımları üzerinde küçük daireler çiziyordum. Hareketlerimi durdurdu, parmakları benimkilerin üzerinde huzursuzca hareket ediyordu.

"Hey," diye sessizce seslendim. "Katy, bebeğim, bana geri dön."

Gözlerini kaldırdı ve ben, onun ne düşündüğünü tam olarak bilerek başımı salladım. Onu bu kadar rahatsız eden kalçaları ve karnındaki ince çizgileri parmağımla izledim. Artık benim yanımda pek sık güvensiz hissetmiyordu ve bu, bir kez ve sonsuza kadar halletmem gereken bir konuydu.

"Bunlar beni rahatsız etmiyor Katy, seni de rahatsız etmemeli. Seni daha az güzel yapmıyorlar, benim için daha da güzel yapıyorlar. Onlar senin bir parçan. Bizim bir parçamız. Onlara sahip olmasının nedeni, dokuz ay boyunca

çocuklarımızı, *benim* çocuklarımızı, içinde kucakladın, besledin ve taşıdın. Bu küçük çizgiler, sahip olduğun gücün kanıtı. Vücudunun benim için ne kadar mucizevi olduğunun küçük hatırlatıcıları. Kendimi kaldırdım ve ona öpücük verdim, hissettiğim tüm sevgiyi öpücüğe döktüm. Senin benim için ne kadar mucizevi olduğunun.

"Nasıl oluyor da her zaman doğru şeyi söylemeyi biliyorsun?" "Doğru şey değil, Katy. Gerçek bu."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"İyi." Ona göz kırptım. "Çünkü seni becermek üzereyim ve senin de benimle birlikte olmanı istiyorum."

Karanlık anı geçip gitti ve gülümsedi. Beni yatağa itti. "Oh, seninleyim VanRyan."

O hareket etti, kalçalarını kaldırdı ve benim penisim onun kıvrımları boyunca kaydı, sıcaklık ve ıslaklık beni inlemeye zorladı. O oturdu ve beni tamamen içine aldı.

Başımı yastığa geri attım. "Siktir!"

"Evet," diye inledi ve hareket etmeye başladı. "*Evet*. Sikiş beni, Richard."

Onun ritmine uyum sağladım ve ona doğru ittim. "Katy, bebeğim, bu gece *çok vahşisin*."

"Bütün gün seni düşündüm." Kalçalarını salladı, geriye yaslandı ve beni daha derine aldı. "Senin içimde olduğunu düşündüm. Tanrım, Richard..."

Onu ters çevirdim, içimde kalarak, düşünmeden içine girdim. O inledi ve bağırdı, keskin tırnakları omzuma batıyordu. Ağzını ağızımla kapattım, onun tadını ve sessizliğini istiyordum. Gracie'nin şu anda içeri girmesini istemiyordum. Kızımı ömür boyu travmatize edecektim, çünkü karımı sikmeyi bırakmamın imkanı yoktu.

Katy hareketsiz kaldı ve boşalmasını ağızıma haykırarak duyurdu. Ben de orgazmımı yaşadım, orgazmım içimi kapladı, testislerimi sıkıştırdı, omurgamdan aşağı zevk parçaları gönderdi. Son bir kez daha ittim, boşalırken onun adını inleyerek, sert ve titreyerek.

Sonra onun üzerine yığıldım.

Kollarını bana doladı, dokunuşu ruhuma nazik bir merhem gibiydi.

"Seni seviyorum, Katy."

Cildimde gülümsediğini hissettim. "Biliyorum."

Kıkırdadım ve kendimi ondan uzaklaştırdım. Onu yanıma yatırdım ve üzerimize battaniyeyi çektim.

"Ben yokken her şey yolunda mıydı?"

"Evet. Jenna ve Laura ziyarete geldiler ve bizi kontrol ettiler.

Graham da iyi olduğumuzdan emin olmak için aradı. Yolculuk nasıldı?"

"İyi idi. Sorunsuz geçti."

"BAM çocukları uslu duruyor mu?"

"Şimdilik. Becca selamlarını gönderdi. Bavulda kızlar için bazı hediyeler var."

"Oh, ne güzel. Onu özledim. O iyi mi?"

"Öyle görünüyor."

"Reid ona iyi davranıyor mu?"

Ben burnumdan soludum. "Oğlan ona sırılsıklam aşık. Elinden gelse ona dünyaları verirdi, yani evet, o iyi."

"Onu arayıp durumunu kontrol etmeliyim. İyi olduğundan emin olmalıyım. Hâlâ yerleşme aşamasında olduğunu biliyorum. Son konuştuğumuzda sesi stresli geliyordu."

"Yakında eve ziyarete gelecek. Konuştuğun gün meşgul olduğundan eminim. Daha önce konuşmak isterse, sana ulaşır."

"Hayır. Onu arayacağım. Beni rahatsız etmekten çekiniyor olabilir. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. İyi olmasını istiyorum."

Onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını bilerek iç geçirdim — bu, birlikte geçirdiğimiz zamanlarda öğrendiğim bir dersti. Katy inatçıydı — bu özelliğini çok seviyordum. Eski asistanım Becca'yı çok severdi ve onu çok özliyordu. Karımın sevdiğim bir başka özelliği de insanlara değer vermesiydi.

Eve geldiğimde gördüklerimi hatırladım. "Hey, çimlerdeki o kanlı siyasi afişler ne için?" "Oh. Şey, adaylar istedi, ben de hayır demek istemedim.

kimseye, bu yüzden hepsinin bir tabela

asmaına izin verdim." "O

şeylerden nefret ediyorum."

"O zaman indir."

"Aldım. Garaja attım."

O güldü. "Muhtemelen yenilerini asarlar."

İnledim. "Lanet olsun. Bunu nasıl durdurabilirim? Çimleri zehirli sarmaşıkla mı kaplayayım? Çit çekip içine bekçi köpeği mi koyayım?"

"Biraz aşırı değil mi sence?" "Daha iyi bir önerin var mı?"

"Belki de kendi tabelanı asmalısın."

Kafam karıştı. "Ben hiçbir şey için aday değilim Katy. Lanet olası bir tabelam yok."

"Bu işe yarar." "Ne işe yarar?"

"*Richard VanRyan. Ben hiçbir şey için aday değilim. Sadece lanet bir afiş istedim.* Onları basıp her yere asabiliriz."

Onun aptallığına gülmeye başladım. "Belki de yaparım. Ama daha iyi bir slogan bulmam lazım."

Kıkırdadı. "Richard VanRyan. Külot patlatıcı."

Yüksek sesle gülmemek için başımı yastığa çevirmek zorunda kaldım. Beni bu kadar güldürebilen tek kişi Katy'di. Bunu yapabilen ilk ve tek kişi oydu.

"Bunun pek uygun olduğunu sanmıyorum." "Daha iyisi var mı?"

Biraz düşündüm, sonra sııttım.

"Tabii. Richard VanRyan—Ben önemli biriyim."

Bu kez eğlenen oydu. "Her neyse." Hâlâ gülerek yuvarlandı. "Ne ego ama."

Kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Kulak memesini ısırdım. "Ama öyleyim, Katy." Kalçalarımı ona doğru ittim, ne kadar önemli biri olduğumu hissetmesini sağladım.

"Oh, siktir git VanRyan."

Onun en sevdiği ifadeye kıkırdadım. "Seni sikmeyi tercih ederim." Bacağını kalçama kaldırdım, öne eğildim, onun sıcaklığına doğru ittim. "Sen de öyle yapardın bence."

O da inleyerek bana doğru bastırdı.

"Peki, Bay Önemli Adam. Bunu benim için değerli kıl."

Boynunu ısırdım. "Oh, bebeğim. Meydan okumanı kabul ediyorum."

KATY

Uyandığımdaya yatak boştu, çarşafılar Richard'ın vücut ısısından dolayı hala sıcaktı. Onun yerine yuvarlandım ve yastığına gömüldüm. Onun kokusu vardı — sıcak, zengin ve baştan çıkarıcı. Narenciye ve okyanus esintisi, daha koyu bir misk kokusuyla karışmıştı. O her zaman harika kokardı. Onu sevmediğim zamanlarda bile güzel kokardı.

Oturdum, bacaklarımı göğsüme çektim ve kollarımı dizlerime doladım. Saate baktım ve yüzümü buruşturdum. Saat yediyi biraz geçmişti, ama kahve kokusu geliyordu ve Richard'ın mutfakta kızlarla birlikte olduğunu, Gracie'ye mısır gevreği yedirip Heather'a biberonla süt verdiğini, kahvesini yudumlarken Gracie'nin ona kaçırdığı her şeyi anlatmasını dinlediğini biliyordum.

Kimin kimi daha çok özlediğinden hiç emin olamadım. Gracie babasının kızıydı ve onu parmağında oynatıyordu. Kızlarımıza karşı sonsuz bir sabrı vardı. Asla sinirlenmezdi, onlarla birlikteyken sesi her zaman şefkat doluydu ve gözleri sevgisiyle parıldardı. İlk tanıdığım soğuk, ilgisiz adamdan çok farklıydı. Kendini sevgiye açıp, onu hissetmeye izin verdiğinde, tamamen değişmişti. Bana aşık olduğunda, tüm hayatım değişti. Hayal edebileceğim her şey oldu: bir koca, bir eş ve şimdi de kızlarımızın babası. Kariyeri parladı, evlilik hayatımız zengin ve doluydu ve ben hiç düşünmediğim kadar mutluydum. Komodininin üzerinde duran fotoğrafa baktım. Richard'ın Penny ve beni çektiği bir fotoğraftı.

Penny Johnson beni sokaklardan kurtarmış ve hayatta ihtiyacım olan her şeyi bana vermişti: bir yuva, sevgi ve istikrar. O benim bakıcımdan daha fazlası olmuştu; arkadaşım, koruyucum, öğretmenim

ve annem oldu. Onu Alzheimer'a kaybetmek yıkıcı bir darbe olmuştu. Richard olmasaydı bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Fotoğrafta, yanağımı okşayarak konuşuyordu, yüzü nadir görülen berrak anlarından birinde canlı ve enerjikti. Onu her gün özlüyordum, ama hayatımdan ne kadar mutlu olduğumu bilse ne kadar sevineceğini biliyordum. Richard'ı çok severdi ve onun bugün olduğu adam olmasını sağlamıştı. Onunla birlikte, Richard başka birini sevmeye yeteneğini keşfetti, uzun süredir inkar ettiği duygulara kendini açtı. Onun vefatı bizi her anlamda bir araya getirdi ve şu anda bulunduğumuz yere gelmemizi sağladı.

Onu düşünmek gözlerimi yaşarttı ve aniden Richard'ı görmek istedim. Battaniyeleri itip sabah rutinimi hızla tamamladım ve merdivenlerden aşağı koşarak mutfağa indim. Richard'ın alçak sesli kahkahasını ve Gracie'nin onunla sohbet eden sesini duyabiliyordum. Heather, şüphesiz Richard'ın kollarında, gülücükler saçıyordu. Richard, ayrıldıktan sonraki ilk birkaç gün boyunca ikisini de nadiren gözünün önünden ayırıyordu. Mutfaka girdim ve önümdeki manzaraya gülümsedim. Hepsi masada birlikteydiler, mısır gevreği ve yulaf ezmesi kaseleri bitmiş, Richard'ın Gracie'nin mısır gevreğine dilimlediği muz kabuğu hala tezgahın üzerinde duruyordu.

İkisi de kucağındaydı, kollarıyla onları sıkıca sarıyordu. Gracie konuşuyordu, Heather uyuklu ve mutluydu, kollarında güvende ve emniyettedi. Ela gözlerini bana çevirdi, bakışlarında şefkat ve mutluluk vardı.

"Merhaba tatlım. Seni bekliyorduk."

Gracie dizinden kaydı ve bana doğru koştu. Elinde Richard'ın ona getirdiği yeni bir peluş oyuncak vardı. Richard her zaman bize hediyelerle eve gelirdi. Kollarımı uzattım, onu kucakladım ve tombul yanaklarına öpücükler yağdırdım, bu da onu güldürdü. Richard'ın yanına gittim ve Heather'ın başına uzun bir öpücük kondurdum. Richard'ın başı omuzlarına düştü.

"Peki ya babam?" diye sordu. "O da öpücük alacak mı?"

Onun boynumu yakalayıp yüzümü kendisinininkine yaklaştırarak öpücüğü derinleştirdiğinde, ağzına bir öpücük kondurdum ve inledim. Dilini benimkine kaydırды

dilini benim dilimle birleştirdi, boynumdaki deriyi okşadı, dokunuşu sahiplenici ve sertti.

Yavaşça ayağa kalktım, bakışlarımız birbirine

kilitlendi. Gracie kıkırdadı. "Baba, annemi öptün."

Bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. "Öptüm, kızım. Annene öpüşmeyi seviyorum." "Bana da öpüşür müsün?"

Ayağa kalktı, sırtıttı ve kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Evet.

Sen de."

Heather'ı bebek koltuğuna oturtup kemerini bağladıktan sonra Gracie'yi kollarımdan aldı. Bana gülümsedi. "Babacığın öpme gücünü korumak için daha fazla kahveye ihtiyaçı var."

Gülerek cevap verdim. Richard her şeyi yapabilirdi, yemek pişirmek hariç. Ona ne kadar sık kahve yapmayı göstersem de, kahvesi berbat oluyordu. Yemek pişirme becerisi mısır gevreği, krep ve tostla sınırlıydı. En çok kullandığımız alet Keurig kahve makinesiydi. Sabah uyandığında kafeine ihtiyaç duyduğu ve her zaman benden önce kalktığı için, bu makine olmadan ne yapardı bilmiyorum.

Kahveyi hazırlamak için döndüğümde, beni geri çekip son bir kez öptü.

"Günaydın Katy," diye mırıldandı. "Seninle evde olmak çok güzel. Seni özledim."

Yanağını avuçladım. "Senin evde olmanı seviyoruz. Biz de seni özledik."

"İyi misin?" diye sordu. "Üzgün görünüyorsun."

Omuzlarımı kaldırdım. "Anılar," itiraf ettim.

Penny'yi düşünmenin beni bazen üzdüğünü biliyordu. Her zaman anlayışlıydı. Nazik bir gülümsemeyle alınma bir öpücük kondurdu ve küçük bir kutuyu elime tutuşturdu. "Senin için."

Kapağı açtım ve koyu kadife üzerine yerleştirilmiş narin inci küpelere hayranlıkla baktım. Beyaz altın ipliklere asılı küçük pembe, siyah ve krem rengi boncuklar ışıkta parıldıyordu.

"Çok güzeller." "Sen

de öyle."

Dönüp onu öptüm, dudaklarımız mükemmel bir şekilde birbirine uydu. "Hediyelerini seviyorum, ama özellikle eve geldiğini seviyorum. Bu her zaman en güzel hediyedir."

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Teşekkürler, tatlım. Ev de benim için en güzel hediye."

Bir saat sonra, koyu kömür rengi bir takım elbise ve gümüş grisi bir kravatla ortaya çıktı. Beyaz gömleğinin kollarını çekti, manşetlerinde kabartmalı RVR harfleri görünüyordu.

"Bu lanet manşet düğmelerini takamıyorum, Katy," diye homurdandı. "Bu ikisi bana hiç uymuyor gibi."

Kahvemi bıraktım ve ağır gümüş diskleri kollara geçirip bağladım. "İşte."

Memnuniyetle kollarını inceledi. "Teşekkürler, tatlım." "Bu gece geç kalacak mısınız?"

Başını salladı, yanımdaki tezgahın kahvemi alıp son birkaç yudumu içti ve sırtıttı.

"Lanet olsun, hala en iyi kahveyi sen yapıyorsun." Gözlerimi devirdim ve bekledim.

"Hayır, aslında, ofiste büyük bir acil durum olmazsa, saat üç civarında eve gelip hafta sonuna erken başlayacağım. Belki kızları parka götürüp bir yerlerde akşam yemeği yiyebiliriz."

"Bu hoşuma gider."

"Zandini's'e gidelim mi?" diye önerdi. "Uzun zamandır pizza yemedik ve Gracie orayı çok seviyor."

Kıkırdadım. "Babaları da öyle."

Eğlenerek bir kaşını kaldırdı ve bana hızlıca öptü. "Evet, o da sever. Hafta sonunu kızlarımla geçirmek istiyorum. Hepinizi çok özledim."

Yanağını avuçladım. "Ailece geçireceğimiz bir hafta sonu kulağa harika geliyor."

"Harika. Takvimime baktım ve önümüzdeki hafta çok yoğun olacak. Graham beni tamamen doldurdu. Perşembe günü için bakıcın var, değil mi?"

"Evet. Akşam yemeği mi?"

Başını salladı, yüzünde acı bir ifade belirdi. "Graham, BAM kampanyası için birkaç ödöl alacağımızdan emin. Aksi takdirde, ben gitmezdim."

Onu bir dakika inceledim. "Neden?" Genelde akşam yemeklerini ve meslektaşlarıyla pazarlama ve stratejiler hakkında konuşarak geçirdiği akşamları severdi.

"David de orada olacak. Duyduğum söylentilere göre, şirketinde işler pek iyi gitmiyor. Bu da onu özellikle huysuz yapacak. Onun senin yanına yaklaşmasını istemiyorum."

David'den bahsetmenin ona verdiği gerginliği hissederek çenesini okşadım. "O geçmişte kaldı Richard. Artık bize zarar veremez."

Gözlerime bakmadan uzun bir nefes verdi. "Hey."

Dikkatli bir şekilde başını kaldırdı.

"Ne oldu, hayatım? Söyle bana," diye ısrar ettim.

Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Nefesi alınımdaki tüyleri gıdıkladı. "Onu görmek, onunla aynı odada olmak, bana eskiden olduğum adamı hatırlatıyor. Sana, herkese karşı olduğum o pisliği. Onun gibi olmaya ne kadar yaklaştığımı hatırlatıyor. Onun adını duymaktan bile nefret ediyorum, yanında olmayı bırak.

Onu sıkıca kucakladım. Richard'ın hassas yanını göstermesi, şimdi bile nadir bir şeydi.

"Beni kışkırtacağını biliyorum. Alaycı sözler söyleyecek, geçmişimi hatırlatacak."

Onu daha sıkı sarıldım. "Söylediği hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecek."

Yanağını başıma dayadı. "Bir gün yine o davranışlara geri döneceğimden korkuyorum," diye itiraf etti alçak sesle. "Kalbimde çok değerli olan her şeyi kaybedeceğimden korkuyorum."

Başımı kaldırıp endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Hayır, olmayacaksın. *Asla* onun gibi olmayacaksın, Richard. Tamamen değiştin. Eskiden kaybolmuş ve yalnızdın. Artık ben varım. Kızlar var. Gavin ailesi var. Bunun olmasına asla izin vermeyiz. *Sen* de buna asla izin vermezsin." Endişeyle onu inceledim. "Belki Graham'a katılmak istemediğini söylemelisin. O anlayacaktır."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Duruşunda endişe belirgindi. "Katy..."

"Seni seviyorum," diye ısrar ettim. "Seni tüm kalbimle seviyorum. Senin olduğun adamı seviyorum."

"Biliyorum." Parmağıyla yanağımı okşadı, ama hala endişeli görünüyordu.

"David seni kışkırtıyor çünkü onda asla olmayacak bir şeye sahipsin Richard. Mutluluk. Sen tatmin olmuş ve eksiksizsin. Günün sonunda, seni seven bir evin ve ailen var. O ise yalnız ve mutsuz."

Gerginliği kayboldu. Daha dik durdu ve yüzündeki kırılganlıklar azaldı.

"Haklısın. O'nun istediği ve asla sahip olamayacağı her şeye sahibim. Bana etki edemez çünkü ona izin vermeyeceğim. Hayatımda çok fazla güzel şey var."

"Evet, öyle."

Yüzünü eğdi ve beni öptü, dudakları benimkilerle nazikçe hareket etti. "Teşekkür ederim, tatlım. Bana ne oldu bilmiyorum, ama beni dinlediğin ve yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman yanında olacağım."

Beni tekrar öptü. "O zaman ihtiyacım olan her şeye sahibim."

RICHARD

"Hepsi bu kadar mı, Bay VanRyan?" En sevdiğim çiçekçinin sahibi Sheila sordu.

"Evet. Bunlar bu sabah teslim edilecek mi?"

"Elbette."

"Mükemmel. Teşekkür ederim." Memnuniyetle telefonu kapattım ve arabamın hoparlörlerinden müzik tekrar çalmaya başladı. Katy öğle yemeği vaktine kadar çiçekleri teslim alacaktı.

Bu sabah bana ne oldu, hiç bilmiyorum. David'in şirketinden ayrıldığımdan beri birkaç kez onunla iş yaptım. Katıldık

aynı işlevlerin çoğunu yerine getiriyorduk ve sık sık aynı iş için rekabet ediyorduk. Aynı restoranlarda ara sıra karşılaşırdık. Victoria büyük bir şehir değildi ve pazarlama dünyası küçüktü, bu yüzden bu kaçınılmazdı. Akşam yemeğinde onu selamlar ve yoluma devam ederdim. Neden onu gelecek hafta göreceğimi bilmek birdenbire beni rahatsız etti, anlayamıyordum. Ancak, her zamanki gibi, Katy'm oradaydı ve kafamdaki karışıklığı giderip yoluma devam edebilmem için tam da ihtiyacım olan şeyi bana sundu.

O haklıydı. Eskiden olduğum adam artık yoktu. David için çalışırken ve onun acımasız yöntemlerini uygularken olduğum kişi artık yoktu. Artık gerçek bir hayatım vardı ve David'in asla sahip olamayacağı tek şey, çünkü o buna kesinlikle muktedir değildi.

Aşk.

Bu beni ondan daha zengin ve daha güçlü yapıyordu.

Bazen, bunu hatırlamam gerekiyordu.

Katy merdivenlerden indi, koyu kırmızı elbisesi dizlerinin etrafında dalgalanıyordu. Omuzları açık elbise seksi görünüyordu ve kesimi vücudunun hatlarını ortaya çıkarıyordu. Mükemmeldi.

Gracie sevinçle ellerini çırpı. "Anne, çok güzelsin! Çok güzel değil mi, baba?"

"Evet, öyle. Aslında çok güzel."

Katy, Gracie'yi kollarımdan aldı. "Teşekkürler. Bayan Thomas'a karşı uslu bir kız olacak mısın?"

Gracie heyecanla başını salladı. Bayan Thomas, Gracie doğduğundan beri evimizin vazgeçilmez bir parçasıydı. Bir büyükanne gibi, hem kızlarımıza hem de bize çok düşküncü. Birkaç ev ötede yaşıyordu; kocası emekliydi ve golf oynamayı seviyordu. Meşgul olmayı tercih ediyordu ve mahallede bebek bakıcılığı yaptığı küçük bir ebeveyn grubu vardı. Ona yeterince para ödediğimden ve ona çok iyi davrandığımdan emin oldum, böylece her zaman bizim için hazırды. Penny'yi biraz hatırlattığı ve kızlarıma nasıl baktığını sevdiğim için bu kolaydı.

Hepsini.

"Puthzel yapacağız."

Gracie'nin sesindeki kalıcı pelteklik beni gülümsetti. Yavaş yavaş kayboluyordu ve bunun gitmesini görmekten nefret ediyordum, ancak bunun onun büyümesinin bir parçası olduğunu biliyordum.

Ben de o kısmı sevmiyordum. Çok hızlı oluyordu.

Katy, Gracie'nin burnuna sevgiyle burnunu sürttü. "Senin için de paylaşabileceğin bir şey hazırladım."

Gracie küçük kollarını havaya kaldırdı. "Yaşasın!"

"Annene iyi geceler öpücüğü ver," dedim. "Sonra babana da bir tane ver, sonra gitmemiz gerek."

Öpücükler, sarılmalar ve daha fazla burun sürtünmelerinden sonra, akşam yemeğine doğru yola çıktık. Katy elini elime soktu.

"En sevdiğim takım elbiseni giymişsin. Çok yakışıklısın."

Parmaklarını sıktım. "Beğeneceğini düşündüm." Göz kırptım. "Sana yeterince iyi vakit geçirttirirsem, belki şansım yaver gider diye umuyorum. Yakışıklılığım işi bitirmeli."

Boğazından düşük bir kahkaha attı ve pencereye döndü. "Ne ego ama. Git kendini becer, VanRyan."

Arabayı ziyafet salonuna doğru sürerken gerginliğimin azaldığını hissederek güldüm. Katy beni her zaman güldürmeyi bilirdi.

"Tanrım, seni seviyorum Katy VanRyan."

Bana baktı, güzel gözleri arabanın loş ışığında parlıyordu. "Seni seviyorum. Ve ben senin yanındayım. Tamam mı?"

Elini ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Tamam."

Gürültü seviyesi yoğun, ışıklar çok parlaktı ve akşam yemeği her zamanki gibi sıkıcıydı. Ancak masanın üzerinde duran iki ödüle bakıp, onları Gavin Group'a kazandıranın benim çabalarım olduğunu bilmek inanılmaz bir mutluluktur. Graham, ödülleri kabul ederken ve tüm salonun bunları kimin mümkün kıldığını bilmesini sağlarken, övgülerinde cömert davrandı.

onları mümkün kılan kişinin kim olduğunu tüm salona duyurdu, hatta beni ayağa kaldırıp selam vermemi sağladı. Katy o kadar gurur duyuyordu ki, sessizce gözyaşları dökerek bana nasıl hissettiğini gösterdi. Gözyaşlarını öptüm, sonra da dudaklarını öptüm.

"Bu, sonunda şanslı kısmı garantiliyor mu?" diye sordum, dudaklarının yumuşaklığına karşı. Geniş gülümsemesini hissettim.

"Kesinlikle."

"Benim için kazan."

Barda sıra bekleyerek tebrikleri kabul ettim. Masaya bir tur içki sipariş ettim ve hazır olmalarını sabırla bekledim, kendime ait sessiz bir anın keyfini çıkardım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sesle birlikte kaskatı kesildim ve başımı hafifçe çevirdim. David Anderson yanımda duruyordu. Daha yaşlı görünüyordu, alnındaki derin çizgiler daha belirgindi. Saçları incelmış ve ağzı sürekli somurtkandı.

"Anlamadım?" diye soğukkanlılıkla cevap verdim.

"Gavin'in şirket ödülleri üst üste üç yıl kazandın. Üç yıl boyunca Graham'a şöhret kazandırdın. Bunun karşılığında sana nasıl bir ödül verdi?"

Dönüp ona tam olarak baktım ve sesimi alçak tuttum. "Beni nasıl ödüllendirdiği seni ilgilendirmez, David. Hatırlarsan, senin şirketinde çalıştığım dönemde sana birkaç ödül kazandırdım, ama sen bana bunun için hiç teşekkür etmedin. Şu kadarını söyleyeyim, onun ödülleri seninkilerden çok daha cömert."

"Sana ortaklık teklif edebilirim. Hatta başkan yardımcılığı da eklerim. Unvanı, prestiji ve parayı elde edersin. Her şeyi."

Onun küstahlığı karşısında şaşkına döndüm. Bunu burada ve şimdi yapmasına çok kızdım. İçimi öfke kapladı.

Öne eğildim, sesim buz gibi soğuktu. "Hiçbir para, hiçbir unvan, hiçbir şey beni senin için çalışmaya geri dönmeye ikna edemez. Sen ve şirketin tam bir zehirsiniz ve sizinle hiçbir işim olsun istemiyorum."

Bana hor gören bir bakışla, alaycı bir ses tonuyla baktı. "Eskiden tam bir köpekbalığıydın Richard. En üst seviyedeydin. Gavin için çalışmak seni yumuşattı. Zorlanmaya ihtiyacın var. Ben bunu sağlayabilirim."

Ben gülerek bağırdım. "*Yumuşak* mı? Tam tersi. Artık kim olduğumu biliyorum. Pozitiflikle büyüyen bir şirkette çalışıyorum. Çalışanları işlerine ve düzenledikleri kampanyalara gurur duyuyorlar. Şöhretleri mükemmel. The Gavin Group ile çalışmaktan gurur duyuyorum. Bu başlı başına bir ödül. Zorluklara gelince, bu gece kazandığım ödüller her şeyi anlatıyor. Bunlar dürüstlük ve takım çalışmasıyla kazanıldı."

İçkilerin hazır olmasını umarak hızla döndüm, ama David tekrar konuştu. "Seni asla ortak yapmayacak. Yeteneğini kullanıp sırtını sıvazlayacak, ama asla onlardan biri olamayacaksın. O sadece ailesini terfi ettirir." Sesi acınası bir hal aldı. "Ona çok para kazandırabilirsin, ama asla aileden biri olamazsın."

Ellerim yumruk haline geldi, ama cevap vermeyi reddettim. İçecek tepsisini aldım ve David'i dirsekleyerek geçtim. Tekrar konuşursam işler çirkinleşirdi ve Graham'ı bu şekilde utandırmak istemedim.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver," diye arkamdan seslendi.

Onu görmezden geldim.

RİCHARD

Ertesi sabah, kapımın çalınması dikkatimi dizüstü bilgisayarımdan başka yöne çekti. Kafamı kaldırıp baktığımda Graham kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu.

"Girebilir miyim?"

Gülümseyerek, bilgisayarımda yaptığım işi kaydettim. Masamın önündeki sandalyeyi işaret ettim. "Bu senin şirketin, Graham. Bence istediğin yere gidebilirsin."

Gülümsedi ve önüme oturdu. "Sizi rahatsız etmek istemedim. Çok yoğun görünüyordunuz."

"BAM ekibi için bir fikri netleştiriyorum. Becca'nın harika bir konsepti vardı, ama biraz düzeltilmesi gerekiyordu. Bence beğeneceklerdir." BAM, Toronto merkezli en büyük müşterilerimizden biriydi. Becca onların irtibat kişisiydi ve işinde çok başarılıydı, ancak şirketin sahibi Bentley benim de sürece dahil olmamı istiyordu. Şirketimizdeki konumunu ve BAM'daki erkeklerle kurduğum ilişkileri göz önünde bulundurarak, bunu memnuniyetle kabul ettim.

"Hiç şüphem yok. Onların kampanyalarında başarılı olacağın belli." Graham yerinden kıpırdadı ve parmaklarını pantolonunun mükemmel kıvrımına doğru kaydırды. Bu, Graham için alışılmadık bir gerginlik belirtisiydi.

"Ne oldu?" diye sordum, fincanımı alıp kahvemi yudumlarken.

"Seni özel olarak tebrik etmek istedim. Dün gece çok başarılıydın."

"Öyleydik. Becca, buradaki herkes gibi benim işimin de büyük bir parçasıydı." Başımı yana eğdim. "Bunu bana sen öğrettin, Graham. Takım çalışması. *Bu* takım sayesinde, şimdiye kadar yaptığım en iyi işleri yapıyorum."

Parmaklarını birleştirip çenesini üzerine koydu ve bana baktı.

"Dün gece David'in seninle konuştuğunu gördüm. Masaya döndüğünde biraz tedirgin görünüyordun. Dün gece bu konuyu açmak istemedim, ama şimdi sana sormak istiyorum."

Arkamı yaslayıp Graham'ı inceledim. David'in aksine, görünüşü pek değişmemişti. Biraz yaşlanmıştı, ama ben de yleydim. İkimizin de saçlarında birkaç beyaz tel daha vardı artık. Ancak David'in aksine, Graham'ın yüzü pürüzsüz ve sakin görünüyordu, ama gözleri tedirgin gibiydi.

Elimi salladım. "Her zamanki gibi kibirli davranıyordu. Benim yumuşadığımı ve bir meydan okumaya ihtiyaım olduğunu düşünüyor."

Graham bir kaşını kaldırdı. "Zorluk mu? Buraya geldiğinden beri kazandığın dlleri saydı mı?"

Burun kıvırdım. "Bu sefer, geri dönmem için bana ortaklık ve başkan yardımcılığı teklif etti. Koşulları ben belirleyeceğim. Bahsi yükseltiyor."

Bu David'in ilk teklifi değildi, ama kesinlikle bugüne kadarki en cüretkar teklifi idi.

Graham işaret parmağıyla çenesine hafifçe vurdu. "Cazip geldi mi?"

Onun sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Hiç de bile. Onun için tekrar çalışmak gibi bir niyetim yok." Uzun bir nefes verdim. "Burada çalışmaya başlamadan önce nasıl bir adam olduğumu biliyorsun, Graham. Ne kadar cazip teklifler yaparsa yapsın, eski alışkanlıklarıma geri dönmek gibi bir niyetim yok. Hayatımı seviyorum. Ailemi seviyorum. İşimi seviyorum." Bir düşünce aklıma gelince durakladım. "Bunun için gerçekten endişelenmiyordun, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, Toronto'ya gitmeye karar vermen daha çok endişelendiriyor beni. Bentley seni şirketine katmak ister. Bu konuda birçok kez açıkça konuştu. Tek yapman gereken bir kelime söylemek, sonra onunla kendi biletini yazabilirsin."

"Ne pahasına?" dedim. "Karımı ve çocuklarımı tanıdıklarından uzaklaştırıp, ziyaret etmekten hoşlandığım ama yaşamak istemediğim bir şehre taşınmak mı? Hayatımı değiştiren ve şu anda sahip olduğum tüm güzel şeyleri bana veren şirketten ayrılmak mı?" Kafamı salladım. "Hayır, Graham. Ben ilgilenmiyorum ayrılmakla. şimdi veya

öngörülebilir gelecekte. Bana sadakat denen çok değerli bir ders verdin ve ben de burada, senin yanında kalacağım."

Bakışlarımız kilitlendi, hava gerginlik ve ciddiyetle doluydu. Buzları kırmam gerekiyordu.

"Tabii ki, benden kurtulmak istemiyorsan. O zaman Bentley'nin teklifini kabul ederim. David canı cehenneme. Ödülleri istiyor. Siktir et, onlar buraya ait." Göz kırptım.

Graham güldü, sözlerim ciddi anı sona erdirdi. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Sen benim şirketimin çok önemli, hayati bir parçasısın Richard."

"Teşekkür ederim."

"Ayrıca biliyorsun, Terence dışında şirketin tüm başkan yardımcıları aileden."

Terence Gifford, The Gavin Group'un kurulduğu sırada Graham'la birlikte işe başlamıştı. Graham'ın en eski arkadaşı ve ailesi dışında en güvendiği müttefikiydi.

"Biliyorum, Graham. Gelirken bunu biliyordum ve açıkçası, eski Richard'ı bu durum üzecekti. Ama şimdi, daha önemli şeyler olduğunu anladım. David'e söylediklerimde samimiydim. Burada yaptığım işten gurur duyuyorum. Bir gün çocuklarımla benim hazırladığım bir kampanyayı görüp benimle *gurur duyacaklarını* bilmek gurur verici. Anderson Inc.'de hiç bu kadar tatmin olmamıştım. Orası sadece hayatta kalma mücadelesiydi."

Anlayışla başını salladı ve tekrar konuştu. "Terence ayrılıyor."

"Ne? O iyi mi?"

"İyi. Hem de çok iyi. Oğlu ve karısı ikiz bekliyorlar. Edmonton'da yaşıyorlar ve Terence ile karısı Jill, torunlarına yakın olmak için oraya taşınmaya karar verdiler."

"Yani emekli mi oluyor?" "Evet."

"Onun için ne güzel."

Bir süre sessizlik oldu. Graham arkalarına yaslandı, artık rahat ve kendinden emin görünüyordu. "Dün öğleden sonra bir aile toplantısı yaptık. Terence'i ve onun ayrılmasıyla oluşacak boşluğu tartıştık. Bazı değişiklikler yapacağız. Görevlerini dağıtıp bazı düzenlemeler yapacağız. Ve yeni bir ortak işe alacağız."

Kafam karıştı. Yeni bir ortak işe almak Terence'in yerini gerçekten dolduramazdı. "Tamam mı?"

"Onu senin himayene almanı isteriz."

Daha da kafam karıştı. "Tabii Graham, ne istersen." "Biraz zor biridir.

Brad, Laura'nın yeğeni, henüz

okul. Calgary'de bir yerde staj yaptı ama BC'ye geri dönmeye karar verdi. Laura ve kız kardeşinin onun buraya gelmesini umduklarını biliyorum. Kız kardeşi bir saat uzaklıkta yaşıyor, bu da onun yine ona yakın olacağı anlamına geliyor. Açıkçası, burada olma şansı varken neden başka bir yere gitmekte ısrar ettiğini hiç anlamadım, ama o her zaman kendi yolunu çizmekte kararlıydı. Bir süre durdu ve eğlenerek çenesini ovuşturdu. "Çok yetenekli, iş için harika bir içgüdü var. Ama bazen kendini aşıyor. Her şeyi bildiğini sanıyor. Dürüst olmak gerekirse, biraz kibirli. Tanıdık geliyor mu?"

Kıkırdadım. "Biraz. Eminim onu bir iki basamak aşağı indirebilirim."

Graham sırtıttı. "Onu ezmeyin. O çocuğu oldukça seviyorum. Ancak, ilk başta sizin altında çalışması iyi olur diye düşünüyorum. Ödüllü kampanyaların nasıl oluşturulduğunu görsün."

"Elimden geleni yapacağım."

Arkalarına yaslanıp bacaklarını çaprazladı. "Ona senin ofisini vereceğim."

Daha dik oturdum, artık sinirlenmişim. Ofisimi seviyordum. "Ne? Ona başka bir ofis veremez misin? Ben nerede çalışacağım?" diye bağırdım.

Gözleri benim tepkime sevinçle parladı.

"Benimkinin yanındaki köşe ofiste. Tebrikler Richard. Gavin Group'un yeni başkan yardımcısısın ve tüm Doğu Kanada hesaplarından sorumlusun." Kıkırdadı. "Seni o bölgeden çekersem Bentley çıldırır. Harika bir iş çıkarıyorsun, tüm bu müşterileri sana emanet ediyorum. Senin sayende bizim için büyüyen bir pazar."

Onun sözleri karşısında şok olmak yetersiz kalırdı ve bir an için dilim tutuldu. Ağzım açık kaldı ve Graham'a baktım.

"Anlamadım?" diye sordum sonunda.

O, benim şaşkınlığımdan eğlenmiş gibiydi.

"Doğru duydun Richard. Gavin Group'un yeni başkan yardımcısı sensin. Ofisin, maaşın ve pozisyonun değişecek ve artık şirketin küçük bir hissesi sana ait olacak. Brad seninle çalışacak, onu yetiştirebilir ve biraz deneyim kazanması için daha küçük hesaplarla ilgilenmesini sağlayabilirsin. Onun için daha iyi bir akıl hocası olamazdı."

"Ama... ama sen hiç..." diye kekeledim. "Bu bir aile meselesi. Şirketi aile içinde tutuyorsun. Buraya geldiğimde ve beni yeniden işe aldığında bunu biliyordum. Hiç beklemiyordum..." Sesim kesildi, şaşkınlık hala beni tutarlı konuşma veya düşünme yeteneğinden mahrum bırakıyordu.

Arkalarına yaslanarak, artık rahat ve huzurlu bir şekilde oturdu. "İlk görüşmemizde sana şirketimin bir aile olduğunu söylemiştim, Richard. Şirket içindeki insanlar da bu şekilde düşünülür. Bunu içtenlikle söylemiştim."

"Biliyorum. Şirketi yönetme tarzını ne kadar takdir ettiğimi sana sık sık söyledim. Hem profesyonel hem de kişisel olarak hayatımda ne kadar *büyük* bir fark yarattığını biliyorsun."

"Seninle diğer çalışanlarım arasındaki fark bu, Richard. Sen benim hayatımın bir parçası oldun. Ailen benim ailemin bir uzantısı gibi. Laura senin çocuklarını torunlarımızı sevdiği gibi seviyor. Jenna ve Adam seni üvey kardeşleri gibi görüyorlar. Adrian sana hayranlık duyuyor." Omuzlarını silktiler. "Sen... *daha fazlası* oldun." Bir süre durdu, gülümsedi ve tekrar konuşmaya başladı. "Laura ve ben seni evlatlık oğlumuz gibi görüyoruz, Richard. Adrian'ın Jenna ile evlendiğinde hissettiği gibi. Senin olduğun adamdan ve olmaya devam edeceğin adamdan gurur duyuyorum. Bunu hak ediyorsun."

Boğazım düğümlendi, zorlukla yutkundum. Cevap verebilmek için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti. Katy ve kızlarımla birlikteyken duygularımı gösterebiliyordum. Onlara karşı hissettiğim şefkat ve sevgiyi ifade etmek benim için kolaydı. Katy bana onlara karşı nasıl samimi olabileceğimi göstermişti. Diğer insanlara karşı ise hâlâ öğrenme aşamasındaydım. Maddox'la şakalaşabilirdim. Jenna'yı taklit edebilirdim. Laura'ya sarılabilir ve onun benimle ilgilenmesine izin verebilirdim. Graham'ın beni kabul etmesi ve bana güvenmesi, içimdeki derin ihtiyacı karşıladığı için bazen beni çok etkiliyordu. Hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim babalık rolünü, onun cesaretlendirmeleri ve gururu ile dolduruyordu.

Boğazımı temizledim, ama yine de sözlerim kalın ve ağırdı. "Bu, ifade edebileceğimden çok daha fazlasını ifade ediyor, Graham." Dudaklarım bir gülümsemeye çekildi, ironiyi fark etmişim —sonuçta kelimeler ve fikirler benim işimdi, ama bu farklıydı. Kişisel ve eziciydi. Onun güveni ve görüşü benim için çok önemliydi. Onun sabit bakışlarına karşılık verdim. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Teşekkür ederim."

"Hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Bu hepimiz için doğru bir karar. Karını ara ve ona iyi haberi ver. Daha sonra ofisime gel, evrakları imzalayalım." Kıkırdadı. "Yapılması gereken bazı formaliteler var. İnsan kaynakları, bilirsin. Bu konularda ısrarcıdırlar."

Ayağa kalkarak masamın üzerinden uzandım ve elimi uzattım. "Teşekkürler Graham. Bu beklenmedik ve harika bir şey. Tüm konsept beni heyecanlandırıyor."

Elimi sıktı, sıkı ve güçlü bir el sıkıştı. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Geniş bir gülümsemeyle döndü. "Heyecanlandığın için mutluyum, ama Brad ile tanıştıktan sonra bana teşekkür etmeyebilirsin."

Endişelenmedim. Geçmişte birçok genç yöneticiyle çalışmışım. Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Onların küstahlıklarıyla nasıl başa çıkılacağını biliyordum. Gerçekten, bu çocuk ne kadar kötü olabilirdi ki? Graham ve Laura onu seviyordu ve Graham onu şirkete alıyordu, demek ki bir değeri vardı. Muhtemelen, doğrudan aile bağı olmayan birinden sert bir el bekliyordu. Eğer benim ekibimin bir parçası olacaktı, onu denetleyecek ve teşvik edecektim.

Telefonu kaldırırken gülümsüyordum, bu haberi Katy ile paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Belki Bayan Thomas'ı bebek bakıcılığı yapmaya ikna edebiliriz ve bu akşam onu kutlamak için dışarı çıkarabilirim. Akşam yemeği ve birkaç saatlik bir otel odası, böylece onu kendime ayırabilirim. Bu fikir hoşuma gitti, gülümsedim.

Masada karşımda oturan karıma baktım. Mum ışığı titriyordu, loş ışık duvarlara gölgeler düşürüyor ve onun güzel yüz hatlarını vurguluyordu

özelliklerini vurguluyordu. Güzel gözleri gurur ve mutlulukla doluydu ve yeni görevimi kutlamak için içtiğimiz şampanyadan dolayı biraz cam gibi parlıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum, Richard."

Başımı eğdim. "Sen olmasaydın bunu başaramazdım, Katy. Hayatım, kariyerim, çocuklarım... Hepsi senin sayende." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar doğru olduklarını anladım. Katy hayatımın dönüm noktası olmuştu ve o olmasaydı hiçbir şeyin anlamı olmazdı. Onun sayesinde değişmiş ve şu anki halime gelmiştim. Cebime uzandım ve uzun, düz bir kutu çıkardım, masanın üzerine kaydardım. "Senin için."

Kutuyu izledi, dudağının içini ısırdı. Bunca zaman geçmesine rağmen, hala şımartılmaya alışkın olmaması beni eğlendiriyordu. Ona verdiğim her hediye aynı şaşkınlık ve sevinçle karşılıyordu. Büyük ya da küçük olması fark etmiyordu, hepsini seviyordu. Bu da ona hediye vermeyi daha da keyifli hale getiriyordu.

"Al şunu, tatlım." Onu yaklaştırdım.

Kutuyu alıp kapağını açtığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerini bana dikti, sonra tekrar kutuya çevirdi. "Richard..."

Kutudan elmas ve safir bileziği çıkardı, mücevherler ışıpta parılıyordu. "Çok güzel!"

Masadan uzanıp bileziği bileğine taktım.

"Mavi rengi bana gözlerini hatırlattı, Katy. Bana bakışlarını, beni görme şeklini çok seviyorum." Elini tuttum ve parıldayan mücevherlere baktım. "Bugünü anmak için sana bir şey vermek istedim."

Gözlerinde biriken yaşlara gözlerini kırptı. "Teşekkür ederim, sevgilim. Bunu sonsuza kadar saklayacağım."

Yaklaştım ve bileğinin narin, ince derisini öptüm. "Seni ömür boyu saklayacağım."

Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Beni eve götür Richard. Seninle yalnız kalmam lazım."

"Burada bir odam var ve Bayan Thomas'a çok geç döneceğimizi söyledim. Misafir odasında uyuyacağını söyledi." Göz kırptım. "Bu gece sesini yüksek çıkarmak istiyorum."

"Beni yukarı çıkar."

Hesabı istedim.

Odaya zar zor girdik. Katy asansörde bana yapıştı, vücudu benimkine yapıştı, ağzı aç ve talepkardı. Anahtarla uğraştım, sonunda onu odaya soktum. Onu duvara bastırdım, kaldırdım ve bacaklarını belime doladım.

"Sert olsun mu, tatlım?"

"Evet," diye inledi, elini aramıza kaydırıp ereksiyonumu avuçladı.

"Sert, hızlı ve kirli. Beni sık, Richard." Çenemi ısırdı. "Al beni."

Boğazımdan düşük bir inilti çıktı. Kendini bıraktığı zamanları seviyordum. Sesini yükselttiği ve bana ne istediğini söylediği zamanları.

"Söyle bana."

"Beni burada almanı istiyorum. Beni sakinle doldurun." Ağzını boynuma doğru sürükledi, kulak mememi emdi ve ısırdı. "Benimle oyna Richard. Beni sahiplen."

Onu ayağa kaldırdım ve saniyeler içinde güzel elbisesini çıkardım. Elbisesini omzuma attım, ardından ceketimi de attım ve nefes nefese kalmış göğsümle ona baktım. Danteller ve saten göğüslerini kaplıyordu, meme uçları şeffaf kumaşın altında belirgindi. Inleyerek bacaklarını birbirine bastırdı.

"Senin için yanıyorum Richard. Bu ateşi söndür."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve bacağını omzumun üzerine kaldırdım. "Yapacağım, bebeğim."

Ben bacağını yalayarak ve ısırarak yukarı doğru ilerlerken, başı kapıya yaslandı ve parmaklarım bacaklarının arasındaki nemli sateni okşadı. Parmaklarımı kalçalarındaki dantele doladım ve sertçe çektim. Gücümün altında pes etti ve kendini bana açtı. Biraz aşağı kayarak mesafeyi genişletti ve başımı kavradı. Onu yaladım ve ıslaklığına inleyerek tepki verdim.

"Beni istiyorsun, bebeğim?"

"Lütfen."

Daha fazla alay etmekle uğraşmadım. Buna ihtiyacı yoktu ve ben çok sabırsızdım. Ellerimi uyluklarının üzerinde gezdirdim ve ağzımı ona açtım. Yalamaya ve emmeye başladım, klitorisine yapıştım, dilimi onun hoşuna giden şekilde üzerinde gezdirdim. Çığlık attı, saçımı tutup beni kendine çekti. Derinlere gömdüm, daha sert bastırdım. İki parmağımı içine sokup pompaladım, sonra üçüncü parmağımı da ekledim. Nefes nefese kaldı, sesiyle yalvarırcasına adımı haykırdı. Serbest kalan elimi kalçasından çekip, ıslaklığını kullanarak parmağımı sıkı kıkına soktum, bunun onu ne kadar çılgına çevireceğini biliyordum.

Kafamı kavradı, çılgınca bana sarıldı. "Daha fazla, Richard! Aman Tanrım, daha fazla ver!"

Onun yalvarışları karşısında penisim daha da sertleşti. Kıkına bir parmak daha ekledim ve ciddi ciddi parmaklamaya başladım, ellerim ve dilim birlikte çalışıyordu. Üzerimde çırpınıyordu, sesi inliyordu, vücudu titriyordu. Karım ihtiyaç duyduğu şeyde çok güzeldi, bana olan arzusu beni tamamen tahrik ediyordu. Onun içine girmek, sıcaklığını ve amının beni sıkıca kavradığını hissetmek için can atıyordum.

O çığlık attı, saçımı sertçe kavradı ve adımı inleyerek söyledi. Dokunuşlarımı yumuşattım, orgazmını uzatarak onu duvara yığılana kadar sürdürdüm. Sonra ayağa kalktım ve gözlerine baktım.

"Burada mı, yatakta mı, Katy?"

Seksi bir gülümsemeye duvara döndü ve bacaklarını açtı. "Beni burada al, Richard. Hemen."

İkinci bir davete gerek yoktu. Kalçalarını tutup onu kaldırdım ve onun sıcaklığına daldım. Onu doldururken inledi ve geriye uzanarak kollarını boynuma doladı. Onunla sevişirken göğüsleriyle oynadım, meme uçlarını çektim ve çimdikledim. Kaygandı, sıcaktı ve bana mükemmel uyuyordu. Boynunu yalayıp ısırarak yukarı doğru çıktım ve kulağına ateşli, müstehcen sözler fısıldadım.

"Seninle sevişmeyi seviyorum."

"Senin amın mükemmel, Katy. Ve benimki. Hepsi benim."

"Siktir," diye inledim, eli düşüp kıkıma yapıştığında, keskin tırnakları derime batarken. "Aynen öyle. Aynen öyle, bebeğim. Çok iyi."

Bir elimi klitorisine kaydurdum, testislerimin sıkışmaya başladığını hissederken bastırıp okşadım.

"Sikimin üzerine boşal, Katy." Orgazmımın vücudumda yayılmaya başladığını hissedince inledim. "Benim için tekrar boşal."

Beni sıkıca sarıp sarmaladı ve beni tahrik etti. Onu kucakladım, titreyerek ve küfrederek içini doldurdum. Cevap olarak verdiği inlemeler nefes nefese ve alçak sesliydi, adımı bir dua gibi fısıldadı. Onun sırtına yığıldım, ağırlığımı ona vererek, vücudu benimle duvar arasında sıkışmış halde. Onun tenini öptüm, ona olan hayranlığımı fısıldadım ve sonunda uzaklaştım, onu kollarımın arasına alıp duşa taşıdım.

Sıcak su etrafımızda akıyordu. Fazla konuşmadık, ama birbirimizi sabunlayarak öpüştük ve gülümsedik, suyun bizi yıkamasını bekledikten sonra havlulara sarılıp yatağa kıvrıldık, ateşli tutku doyuma ulaşmış ve memnuniyet bizi sarmıştı. Bu anları çok seviyordum. Katy ile birlikte kendimin her iki yönünü de özgürce ortaya koyabilmeyi ve onun bana karşılık vermesini hissetmeyi.

"Kalmak ister misin?" diye sessizce sordum.

"Bir süreliğine. Kızlar uyandığında evde olmak istiyorum."

Kafasına bir öpücük kondurdum. Bu bana uyar.

"Biraz uyu, tatlım."

Bana daha da yakınlaştı. "Seni seviyorum

Richard." Onu daha sıkı sarıldım.

"Tüm kalbimle, Katy."

RİCHARD

Ertesi sabah, karımla geçirdiğim gecenin heyecanı hâlâ üzerimdeydi. Bir süre uyuduktan sonra, sabahın erken saatlerinde eve dönmeden önce onunla tekrar seviştim. Eve vardığımızda şafak sökmeye başlamıştı. Ebeveynleri tarafından sokağa çıkma yasağını çiğnedikleri için yakalanmaktan korkan iki çocuk gibi eve gizlice girdik ve parmak uçlarımızda yukarı çıktık. Kızlarımız güvenli ve huzurlu bir şekilde uyuyorlardı ve Bayan Thomas misafir odasında horluyordu, yanındaki monitör yanıp sönüyor ve kızların ona ihtiyacı olursa onu uyarmak için hazır bekliyordu.

Katy'yi yatağıma yatırıp koşuya çıktım. Sessiz mahallemizin kaldırımlarında koşarken, son birkaç yıldaki hayatımı düşündüm. Nasıl değiştiğini. Benim nasıl değiştiğimi. Memnuniyet ve mutluluk, bu hayatta bulmayı hiç beklemediğim iki duyguydu. Aşk da bir diğerydi.

Katy bana hepsini verdi.

Onun nezaketi, ruhunda barındırdığı tatlılık, benim eski halimdeki sert ve duygusuz adamı, neredeyse tanıyamadığım ve eskisinden çok daha fazla saygı duyduğum bir insana dönüştürmüştü. Aynaya baktığımda, yansıdığım görüntü hoşuma gidiyordu. Artık acımasız, boş ve yorgun bir adam görmüyordum. Artık bir koca, bir baba, bir arkadaşım. Çevremdeki insanları seviyor ve onlara değer veriyordum, ve bu bana on katıyla geri dönüyordu.

Beş yıl önce, bugün hayatımın böyle olacağı söylenecekti, bu saçma fikre yüksek sesle gülerdim.

Şimdi ise minnettardım ve hayatı başka türlü düşünemiyordum.

Duş aldım, seyahat kupamı kahveyle doldurdum, hala uyuyan Katy'ye veda öpücüğü verdim ve ofise doğru yola çıktım. Önümde yoğun bir gün vardı, yeni ofisimi görmeye gitme planlarım da dahil.

Graham, benim zevkime uygun şekilde yeniden düzenlenmesini ısrarla istedi ve ben de çizimleri görmek için sabırsızlanıyordum. Genel olarak binanın sade zarafetine uygun olacağını biliyordum, ancak Terence'in sevdiği tarzda değil, daha aydınlık ve farklı bir düzenleme olacaktı. Terence daha yaşlıydı ve loş ışıklandırmayı ve ağır mobilyaları tercih ediyordu. Benim alanımın açık olması ve erişmek istediğim kampanya fikirleri için bolca yer olması gerekiyordu. Daha küçük bir masa. Daha rahat, modern mobilyalar. Graham'ın sevdiği tasarımcıyla bunu görüşmüştüm ve bugün bana çizimlerini göstermek için gelecekti.

Kahvemi yudumlarken günümü gözden geçirdim. Müşterilerle birkaç toplantım vardı, Amy'nin Toronto'da telefon konferansı ayarladığı yeni bir potansiyel müşteri vardı ve bitirmem gereken bir kampanya vardı. Konseptleri incelemek için bilgisayarımdaki dosyaları açtım. Müşteri karar vermekte zorlanıyordu, ama sonunda doğru görüntüleri ve kelimeleri bulduğumu düşündüm. Bir süre çalışıp, düzeltmeler ve ayarlamalar yaptıktan sonra dosyayı kaydedip baskıya gönderdim.

Telefonum çaldı ve hoparlörü açtım, gülümseyerek koltuğuma yaslandım.

"Mad Dog."

BAM'den Maddox Riley, en yakın arkadaşlarımdan biri, gülümsedi. "BC'de kutlamalar yapıldığını duydum. Arayıp terfi için tebrik etmek istedim."

"Teşekkürler dostum."

"Şaşırdın mı?"

"Tabii ki. Hiç beklemiyordum."

"Bunu hak ettin, ama Bent reddedip buraya gelmen gerektiğini düşünüyor."

Bentley Ridge, BAM'ın sahibi, Toronto'daki en başarılı müşterimiz ve artık tamamen benim yetki alanımdaydı. Ne zaman istersem onunla çalışabileceğimi sık sık söylerdi. Gavin Group'tan asla ayrılmayacağımı bildiği için bu bizim aramızda sürekli tekrarlanan bir şakaydı.

"Bentley'e hayal kurmaya devam etmesini söyle. Ayrıca, o iki dünyanın da en iyisine sahip. Becca orada ve ben hala hesabı denetliyorum," diye işaret ettim. "Maaşımı almadan beni elde ediyor."

"Ya da egomu," diye alay etti Maddox.

"Her neyse."

O kıkırdadı. "Katy nasıl? Heyecanlı olmalı."

"Öyle. Dün gece kutlamak için yemeğe çıktık. Sanırım bu hafta sonu bir şeyler planlıyor."

"Elbette öyle. Karın bu konuda harika." "Evet. Dee nasıl? Hala daireyi seviyor mu?"

"O harika. Daire mükemmel. Çok seviyoruz."

Ofisimin kapısı açıldı ve genç bir adam içeri girdi. Uzun boylu, zayıf ve pahalı bir takım elbise giymişti. Ellerini ceplerine sokmuş, etrafta dolaşarak raflarıma bakıyordu.

"Bir saniye bekleyin," dedim telefonda.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum yabancıya sert bir bakışla. "Hayır, gerek yok. İşiniz bitene kadar beklerim."

"Amy masasında değil mi?"

"Sanırım dosya odasında."

"Randevumuz var mı?"

Gülümsemesi genişti. "Hayır." Kendini misafir koltuğuna attı, bacak bacak üstüne attı ve telefonunu çıkardı. "Sorun yok dostum."

Alnından ittiği çok uzun sarı saçları ışığı yansıtıyordu. Açık mavi gözleri sırayla telefonuna ve bana bakıyordu. Gençti, tahminimce yirmili yaşların başındaydı. Bakışlarında bir küstahlık vardı ve ofisimde kendini evindeymiş gibi hissediyor gibiydi.

Onun kibirli tavırları, sözümü kesmesi ve saygısızlığı beni sinirlendirdi.

Kimdi bu adam?

"Dinle Maddox, seni sonra ararım. Beklenmedik bir ziyaretçim var."

"Sorun değil. Daha sonra ofisi ara. Bent ve Aiden'in da tebriklerini iletmek isteyeceklerini biliyorum."

"Tamam." Telefonu kapattım ve önümdeki çocuğu inceledim. Dikkatini telefonuna vermiş, parmağı ekran üzerinde hızla hareket ediyordu.

Boğazımı temizledim ve o da başını kaldırdı.

"Oh, merhaba."

"Kimsin sen ve neden haber vermeden ofisime girdin?"

Geniş bir sırtısla arkasına yaslandı ve kolunu sandalyenin arkasına koydu.

"Gray amca seni bulmamı söyledi, ben de geldim. Yeni evimi görmek istedim."

Gray amca mı? Yeni ev mi?

Tanrım.

Bu Brad mıydı?

"Gray Amca mı?" diye tekrarladım.

Öne eğildi, ön kollarını uyluklarına dayadı. Saçları gözlerine düştü, alnından saçlarını geriye attı, ama saçları tekrar düştü. Sözleri korkularımı doğruladı.

"Evet. Küçükken Graham diyemiyordum. Gray çıkıyordu ve öyle kaldı."

"Yarın geleceğini sanıyordum."

"Erken geldim. Burayı bir gezmek istedim." Tekrar arkalarına yaslandı, elinde telefonunu sürekli çevirip duruyordu. "Birlikte çalışacağımızı duydum. Kendimi tanıtmak ve merhaba demek istedim."

Sessiz kaldım, onu inceledim. Konuştuğumda sesim alçak ve kontrollüydü.

"Ve 'merhaba' demenin en iyi yolunun, haber vermeden ofisime dalmak, kişisel bir görüşmeyi bölmek ve kendini evindeymiş gibi davranmak olduğunu mu düşündün? Bunun gerçekten uygun bir yaklaşım olduğunu mu düşündün?"

Gülümsemesi kayboldu. "Gray amca ofisin rahat bir yer olduğunu söyledi."

Ayağa kalktım, manşetlerimi çekiştirdim. "Rahatlık, senin davrandığın gibi değildir. Kabalıktır. Bu yerdeki herhangi bir ofise girmeden önce kapıyı çalar ve girmenin uygun olduğunu söylemelerini beklersin, anladın mı? Daha da iyisi, asistanla görüşürsün."

Saçlarını tekrar geriye itti. "O dosya odasında." "O zaman biraz terbiye göster ve bekle."

"Ah evet, tamam. Benim hatam."

Benim hatam mı? Bu çocuğun özrü bu muydu?

"Ve açıkça belirtelim, biz birlikte çalışmıyoruz. Henüz bu hakkı kazanmadın. Sen benim için çalışıyorsun. Ben taşınana kadar burası benim ofisim, senin değil, o yüzden yerini bil. Ve amcanı kastederken, çalışma saatleri içinde ona Graham de, Gray Amca deme. Aile bağların benim için hiçbir önemi yok."

Yutkundu, aniden sandalyede hareketsiz kaldı. "Tabii ki. Özür dilerim."

"Daha iyi," dedim. "Şimdi, yapmam gereken işler var. Graham veya Laura'yı bul, onlar seni İK'ya yönlendirecekler. Evrak işlerini hallet, sonra geri gelip beni gör, bu sefer girmeden önce kapıyı çal. Beklentilerim hakkında konuşacağız."

Saçlarını bir kez daha salladı ve kapıya doğru yöneldi. "Son bir şey daha," diye seslendim. Döndü.

"Saçını kestir."

Kapıyı arkasında kapatarak çıktı. Oturdum ve kapalı kapıya bakakaldım. Biraz eğlenmişim, biraz sinirlenmişim ve çoğunlukla kafam karıştı.

Graham ne düşünüyormuş ki?

Cevabımı almam çok uzun sürmedi. Graham ortaya çıktı, kapımda durdu ve elini kaldırıp kapıyı çalmak için kaldırdı.

"Girebilir miyim?" diye sordu, gözleri parıltıyordu. Elimi salladım. "Komik."

Hâlâ sırtıtarak karşımda oturdu. Oturduğunda karısı Laura da onu takip etti.

Ayağa kalkıp onu selamladım, yanağıma öpücüğünü kabul edip ona gülümsedim. Laura'ya gülümsemek zorundaydınız, gülümsememek imkansızdı. Başlangıçta karşı koymaya çalıştığım, ama şimdi kabul edip sevdiğim bir sıcaklık yayıyordu.

Graham'ın yanına oturdu ve ilk konuşan o oldu.

"Anladığım kadarıyla Brad bu sabah ortaya çıktı." "Ortaya çıkmak da bir ifade."

Graham güldü. "Duyduğuma göre, daha çok görkemli bir giriş gibiymiş."

"Öyle mi dedi?"

Başını salladı. "Amy konuşmanızın çoğunu duymuş." Kaşlarını kaldırdı. "Sana onu bir iki basamak aşağı indirmeni söylemiştim Richard. Onu ezmeni değil."

Kendimi savunmak üzereydim ki, gözlerindeki eğlenceyi ve Laura'nın dudaklarının kıvrılmasını gördüm.

"Ona açıkça söyledim." Elimi çeneme götürdüm. "Şikâyet etti mi?" Eğer ettiyse, ileride büyük sorunlar yaşayacaktık. Onu her azarladığımda Graham'a koşmasını istemiyordum, ki ilk zamanlarda bu sık sık olacaktı.

Graham başını salladı. "Hayır. Seninle tanıştığını ve bir işi olduğunu söylemek dışında hiçbir şey söylemedi."

Laura'ya baktım. O da bana baktı, yüzünde eğlenceli bir ifade vardı. "Seninle başlangıcın biraz zorlu geçmiş olabileceğini düşündüğünü söyledi." Bir süre durdu. "Sonra bana en yakın berberin nerede olduğunu sordu."

Gülmek zorunda kaldım. Graham ve Laura da bana katıldı, hepimiz kısa bir an için gülerek eğlendik.

"Annesi sana teşekkür edecek, Richard. Yıllardır saçını kestirmeye çalışıyor."

"Biraz sert davranmış olabilirim," diye itiraf ettim.

Graham başını salladı. "Hayır. İçeri girerken kaba davrandı ve saçını kestirmesi gerekiyordu. Ben ya da Laura ona saçını kestirmesini söyleseydik, bizi umursamazdı. Ama seni dinledi. Bu, ilerisi için iyiye işaret." Geriye yaslandı. "Ona biraz cesaret ver. Çok yetenekli, ama güçlü bir el ve biraz rehberliğe ihtiyacı var."

Laura yaklaşarak, "O iyi bir çocuk, Richard. Babası o on yedi yaşındayken öldü, o da biraz yaramazlaştı ve hiç yerleşik bir hayat sürmedi. Kız kardeşim ona asla hayır diyemedi. Ona bu gerekiyor. Bence sen onun yerini bulmasına yardım edeceksin," dedi.

Uzun bir nefes verdim. "Bu çok büyük bir sorumluluk, Laura. Dürüst olmak gerekirse, buna hazır mıyım bilmiyorum. Önceki yaşam tarzım pek örnek teşkil edecek türden değildi. Jenna veya Adam daha uygun olmaz mı? Sonuçta onlar da aileden. Onu tanıyorlar."

"Bu yüzden asla işe yaramaz. Onlar onu hayatları boyunca tanıdıkları sinir bozucu çocuk olarak görüyorlar, o da onları üstleri olarak görmüyor. Sen yeterince uzak duruyorsun, o sana saygı duyuyor. Bence sen mükemmel bir akıl hocası, çünkü sen her zaman bugünkü Richard değildin. Değiştin ve büyüdün. Onu kanatlarının altına alırsan, bu ona çok fayda sağlayacaktır

." Tereddüt etti, sonra tekrar konuştu. "Lütfen, Richard. Bunu kişisel bir iyilik olarak istiyorum."

Onun samimi bakışlarını inceledim. "Ona ayrıcalıklı muamele yapılmayacak." "Hiç. Bu sabah yaptığın gibi davran ona."

Graham araya girdi. "Doğru bir şey yaptığında onu da övmeyi unutma. Olumlu pekiştirme konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

"Bunu yapabilirim. Bana bıraktığın bazı çalışmalarını inceledim. Umut vaat ediyor, ama dağınık. Odaklanmamış."

O da onaylayarak başını salladı. "Ona bu odaklanmayı sen kazandırabilirsin Richard."

Bunu yapabileceğini biliyorum."

Yüzümü ovuşturdum. "Peki." Graham'a gözlerimi kısarak baktım.

"Ofisim muhteşem olsa iyi olur."

Eğlenerek başını geriye attı. "Anlaştık."

Katy, Heather'ı omzuna kaldırıp küçük sırtını yatıştırıcı hareketlerle okşarken sevincini gizleyemedi.

"O sana paranın karşılığını verecek."

Şarabımı içip, inleyerek bardağı masaya koydum. "Biliyorum."

Brad öğle yemeğinden sonra yeniden ortaya çıktı, saçları yanları kısa, üstleri geriye taranmış, artık gözlerine düşmüyordu. Kapımda belirdi, kapıyı çaldı ve ben onu içeri davet edene kadar bekledi. Oturdu, telefonu elinde sürekli hareket halindeydi ve bunun onun gerginlik belirtilerinden biri olduğunu fark ettim. Saçına yorum yaptığımda rahatladı, sonra portföyünü açtı ve onun da dahil olduğu birkaç kampanyayı incelemeye başladık. Farklı yönlerde dikkat çektim ve bunların neden işe yaradığını veya yaramadığını tartıştık. Harika fikirleri vardı, ancak uygulaması çok yetersizdi.

Katlanmış ellerimin üzerinden onu inceledim. "Kestirme yollar aramayı bırakmalısın." En üstteki resme dokundum. "Burada

burada düşünce akışını genişletmiş olsaydın, bazı abartıları kaldırmış olsaydın, bu daha iyi sonuç verirdi."

"Göz alıcı olduğunu düşünmüştüm."

Kafamı salladım. "Hayır, abartılı ve dikkat dağıtıcı."

"Anlamıyorum."

Arkamı yasladım. "Bu, ekibinin geri kalanını etrafına topladığında ve onlar sana yardım ettiğinde olur. Biz yardım ederiz. Burada birlikte çalışırız."

O yer değiştirdi. "Buna alışkın değilim."

"Ben de buraya geldiğimde öyleydim. Burası, buradaki insanlar farklı." Onu dikkatle inceledim. "Graham, okuldan mezun olur olmaz sana iş teklif ettiğini, ama senin reddettiğini söyledi. Nedenini sorabilir miyim?"

Sessiz kaldı. "Amcamın, yani Graham'ın sıkıcı olduğunu düşünüyordum. Şirketinin eski moda ve sıkıcı olduğunu düşünüyordum, bu yüzden Calgary'ye gidip başka bir şirkette işe girdim. Bir iz bırakmak istedim. Kendi izimi."

"Graham sıkıcı olmaktan çok uzak biridir. Bu şirket, ülkedeki, hatta dünyadaki en saygın pazarlama şirketlerinden biridir. Sıkıcı kelimesi, Gavin Group ile hiç alakalı değildir." Duvarları ve raflarımdaki ödülleri işaret ettim. "Başarıları ortada."

Hiçbir şey söylemeden bana baktı.

"Dürüstlük ve klasi sıkıcı olmakla karıştırma, Brad. Bu ekibin bir parçası olduğun için gurur duy. Bundan yararlan ve öğren. Burası seni daha iyi hale getirecek." Masamdaki dosyaları kapattım. "Bu, büyümek için bir fırsat."

Düşünceli ve sessiz bir şekilde ayağa kalktı. Ona uzattığım dosyaları aldı ve kapıya doğru yöneldi. Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Seni anlıyorum Richard, anladım."

"Güzel."

Dudaklarını büzerek ofisime göz gezdirdi. "Yine de, bu ofisin daha genç bir havaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Buraya kendi damgamı vuracağım."

Çıktı.

"Ona ulaşabildiğimi sanmıştım, ama tek söylediği şey ofisimin yeniden dekore edilmesi gerektiği idi." Elimi saçlarımdan arasından geçirdim

saçımı okşadım, saçımın kıvrımını çektim. "Onun o kalın kafasına nasıl gireceğimden emin değilim."

Katy gülümsedi, başını eğerek beni inceledi. "Başaracaksın. O genç ve kendine bir yer bulmaya çalışıyor. GG'de sıkı bir ekipsiniz, Richard. Onlarla akraba olmasına rağmen, amcasının desteğinden başka hiçbir şeyi yok. Graham için senin ne kadar önemli olduğunu bildiği için sana karşı çıkacak. Onun için ne kadar önemli olduğunu. Ona biraz zaman tanı. Gracie'ye gösterdiğin sabrı ona da göster."

Masada Gracie'nin yüksek sandalyesinde uyukladığı yere baktım. Elma püresi yanağına yapışmıştı, saçları yüzünün etrafında kıvrımlı bukleler halinde dağınıktı ve elinde hala uykuya dalmadan önce yemek yediği kaşık vardı. Ya da bir şekilde yemek yiyordu, çünkü çoğu yüzünde ve çevresindeydi.

"O çok daha sevimli," diye mırıldandım ve onu yukarı taşıyıp yatırmak için yanına gittim. "Ve o kadar çok karşılık vermiyor."

Katy gözlerini devirdi. "Ona zaman tanı. O kısım da gelecek." Ben geçerken elini koluma koydu. "Bunu yapabilirsin Richard. Örnek ol, Brad de yerini bulacaktır. Mümkün olduğunca sabırlı ol."

Kafasına bir öpücük kondurdum ve Gracie'yi göğsüme yatırdım. Yanağını gömleğime sürterek beyaz kumaşa elma püresi bulaştırdı. Yemeğe oturmadan önce üstümü değiştirmem gerektiğini bilerek iç geçirdim, ama pek umursamadım. Gracie'nin bana sarıldığı hissi, kirli bir gömleğin yanında hiçbir şeydi.

Katy'nin haklı olduğuna karar verdim. Evde gösterdiğim sabrı Brad'e de göstermeli ve onunla biraz daha uğraşmalıydım. Bir kez alıştığında ve ben onun yaratıcı yönünü yönlendirip kullanmasına yardımcı olabildiğimde, Gavin Group'a çok uygun olacağına emindim.

Sabır. Öğrenmem biraz zaman alan bir dersti, ama sonunda kavradım.

Bunu başarabilirdim.

Ofisimin kapısını çok sert bir şekilde kapattım ve öfkeyle arkamı döndüm. Brad, telefonu elinde olmadığı için ayaklarını yerinden oynatarak ellerini ceplerine soktu. Sinirden telefonu duvara fırlatmışım.

Sabrim buraya kadarmış.

"Bunu bir daha yaparsan, amcan kim olursa olsun, buradan *kovulursun*."

"Bir şeyi anlatmaya çalışıyordum," diye mırıldandı.

Masama ellerimi vurdum. "Potansiyel bir müşteriyi kesip, onun üzerine konuşarak ve ona yanıldığını söyleyerek mi? Bir müşteriye asla küçümseyici davranmamalısın, asla!"

"Ama *yanılıyordun*. Fikirleri saçmalıklı!"

"Bu bizim işimiz!" diye bağırdım. "Onun saçma fikirlerini alıp daha iyi hale getirmek! Ona planla bir ilgisi olduğunu düşündürmek —onu dahil ve meşgul tutmak. Sen onunla konuşup onu kızdırdın. Kampanyada ikinci bir şansımız bile olmayacak." Oturdum, sandalyem duvara doğru yuvarlandı. "Senin tavrın şüphesiz bu şans bize kaybettirdi."

Görsel bir kavramı kavramakta zorlanan müşteriye göstermek için ofisimden bir şey almak üzere beş dakikalığına toplantı odasından çıkmışım. Ona somut bir görüntü vermem gerektiğini biliyordum ve masamda tam da aradığım resim vardı. Toplantı odasına geri döndüğümde, yüksek sesler ve Brad'in müşterinin sözünü kesip ona ne kadar yanıldığını ve ne dediğini bilmediğini söylediğini duydum. Ağzından çıkan bir sonraki cümle ise son darbe oldu.

"Pazarlamayı bize bırakın. Ürününüzü sizden daha iyi biliyoruz."

Büyük bir hata. Müşteri çok kızmıştı. Zararı mümkün olduğunca azaltmaya çalıştım, ancak Brad müşteriyi aşağılamıştı ve Graham'ın etkisiyle bile bu hasarı telafi edebileceğinden emin değildim. Müşteri öfkeyle çıkıp gitmişti ve ben kendimi kaybetmişim.

Brad'in The Gavin Group'ta çalıştığı üç hafta boyunca birçok kez çatışmıştık. O beni esnek olmayan, kibirli ve inatçı buluyordu. Ben ise onu kendini beğenmiş, ağzından lafları hızlı çıkan ve

dinlemek istemiyordu. Ancak tüm o gürültü ve böbürlenmenin altında, oldukça zeki biriydi ve bu da onu kurtaran şeydi. Yine de, Graham toplantısından ofise dönmeden önce Brad'i boğazlamaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değildim.

"Belki de onun işi peşinden gitmeye değmezdi," diye tersledi.

Benim öfkem daha da yine yine "Bu bir beş beş milyon dolarlık bir kampanyaydı."

Omuz silkti. "Daha büyük kampanyalarda çalıştım."

"O zaman Calgary'ye geri dön ve orada çalış."

Bu beni güldürdü. "Senden daha iyiyim, evlat." "Öyle sanıyorsun."

Raflarımdaki ödülleri gösterdim. "Birçok kişi öyle düşünüyor. Graham da dahil. Biraz saygı göster." "Sen de bana biraz göster."

Ayağa kalktım ve tekrar bağırmaya başladım. "Sen bunu hak edecek bir şey yaptığında saygı gösteririm!"

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyerek haddini aştı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sen haddini aştın!" diye bağırdım. "Bu onun ürünü, onun bebeği ve sen ona bizim daha iyi bildiğimizi mi söylüyorsun? Sen bir aptalsın!"

"Sen de pisiğin tekisin!"

Kapım açıldı ve Graham üzgün bir şekilde içeri girdi.

"Asansöre kadar ikinizin sesini duyabiliyorum. Ne oluyor?"

"Neden ona sen söylemiyorsun, Brad?" Oturdum, onunla işim bitmişti. "Bunu *Gray amcaya* sen açıkla."

Brad omzunu silkti. "Bir müşteri söylediklerimi beğenmedi."

Hırlamayı engelleyemedim. "Çünkü ona tepeden baktın. Bir müşteriyi küçümsedin!"

Brad konuşmak için ağzını açtı, ama Graham elini kaldırdı. "Marcus Whitby'den zaten bir telefon aldım. Çok mutsuzdu. Çalışanlarımı düzeltmemi ve bunu yaptığımda onu aramamı söyledi, belki telefonu açar, belki de açmaz." Graham gözlerini ovuşturdu

ve ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. "Bunun içinde senin parmağın olduğunu bilmeliydim, Brad."

Brad ayaklarını sürttü. "Onun fikri tamamen anlamsızdı."

"Bu yüzden bizi işe almak istedi," dedi Graham sabırla. "Kötü fikirlerini alıp altın değerine dönüştürmemiz için." Masamın kenarına oturdu ve omuzlarını silkti. Onu inceledim ve birdenbire sakladığı gerginliği fark ettim. Omuzlarının duruşunda ve gözlerinin etrafındaki çizgilerdeydi, bu ana kadar fark etmemiştim. "Müşterilerimizin çoğu buraya gelip düşüncelerini paylaşmak ister. Üzerinde çalıştığımız kampanyalar onların şirketleri içindir, çoğu zaman onların can damarlarıdır. Kanları, terleri ve gözyaşlarıdır. Ne istediklerini anlamak için onları dinlemeliyiz. Onların fikirlerini kullanıyor muyuz? Nadiren. Ancak, onları dinlediğimizi bilmek hoşlarına gidiyor. Bu işin bir parçası ve ne yazık ki, senin sürekli unuttuğun bir parçası."

Graham ayağa kalktı. "Ofisine git ve sakinleş, Brad. Bunu gerçekten istediğini iyice düşünmeni istiyorum."

"İstiyorum, Graham. Öğrenmek ve burada olmak istiyorum."

Graham elini kaldırdı. "Richard'la biraz konuşmam lazım. Sonra gelip seninle görüşürüm. Lütfen bize biraz yalnız kalalım."

Graham Gavin odayı istediğinde kimse itiraz etmedi. Brad bile. Odayı sessizce kapattı ve çıktı. Graham ağır ağır oturdu ve gözlerini kapattı. Ben de düşüncelerini toparlaması için bekledim.

"Bu bir hata mıydı?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Evet dersem Brad'in gideceğini biliyordum, aile üyesi olsa da olmasa da. Ama nedense ona bunu yapamazdım.

"O tam bir baş belası."

"Beklediğimden daha fazla." Bir gözünü araladı. "Senden bile daha fazla sorun çıkarıyor."

Ben güldüm. "Kendini beğenmiş biri." Ona bir dosya uzattım.

"Yine de, fikri kavradığında ve kendini verdiğinde, iyi iş çıkarır."

Graham dosyayı açıp inceledi. "Bu iyi. Sen ne kadar katkıda bulundun?"

"Bazı düzeltmeler önerdim. Sloganı ve ana konsepti o buldu. Biraz abartıyor ama bir kez doğru noktayı bulduğunda

, dürüst olmak gerekirse Graham, o çok iyidir."

Graham başını kaldırdı ve ben göz kırptım. "Benim kadar iyi değil, ama başaracak."

Graham gözlerini devirdi ve dosyayı masama attı. "Ne ne yapmalıyım?"

"Onu zincirleyin," diye önerdim.

"Bodrumda mı?" diye sordu kuru bir şekilde, bir kaşını kaldırarak.

Gülerek, "Hayır, ofiste. En alttan başlaması lazım. Adam ve Jenna ile çalışmalı. Herkesin ne yaptığını ve çalışma tarzlarını öğrenmeli. Onu tekrar müşterilerle baş başa bırakmadan önce, biraz angarya işler yapması lazım," dedim.

Graham çenesini okşadı. "İyi fikir. Ben onun hazır olduğunu düşünmüştüm. Sanırım önceki şirketi onun çılgınca davranmasına izin vermiş."

"Katılıyorum." Derin bir nefes aldım ve aklımdan geçenleri söyledim. "Bence onun yeteneği tasarımda. Çizimleri ve fikirleri inanılmaz. Onları konuşmaktan çok elleriyle ifade ediyor. Belki de onun yeri müşterilerin önünde değil, sahne arkasında."

"Bundan nefret eder."

Omuz silktim. "Belki de sevmez. Tüm departmanı yönetebilir. Kampanyalara katılabilir ama sunumlara katılmayabilir."

Sessizce başını salladı, düşüncelere dalmış gibiydi. "Onunla konuşacağım."

"İyi misin Graham? Yorgun görünüyorsun." İçini

çekti. "Öyleyim."

"Hasta mısın?"

"Hayır, ama sanırım bir molaya ihtiyacım var. Biraz dinlenmeye. Birkaç hafta izin almayı planlamıştım, ama Brad'le olanlar yüzünden, izin almak için yanlış bir zaman gibi görünüyor."

"Saçma." Gavin Group'ta çalıştığım süre boyunca Graham sadece bir kez tatile çıkmıştı ve o da bir haftaydı. Uzun hafta sonlarını ve ara sıra dört günlük tatilleri tercih ediyordu, ama daha uzun bir tatil yapmamıştı. Tatil yapmak istediğini duymak beni şaşırttı.

"Jenna, Adam, Adrian ve ben bir süre idare edebiliriz. Takvimde önemli bir işimiz yok. Laura'yı almalısın."

ve git. Rahatla." "Peki
ya Brad?"

"Sen onunla konuş, ben de birkaç hafta daha onu kontrolüm altında tutayım. Jenna da yardım edecek. Onu hizada tutar ve tasarım konusunda cesaretlendiririz. Sen git ve eğlen. Laura'yı şımart."

Uzun bir nefes verdi. "Sanırım buna ihtiyacım var."

"O zaman yap. Sana burada, sağlıklı ve güçlü olarak ihtiyacımız var Graham. Zaman ayır ve daha iyi bir şekilde geri dön," diye cesaretlendirdim.

Ayağa kalktı. "Bu akşam Laura ve çocuklarla konuşacağım. Yarın grup olarak toplanacağız ve kararımı vereceğim."

"Tamam."

Elini uzattı. "Teşekkürler, Richard."

Elini sıktım, eli güçlüydü. "Ne için?"

"Destegin için ve Brad'i duvara fırlatmadığın için." Göz kırptı. "Telefonu Laura'ya açıklamak çok daha kolay."

Haklıydı. Onun ayrılışını izledim, etrafını saran yorgunluğu gördüm.

Graham'ın ara vermesi gerekiyordu. Sadece birkaç haftalık bir ara olacaktı ve ona çok iyi gelecekti. Jenna ve Adam'ın kabul edeceğini ve Laura'nın çok sevineceğini biliyordum.

Brad... o biraz direnecekti, ama onu ikna etmek için bir fikrim vardı.

Sadece bunu gerçekleştirmem gerekiyordu.

RİCHARD

Elimi saçlarımın arasından geçirip, kıvrılmış saçlarımı çektim. Telefonuma baktım ve saati görünce inledim. Yine geç kalmıştım. Hemen Katy'yi aradım ve cevap verdiğinde nazik sesini duyunca gülümsedim.

"Selam."

"Merhaba," diye cevap verdim. "Geç kaldım."

"Hayır, geç kalmadın. Seni beklemiyordum, yani hala vaktinde geldin."

Sandalyeye yaslanarak iç geçirdim. "Seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum Katy, ama her gün bunun için minnettarım."

"Graham ve Laura ofiste olmadıkları için, senin sürekli çalıştığına şaşırmamak gerek. Jenna az önce uğradı ve anne babası yokken herkesin gece gündüz çalıştığını söyledi," diye beni teselli etti.

Cevap olarak mırıldandım. Graham'ın şirketi yönetmekle çok meşgul olduğunu hep biliyordum, ama o burada olmadan, onun ne kadar çok çalıştığını tam olarak anladım. Tatile ihtiyacı olması şaşırtıcı değildi. Görevlerini paylaştık, şirketin günlük işlerini Adam ve Jenna'ya bıraktım, ben de onun müşterileriyle ilgilenip diğer temsilcileri denetledim. Adrian da yardım etti, ama yine de her gün geç saatlere kadar çalışmamız gerekiyordu.

Bir de Brad vardı. Graham'ın düşündüğü gibi, o da arka planda çalışmaktan memnun değildi. Kendini ön planda, kendi deyimiyle "sohbet ederken" hissediyordu. Jenna ve ben onunla oturup tasarımın önemini anlatarak ve yeteneğini överek onu ikna ettik. Bir gün tüm bölümü yönetip

tüm bölümü yönetip her şeyi denetleyebileceğini söylediğinde, gözleri parladı. Kendini kanıtlama şansı gördü. Kendi damgasını vurma şansı.

İlk görüşmemizde Graham için çalışmak konusundaki içten içe sakladığı çekincelerini duymuştum. Başka bir yerde çalışmayı tercih etmesinin altında yatan neden buydu. Graham Gavin gibi büyük bir ismin izinden nasıl gidebilirdi ki? Akrabalık bağı nedeniyle, sürekli onunla karşılaştırılacaktı. Graham bir efsaneydi ve onun izinden gitmek kolay olmayacaktı. Jenna ve Adam bile başlangıçta kendi kimliklerini korumak için mücadele etmek zorunda kalmışlardı.

Brad şirketin tasarım kısmını üstlenerek, yeteneğinin sadece kendisine ait olduğu kabul edilecekti. Bu kavramı kendi başına kavradıktan sonra, bu fikre daha açık hale geldi. Jenna ve ben bu vizyonu ayrıntılı olarak açıkladığımızda, bunun bir indirgeme değil, aksine bir büyüme fırsatı olduğunu anladı.

Yaptığım diğer işlerin yanı sıra, onunla da çok zaman geçiriyordum. Bu da ailemden uzak kalmak anlamına geliyordu. Akşam yemeklerini, banyo zamanlarını, hafta sonlarını kaçıırıyordum; bunların hepsini yapmaktan nefret ediyordum, ama Katy anlayışlı ve destekleyiciydi.

"Gracie yatmış mı?"

"Uyanık. Onunla konuşmak ister misin?"

"Evet." Hoparlörü açtım ve bekledim. Gracie'nin tatlı sesi telefondan duyuldu.

"Baba!"

"Merhaba, kızım. Günün iyi geçti mi?" "Jenna teyze bana yeni bir baving thuit getirdi!" "Vay canına, bu harika. Ne renk?"

"Yeddow, pembe ve mor."

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Eve geliyor musun, baba?"

"Yakında."

"Seni özledim."

Göğsüm aynı anda hem ısındı hem de acıdı. "Ben de seni özledim Gracie. Yakında daha sık eve geleceğim, tamam mı?"

"Eve geldiğinde beni öpecek misin?" "Milyonlarca kez."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Annene telefonu ver."

"Gülümsüyor," dedi Katy. "Sürekli aramak istediğini söylüyordu ama rahatsız etmek istemedim."

"Hayır," diye cevapladım. "Her zaman ara. Kızlarım için her şeyi yaparım. Her zaman."

Bunu biliyorsun."

"Ne zaman eve geleceksin?"

Yüzümü ovuşturup masama baktım. "Birkaç saat." "Akşam yemeği hazır olacak. Bu gece hava çok güzel."

Havuz başında yemek yiyip rahatlatıcı bir yüzüş yapabilirsin."

"Sadece bir hafta daha. Graham geri dönecek ve hayat normale dönecek."

"Biliyorum."

"Telafi edeceğim, Katy."

"Telafi edecek bir şeyin yok Richard. Graham'a yardım ediyorsun. Jenna, Laura'nın onun çok daha iyi görüldüğünü ve eve dönmek için sabırsızlandığını söylediğini anlattı. Bu, rutinimizde geçici bir aksaklık. Geri dönecek ve her şey yoluna girecek."

Ona hatırlatmak istemiyordum, ama gerçeği söylemek zorundaydım. "Yakında doğuya bir seyahatim var. Bir hafta yokum."

Bir süre sessizlik oldu, sonra konuştu. "Onu da hallederiz. İşini bitir ve eve gel."

Her zamanki gibi, sabrı ve hoşgörüsü beni hayrete düşürdü. "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Seni seviyorum. Görüşürüz."

O telefonu kapattı ve ben düşünerek telefona baktım. Masamdaki iş yığınının baktım ve bir karar verdim. İşlerim ne kadar önemli olursa olsun, o daha önemliydi. Hayatımda en önemli şey ailemdi. Katy ne kadar sabırlı ve anlayışlı olsa da, sesinde hüznü duyabiliyordum. Onun da beni benim onu özlediğim kadar özlediğini biliyordum ve bu gece birlikte biraz daha fazla zamana ihtiyacımız vardı.

Çantamı aldım ve dosyaları içine koydum. Eve gidiyordum. Çocuklarımı öpebilirdim, belki Heather'a son biberonunu verebilirdim, yemek yiyebilir, yüzebilir ve Katy ile sevişebilirdim. O uyuduktan sonra biraz iş yapabiliirdim. Zaten şu anda pek uyumuyordum ve kızlarım uyurken verimli olabiliirdim.

Bir hafta daha, dedim kendime arabama doğru koşarken. Bir hafta daha ve hayatımız normale dönecekti.

Sabah beni evde bulduğu için heyecanla durmadan konuşan, sandalyesinde otururken mısır gevreği ve sütü döken Gracie'ye gülümsedim. Heather'ı beslerken kahvemi yudumladım, onu göğsüme sıkıca sarıp, mutlu ve sıcak bir şekilde. Eve dönme kararı iyi bir karardı. Akşam yemeği, yüzme ve Katy'de geçirdiğim birkaç saat, ihtiyacım olan molaıydı. O uyuduktan sonra gece geç saatlere kadar çalıştım ve işlerimi bitirdikten sonra yatağı girip onun yanına uzandım ve çok ihtiyacım olan dinlenmeyi aldım. Bu sabah daha sakin ve zinde hissediyordum ve evde kalıp ailemle birkaç saat daha geçirmeyi karar verdim. Öğleden sonra yoğun bir toplantı günüm vardı, ama bu sabah bencil davranıyordum. Amy programımı ayarlamış ve her şeyi halledeceğini söylemişti.

"Biraz mısır gevreği ye, kızım." Ben gülümsedim. "Babacık birkaç saat hiçbir yere gitmeyecek. Yedikten sonra konuşabilirsin."

Katy mutlu bir ifadeyle kıkırdadı, gözleri parlıyordu. Katy memnun ve uykulu bir halde, dirseğini masaya dayayıp çenesini eline dayayarak bizi izliyordu. Koyu renkli saçları dağınıktı ve omuzlarına kadar uzanan bukleler halinde düşmüştü, çünkü onunla sevişirken parmaklarımla saçlarını karıştırmıştım. Olağanüstü mavi gözleri bizi izlerken sıcaklıkla doluydu. Gözlerime bakıp gülümsedi. Sadece bana özel olan gülümsemesi, o kadar sevgi doluydu ki, nefesimi kesti. Yaşadığımız onca şeyden ve birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile, bu gülümseme beni her zaman etkilemeye devam ediyordu.

Gözlerimiz sessiz bir konuşma yaptı. Benimki minnettarlık ve sevgi doluydu. Onunki anlayış ve şefkat doluydu.

"Hafta sonu izin alıyorum," dedim. "İşlerim bitti. Pikniğı ve hayvanat bahçesine gidelim mi?"

Gracie çığlık attı, kaşığını kasesine düşürdü ve süt her yere sıçradı. Hayvanat bahçesi en sevdiği yerdı. Hayvanları çok severdi

Hayvanları severdi ve bir evcil hayvan istediğini biliyordum. Belki Katy ve ben bunu yakında konuşabiliriz. Ama şimdilik Gracie'yi hayvanat bahçesine götürüp, hayvanları sevmeye alanında bol bol vakit geçirebilirdim. Bunu çok severdi.

Katy bana gülümsedi. "Bu çok eğlenceli olur! Emin misin?"

Başımı salladım. "Bu gece ve belki yarın da çalışmam gerek, ama hafta sonu tamamen seninim." Bunun bedelini gelecek hafta ödeyecektim, ama umurumda değildi. Buna ihtiyacım vardı. Ailemin buna ihtiyacı vardı. Benim buna ihtiyacım vardı.

Onun hayranlık ve mutluluk dolu bakışları buna değdi.

O günün ilerleyen saatlerinde, arabama bakarken küfrettim ve sinirden patlak lastiği tekmeledim. Bu nasıl oldu? Eğilip lastiği incelediğimde, bu sabah işe giderken yolun aşağısındaki inşaat alanından geçerken üzerine basmış olmalıyım diye düşündüğüm çiviye görünce yine küfrettim. Geç kalktığım için bütün gün koşturmuştum ve bu, başıma gelebilecek en son şeydi. Üstüne üstlük, fırtına yaklaşıyordu ve migrenimin başlangıcını hissedebiliyordum. Jenna başka bir toplantıya gitmesi gerektiği için bana eşlik edemiyordu, bu yüzden gitmekten başka seçeneğim yoktu. Öğleden sonrayı nasıl geçireceğimi bilmiyordum.

Telefonumu çıkararak inledim, Amy'yi aradım ve olanları anlattım.

"CAA'yı arayıp bana bir taksi çağırman gerekiyor." "Toplantıyı iptal etmemi ister misin?"

"Hayır, Graham gelmediği için zaten memnun değilim. İptal etmek istemiyorum. Jenna başka bir yerde olduğu için tek başımayım."

"Benim arabamı almak ister misin?" diye sordu.

Onun arabasına bir göz attım ve titredim. Uzun bacaklarımı onun kullandığı küçük Smart arabaya asla sığdıramazdım. Bir kez denemiştım ve sonrasında bir gün boyunca bacaklarım ağrımişti. Buna baş ağrım da eklenince, onun arabasını sürmek istemedim.

"Hayır, bana bir taksi çağır."

"Seni götürebilirim."

Döndüm ve Brad'in yanımda durduğunu görünce şaşırdım. Geldiğini duymamıştım.

Kaşlarımı çattım, tereddüt ettim.

"Seninle gelip toplantıya katılabilirim." "Bekle," diye mırıldandım Amy'ye.

"Brad..."

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Biliyorum Richard. Sessiz kalacağım, ama bir şeye ihtiyacın olursa yardım edebilirim. Benim yarattığım tasarımı kullanıyorsun. Bana bir şans ver. Müşterilerin buna nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Lütfen."

Onu ilk kez bu kadar alçakgönüllü ve rica eden bir halde görüyordum. Hızlı bir karar verdim.

"Taksiyi iptal et, ama lastiğimi tamir ettir lütfen," dedim Amy'ye.

"Tamamdır. Görüşürüz patron."

Telefonu kapattım ve Brad'e baktım. "Bunu pişman etme." O başını salladı. "Pişman etmeyeceğim."

Neredeyse üç saat sonra, Brad ve ben binadan çıktık. İkimiz de arabasına doğru yürürken sessizdik. Sözüne sadık kalan Brad, toplantı sırasında kendini kontrol etti ve ben konsept çizimlerini incelemesini istediğimde konuştu. Tahmin ettiğim gibi, yarattığı görüntüleri açıklarken parladı. Çalışmalarını tartışırken açık ve tutkulu bir şekilde konuştu ve müşterinin geri bildirimlerini dinleyerek konuşurken birkaç fikri hızla eskiz haline getirdi. Müşteri, hızlı düşünme ve fikirlerini kavrama yeteneğinden etkilendi ve ben de Brad'in tepkisinden gurur duydum ve haklı çıktığım için memnun oldum. Tasarım, onun ait olduğu yerd.

Arabaya kayarak girdim ve başımı serin deriye yasladım. Çok iyi geldi. Baş ağrım hızla artıyordu ve tam olarak etkisini göstermeden işe geri dönebileceğimi umuyordum. Etkisini göstermeye başladığında, hiçbir şey yapamaz hale gelirdim.

Katy'nin daha önce cebime koyduğu hapları aradım. Hava değiştiğinde baş ağrılarıım devam ettiği için her zaman tetikteydim. Hapları kuru olarak yuttum, bana rahatlama getirmeleri için çaresizce.

"İyi misin Richard?"

Bir gözümü açıp Brad'e baktım. Yüzünü buruşturmuş, beni inceliyordu.

"Gerçekten, ah, çok solgun görünüyorsun."

"Kötü birbaş ağrısı geliyor."

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

Onun teklifini düşündüm ve kabul etmeye karar verdim. Eve gidince uzanıp biraz daha ilaç alabilir ve fırtınanın geçmesini umabilirdim. Bir taksiye binip ofise geri dönüp daha sonra alışabilirdim.

"Eğer sizin için sorun olmazsa." "Hayır, sorun değil."

Minnettarlıkla gözlerimi kapattım. "Teşekkürler. Sola dnn ve Mason Caddesi'ne doğru ilerleyin."

"Anladım. Jenna'nın evine gitmiştim, nerede yaşadığını biliyorum."

Otoparktan çıkarken, gökyüzü açıldı. Yağmur sağanak halinde yağıyor, rüzgar hızlanıyor ve arabaya çarpıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Brad.

"Dikkatli olun," dedim. "Bu yol çok virajlı."

"Evet, anladım." O hızını yavaşlattı ve ben de rahatladım. Jenna nasıl gittiğini soran bir mesaj attı ve ben de Brad'in beni şaşırttığını ve iyi iş çıkardığını söyledim. Graham'ın olumlu pekiştirme mantrasını hatırlayarak ona döndüm.

"Bugün iyi iş çıkardın, Brad." "yle mi?"

"Evet," diye başımı sallayarak cevap verdim. "ok istekli ve kibardın. Müşteriyle iyi ilgilendin ve endişelerine verdiğin cevaplar mükemmeldi."

"Haklıydın," diye düşündü.

"Anlamadım?"

"İşimi iyi bildiğim için rahatlıkla açıklayabiliyorum. Konsepti anladıktan sonra nasıl değiştireceğimi, birinin istediğine nasıl uyum sağlayacağımı biliyorum."

"Bu belli oluyor."

"Gray amca bana aklındaki planı anlattığında sana kızmıştım. Bunun senin önerin olduğunu biliyordum ve bunu benimle uğraşmak zorunda kalmamak için yaptığından emindim."

Onunla tartışacak gücüm yoktu, bu yüzden inkar ederek homurdandım.

"Öfkemi atlattıktan sonra, tasarım ekibiyle çalışmaktan hoşlandığımı fark ettim. Onların dilini anlıyordum, onlar da beni anlıyordu." "İyi." Mide bulantısı dalgası beni vurduğunda derin bir nefes aldım.

Baş ağrısı çok şiddetli olacaktı. Mide bulantısı geçene kadar birkaç saniye derin nefes alıp verdim, sonra tekrar konuşmaya başladım.

"Sen yeteneklisin, Brad. Benim ve Graham'inkinden farklı bir şekilde. Ama onlardan daha az değil. Kendini onunla karşılaştırma ya da ona yetişmeye çalışma. Kendin ol. Sen de takım için diğerleri kadar önemlisin. Yeteneğini gördüm ve bunun senin için en iyi yol olduğunu düşündüm. Bu bir ceza değildi ve şimdi bunu anladığın için mutluyum."

"Evet." Bir süre durakladı, tekrar konuşmaya başladığında sesi alaycıydı. "Hâlâ saçımı kestirip telefonumu kırdığın için pisliğin teki olduğunu düşünüyorum, ama sen iyi birisin Richard. Aslında sana borçlu olduğumu düşünüyorum."

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı, bu hareket yüzümü buruşturdu. "Arabanda kusmadan beni eve götür, o zaman ödeşmiş oluruz."

Hızını biraz artırdı. "İyi plan."

Anlar geçti, arabada yağmurun sesleri ve ıslak zeminde dönen lastiklerin düzenli ritmi duyuluyordu. Uykuya daldım, ilaçların etkisi yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

Brad'in yüksek sesli küfürü, ardından gelen lastiklerin ve frenlerin kakofonik çığlığı beni ürküttü ve gözlerim birden açıldı. Araba sarsıldı, çarpışmanın etkisiyle metalin çığlık attığı ve büküldüğü sesi otomobilin içini doldurdu. Araba havaya kalktığında vücudum sarsıldı, yuvarlanırken camlar kırıldı ve parçalandı. Hava yastıkları açıldı, yüzüme ve göğsüme çarptı, patlama sesleri kulakları sağır edecek kadar yüksek ve korkutucuydu. Acı patladı — başım, tüm vücudum, tüm gücüyle çarptığında acı içinde çığlık attı. Araba aniden durdu, tavanı üzerinde sallanıyordu. Acı ve kafa karışıklığıyla dolu bir inilti çıkardım.

Gözlerimi açmaya çalıştım. Konuşmaya çalıştım. Yüzümden sıcak bir şey aktı. Elimi kaldırıp onu silmeye çalıştım, ama

Hareket edemiyordum. Sanki vücudum her saniye daha da sıkılaşıp bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyordum ve nefes almakta zorlanıyordum. Büyük bir çaba sarf ederek gözlerimi açtım ve gözlerimi kırıştırdım. Baş aşağı, emniyet kemeriyle asılı duruyordum. Hava yastığı bana baskı yapıyordu. Brad'e yan bakmayı başardım. Bilinci kapalıydı ve kanıyordu. Dışarıda insanlar vardı — çığlık atıyor, koşuyor, bağııyorlardı. Kulaklarımda çınlayan ses nedeniyle ne dediklerini anlayamıyordum. Tekrar konuşmaya, seslenmeye çalıştım, ama dudaklarımdan başka bir inilti çıkmadı.

"Yardım geliyor! Dayanın!" diye bağııyorlardı. Bir kadın acı ve ıstırap dolu bir çığlık attı.

Araba şiddetle bir yandan diğer yana sallanıyordu. Acı içimi parçaladı, beynimi kesti ve omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Sirenler yaklaşıyordu, arabanın etrafındaki gürültü artıyordu.

Bayılmaya başladım, acı yoluna çıkan her şeyi gölgeliyordu. Sırtımın alt kısmında bir şarapnel patlaması gibi, hayatımda hiç hissetmediğim bir şekilde dışarıya doğru yayıldı.

Dayanağı olmayan, keskin ve delici bir acıydı.

Kızlarımla görüntüleri, karanlığa yenik düşmeden önce zihnimden geçti. Gracie gülüyordu, Heather bana sarılıyordu. Karım beni selamlarken elini uzatıyordu. Görüntüler dalgalandı, acı denizinde dağıldı.

Uzun, düşük bir iniltiyle ağızımdan bir kelime döküldü

.

Katy.

KATY

Heather'ı beşğine yatırıp, parmaklarımla tombul yanaklarını okşadım. Uykusunda dudakları büzülmüştü ve Richard'a o kadar benziyordu ki, gülümsemeden edemedim. Gözleri, dolgun dudakları ve gülümsemesi babasına benziyordu, ama benim gibi daha sakın bir yapısı vardı. İki kız da babalarının saçlarının kıvrımına sahipti; Richard bunu çok komik buluyordu, çünkü kendisi bu özelliği çok sinir bozucu buluyordu. Gracie, Richard'ın mizacını almıştı, ama kaşlarını çatmadıkça bana daha çok benziyordu. O zaman, kaşlarının arasındaki çizgiye kadar ona benziyordu. Önümüzdeki yirmi yıl veya daha uzun bir süre boyunca bizi tetikte tutacaklarını hissediyordum.

Gracie'ye göz attım. Yatağında denizyıldızı gibi uzanmış, derin uykudaydı. Saatime baktım, en fazla otuz dakika huzurum olacağını biliyordum. Gerçekçi olursam, muhtemelen yirmi dakika daha olurdu. Heather biraz daha uyuyacaktı, ama Gracie hemen uyanıp kalkmaya hazır olacaktı. İlk günden beri böyleydi. Hızlı uykuya dalar, çabuk uyanırdı.

Bir süre önce başlayan gök gürültüsünün sesini dinleyerek merdivenlerden aşağı indim. Bu sabah Richard'ın gözlerinin donukluğunu fark etmiştim ve cebinde ağrı kesici ilaç olduğundan emin olmuşum. Böyle fırtınalar her zaman baş ağrısına neden olurdu ve Graham evde olmadığı için, bugün evde kalmayı reddederek, bununla başa çıkacağını söyledi. İnatçılığı asla değişmeyeceğini bildiğim bir şeydi, bu yüzden onunla tartışmadım.

Bir fincan kahve doldurup zihnimde akşam yemeğini planlarken, kapı zili çaldı. Kızları uyandırmadan ve huzurlu anlarımı bölmeden önce kapıya koştum. Kapıyı açtığımda, Graham ve Laura'yı kapının önünde görünce çok şaşırdım.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum ve onlara sarılmak için bir adım attım. "Karayipler'de olmanız gerekmiyor mu?"

Laura güldü. "Öyleydik, ta ki biri plajda tembellik yapmaktan sıkılıp eve dönmek isteyene kadar."

Graham'ı inceledim. Dinlenmiş ve rahatlamış görünüyordu. Gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı. "Yeterince dinlendim," diye açıkladı. "Eve dönme zamanı gelmişti. Aklım geri dönmeye hazırken kalmanın bir anlamı yoktu."

Yağmur tekrar şiddetini artırırken mutfığa doğru yürüdük. Yağmur pencerelere sertçe vuruyordu, sesi sessizliği yankılıyordu — minik su damlacıkları camlara öfkeyle çarpıyordu. Kahve doldurdum ve oturduk.

"Evde olduğunu bilen var mı?"

Laura kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Havaalanından direkt buraya geldik. Çocukların hepsinin işte olacağını biliyorduk ve Julia torunlarıyla birlikte ailesini ziyarete gitmişti, bu yüzden önce buraya uğramaya karar verdik. Jenna ve Adrian'ı bu akşam göreceğiz. Graham, Adam'la kısa bir görüşme yaptı ve o da daha sonra bize evde katılacak."

"Kızlar uyandıklarında seni gördüklerinde çok sevinecekler."

"Onları özledik. Herkesi özledik." Laura iç geçirdi.

"Richard nasıl?" diye sordu Graham. "Jenna, her gün gece yarısına kadar çalıştığını söyledi."

"Çok meşgul," diye onayladım. "Görevi sana devretmekten çok mutlu olacak, Graham."

"Sessiz bir dönemde ayrılacağımı sanıyordum. Bu kadar çok yeni projenin olacağını bilmiyordum."

Elimi salladım. "Kızlarını özlemesi dışında, burayı sevdi." Pencereye doğru baktım. "Ama yakında eve dönecekmiş gibi hissediyorum."

Graham anlayışla başını eğdi. "Baş ağrıları."

"Kabul etmedi ama bence bugün bir tane başlıyordu. Çıkarken gözlerinde her zaman başlangıçta olduğu gibi o bakış vardı."

"Brad onu eve bırakacaktır." Şaşırdım.

"Brad mı?"

"Adam, Richard'ın lastiğinin patladığını ve Brad'in onu toplantısına götürdüğünü söyledi. Jenna ona sordu ve Richard her şeyin

iyi gittiğini söyledi, Jenna da bunu Adam'a ilette. Baş ağrısı şiddetliyse, Brad'in onu eve bırakmasını isteyeceğinden eminim. Arabasını eve getirilmesini ayarlayacağım."

Minnettarlıkla gülümsedim. Graham bize her zaman iyi bakardı. "Teşekkürler." Saate baktım. "Toplantısı ne zaman bitti, biliyor musun?"

"Bir süre önce. Hava koşulları nedeniyle trafik çok kötü. Yakında gelirler." Omuz silkti. "Ya da Richard'ı ve inatçılığını tanıyorsam, ofise geri dönüp rapor vermekte ısrar etmiştir. Büyük bir sunumdan sonra düşüncelerini yazmayı ne kadar sevdiğini bilirsin

—baş ağrısı olsun ya da olmasın."

Hepimiz güldük çünkü bu doğrudu. Richard, müşterilerin sunuma verdikleri iyi ya da kötü tepkileri dikkatle not eder, ileride yararlı olabileceğini düşündüğü bilgileri ve kampanya ya da kişilerle ilgili aklına gelen diğer şeyleri not alırdı.

Monitörden Gracie'nin beni çağırdığı sesi duydum ve gülümseyerek ayağa kalktım. "Sessiz zaman buraya kadarmış."

Laura ayağa kalktı. "Ben de sizinle geliyorum."

Graham'ın telefonu çaldı ve merdivenleri çıkarken onun sessizce "alo" dediğini duydum. Telefonumun çaldığını duydum ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Muhtemelen Brad ve Richard birbirlerinden şikayet etmek için arıyorlar."

O gülümsedi. "Belki."

"Umarım Graham'ı iş için arayan biri değildir. Daha valizini bile açmadın," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "Muhtemelen Jenna'dır. Bu akşamki saatleri teyit etmek için arayacaktı. Çin yemeği sipariş edip herkesle birlikte dinleneceğiz. Richard kendini daha iyi hissediyorsa, siz de bize katılır mısınız?"

Graham'ın sesini duyunca merdivenlerde durdum. Laura koluma hafifçe vurdu. "Graham'ın ne istediğini sen hallet, ben Grace'i getireyim."

"Tamam."

Merdivenlerden aşağı koştum, Graham kapıda görüldüğünde durdum. Solgundu, yüzü çekmişti. "Katy, gitmeliyiz."

Sesindeki titremeyeyle midem düğümlendi.

"Graham?" diye sordum, sesim titriyordu. Gözlerindeki korku ve endişe apaçık ortadaydı.

Omuzlarımı sıktı. "Bir kaza oldu. Hastaneye gitmemiz gerekiyor."

"Hastane mi?" diye tekrarladım, ne demek istediğini anlayamadan, söylediklerini duymuş olmama rağmen.

"Richard ve Brad." Sesi titriyordu. "Durum kötü, Katy. Hemen gitmeliyiz."

Nefesim kesildi.

"Hemen," diye tekrarladı.

Titriyordum, ısınamıyordum. Graham kaşlarını çattı ve hırkasını çıkarıp omuzlarıma örttü. Saçlarımı yüzümden çekip düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Hastaneye giderkenki yolu zar zor hatırlıyordum. Laura, Bayan Thomas eve gelene kadar kızlarla kaldı. Graham sakinliğini korudu, hastaneye vardığımızda kontrolü ele aldı ve bizi bekleme odasına yönlendiren resepsiyondaki hemşirelerle konuştu. Hâlâ doktoru bekliyorduk.

"Ne kadar süredir buradayız?"

"Yaklaşık bir saat, Katy," diye sakinleştirdi beni. "Doktorlar onları tedavi ediyor."

Yerdeki topuk sesleri dikkatimi çekti ve sesin geldiği yöne baktım. Jenna ve Laura yaklaşıyordu, Adrian da onların arkasından geliyordu.

Laura'nın gözlerine baktım. Elini uzattı ve beni kucakladı. "Bayan Thomas kızlarla birlikte evde. Her şeyi halledeceğini

"Oh, Katy," diye ekledi, boğazımdan bir hıçkırık kaçtığında.

"Çıldırarak üzereyim," diye cevap verdim. "Kimse bizimle konuşmaya gelmedi." "Gelecekler."

Tam o sırada, bir doktor köşeden çıktı. "Bay Gavin?" diye seslendi.

Graham öne çıktı. "Benim."

"Ben Dr. Davenport. Brad'in muayenesini tamamladım. Beyin sarsıntısı, kol kırığı, kaburga çatlağı ve camdan kaynaklanan çok sayıda ezik ve kesik var. Onu diyoruz ve bir gece gözlem altında tutacağız. Neyse ki kolu ameliyat gerektirmeyecek, ama bir süre oldukça ağrısı olacak." Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Şanslıydı. Arabanın kaç kez takla attığı düşünülürse, ciddi yaralanmalardan kurtuldu. Zamanla iyileşecektir. Tedavisi bittiğinde ve odasına taşındığında onu görebilirsiniz."

Ben hariç herkes rahat bir nefes aldı.

Konuşurken sesim çatladı.

"Kocam mı? Richard VanRyan mı?"

Dr. Davenport bana şefkatle baktı. "Brad'in arabasında bulunan beyefendi mi?"

"Evet."

"Hâlâ travma ekibi tarafından muayene ediliyor." Bir süre durakladı. "Kazanın en büyük darbesini arabanın o tarafı aldı. Doğrudan çarpıldı."

Laura'nın elini sıkıca tutarak inledim. Graham kolunu belime dolayarak beni ayakta tuttu.

"Şu anda en iyi nörolog ve ortopedi uzmanları onunla ilgileniyor. İyi ellerde. Aslında, ben de yardım etmek için içeri gireceğim. Birimiz mümkün olan en kısa sürede size bilgi vermek için dışarı çıkacak."

Konuşamıyordum. Graham'ın doktorla konuştuğunu duyuyordum, ama ne dediğini anlamıyordum. Kendimi sandalyelere götürmelerine izin verdim ve Graham beni nazikçe sert koltuklardan birine oturttu. Önümde diz çöktü.

"Katy, buradayız. Richard muayene ediliyor. Sakin olmalısın."

Gözlerim yaşlarla doldu, panik göğsümü sıkıştırdı. Etrafımdaki ışıklar çok parlaktı, yoğun hastanenin sesleri çok gürültülüydü. Derin bir nefes almaya çalıştım.

Graham ellerimi tuttu. "Nefes al, Katy. Benimle birlikte. Yapabilirsin. Odaklan."

Gözlerimi kapattım ve ciğerlerime hava almaya odaklandım. Hareketlerim kolaylaştı ve paniğimin biraz azaldığını hissettim. Gücümü topladım ve gözlerimi açtım.

"Graham," diye fısıldadım. "Ya... ya eğer..." Sözleri söyleyemedim. Beynim sadece o sözlere odaklanabiliyordu. *Arabanın o tarafı en büyük darbeyi almıştı.*

En büyük darbeyi. Ciddi şekilde yaralanmıştı. Benim Richard'ım.

Tanrım, ne kadar yaralandı? Ölüyor muydu?

Richard olmaz. O benden alınamaz. Henüz çok erken. Birlikte yeterince zaman geçiremedik. Onlarca yıl daha zamana ihtiyacımız vardı. Kızlarımızın ona ihtiyacı vardı. Nefesim tekrar hızlandı, kısa nefesler halinde çıkıyordu.

Graham yanaklarımı avuçladı, dokunuşu sertti. "Hayır, Katy. Böyle düşünme bile. O *Richard* VanRyan. O bir savaşçı ve tanıdığım en inatçı adam. Bir araba kazası onu durduramaz. Onu muayene edip tedavi edecekler. Aslında, onu tanıdığım kadarıyla, uyanıp onlara nasıl doğru yapılacağını söyleyecektir."

Ağlayarak güldüm. "Onu görmem gerek. Bana ihtiyacı var, Graham."

"Doktorların işini yapmasına izin ver, Katy. Mümkün olan en kısa sürede seni onun yanına götüreceğiz. Söz veriyorum. Tamam mı?"

Gözlerine baktım. Endişeli, anlayışlı, acı dolu gözlerine.

"Richard'ın tanıdığı güçlü kadın ol. Onun için."

Başımı salladım. "Deneyeceğim."

Kısa bir süre sonra yüzü ciddi **bir** doktor geldi. Kendisini Dr. Fletcher olarak tanıtip beyin cerrahı olduğunu söyledikten sonra, benimle konuşmadan önce mahremiyet istediğimi sordu.

"Hayır," diye ısrar ettim. "Graham ve Laura'nın önünde ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyebilirsiniz. Onlar bizim ailemiz."

Kollarını kavuşturdu. Önlüğündeki kan lekelerini fark ettim ve endişem arttı.

O Richard'ın kanı mıydı?

"Mümkün olduğunca kısa keseceğim. CT tarama sonuçlarına göre, eşinizin L3'ten L5'e kadar bel omurgasında ciddi bir yaralanma olduğunu görüyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Acilen dekompresyon ameliyatı olması gerekiyor. Omurilik kanalına kanamayı durdurmamız gerekiyor." Derin bir nefes aldı. "Omuriliğin sıkışması felce neden oluyor."

Yanımda şok olmuş bir nefes alma sesi duydum. Bu terime şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, konuşamadım. Graham boğazını temizledi.

"Bu geçici bir durum mu?"

Dr. Fletcher başını salladı. "Şu anda bilinmiyor." Sözleri kafamda yankılandı.

Felç.

"Uyanık mı?" diye sordum çaresizce. "Ameliyattan önce onu görebilir miyim?"

"Hayır, bilinci kapalı. Başka yaraları da var Bayan VanRyan. Kırık kaburgaları, kesikleri ve ezikleri var..." durakladı "...ve kafa travması. Beyninde şişlik vardı ve bunu durdurmak için önlem almak zorunda kaldık. Ona en yüksek şansı vermek için komaya sokmanın en iyisi olduğunu düşündük."

"Şişmeyi durdurmak için en iyi şans mı?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Hayatta kalması için en iyi şans," diye cevapladı.

Bacaklarım titremeye başladı. Graham kolunu tekrar belime doladı ve bir kez daha sessizce bana güç verdi.

"Şansı nedir?" diye sordu, sesi gergindi.

Dr. Fletcher derin bir nefes aldı ve yüzünü ovuşturdu. "O genç, güçlü ve başka sağlık sorunu yok. Vücudu morluklar ve kesiklerden iyileşecek. Travmadan kurtulması için mümkün olduğunca çabuk müdahale edip omurgasındaki baskıyı azaltmamız gerekiyor."

"İyileşecek mi?" diye sordum, sesim zar zor duyuluyordu.

Gözlerime baktı. "Garanti veremem, ama bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım, Bayan VanRyan."

Laura konuştu. "Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

Dr. Fletcher ona doğrudan cevap vermedi. "Önce ameliyatı geçirelim. Bugün tek hedefim bu. Onu hayatta tutmak. İyileşmesi, ameliyatta ne bulduğumuza bağlı olacak. Ondan sonra daha fazla şey bileceğim."

"Lütfen," dedim. "Lütfen, onu görebilir miyim?" diye yalvardım.

Tereddüt etti. "Tamam, bir dakikalığına. Ameliyathanede ona ihtiyacım var, Bayan VanRyan."

Bir dakika.

Bana verdikleri her şeyi kabul ederdim.

Richard'ın yatağının yanına adım attım, bacaklarım titriyordu, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Doktorun işaret ettiği formları imzaladım, Richard'ın yanına gitmek için sabırsızlanıyordum. Doktor, Richard'ın kaç tane makineye bağlı olduğunu açıklamış ve paniğe kapılmamam konusunda beni uyarmıştı. *"Hepsi ona yardım etmek için, Bayan VanRyan. Makineler, şu anda vücudunun yapamadığı işi yapıyor."*

Hazırlıklı olduğumu sanıyordum, ama değildim.

Oda hareketlilikle doluydu, tüm ekip Richard'ı üst kattaki ameliyathaneye götürmeye odaklanmıştı. Onu götürmeden önce sadece birkaç saniyem olduğunu biliyordum. Öne çıktım ve elimi, tellerle veya bandajlarla kaplı olmayan birkaç bölgeden biri olan ön koluna koydum. Dokunduğumda soğuktu... ve tepki vermiyordu. Ona baktım, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu. Yakışıklı yüzü morluklarla kaplıydı, şişlikten dolayı neredeyse tanınmaz haldeydi. Sol kaşının üzerinde yatay olarak uzanan pürüzlü bir kesik vardı ve traş edilmiş saçlarının içinde kayboluyordu. Ağzında bir solunum tüpü vardı, alt yüzüne bantlanmıştı ve beyaz gazlı bezin altında daha fazla kesik görebiliyordum. Baktığım her yerde, onun travma geçirdiği izler vardı. Kesikler, morluklar, şişlikler ve bandajlar. Makineler vızıldıyor ve uğulduyordu. Kan ve serum torbaları damarlarına damlıyor, onu hayatta tutuyordu. Soluk ve hareketsizdi - Richard hiç hareketsiz kalmadığı için bu durum sinir bozucuydu. Etrafımdaki odanın korkunç manzarasına değil, ona odaklanmaya çalıştım.

Onun hayatta kalması için ne kadar çok çaba sarf ettiklerini anlatan bir hikaye.

"Onu götürmemiz gerekiyor, Bayan VanRyan," dedi hemşire, sesinde sempatiyle.

Ona olabildiğince yaklaştım, sesim titriyordu.

"Savaş, canım. Bana geri dön. Bize geri dön. Sana ihtiyacımız var." Sesim kısıldı. "Seni seviyorum Richard, seni bırakmaya hazır değilim. Bunu başarabilirsin. *Her şeyi başarabilirsin.*"

Tıbbi ekip öne çıktı ve ben, parmak eklemlerinde oluşan kesik ve morluklara çok fazla baskı uygulamamaya dikkat ederek, elini elimle sıktım. "Lütfen," diye fısıldadım, boğazım düğümlenerek. "Bana geri dön.

Ben burada bekleyeceğim." Parmak uçlarımda yükselip yanağına öptüm, gözyaşlarım damlayarak yüzündeki kan izleriyle karışıyordu.

Onu odadan dışarı çıkardılar. Kapılar önümde kapanırken, elimden geldiğince peşinden gittim ve sessizce ağladım.

"Lütfen," diye dua ettim. "*Tanrım, lütfen.*" "Katy."

Graham ve Laura'ya döndüm. İkisi de perişan ve solgundu. Laura kollarını uzattı, ben de ona gittim, omzunda ağlayarak, içimden dua ettim.

"Onu bana geri getirin. Ne olursa olsun, lütfen Tanrım, onu yaşatın."

KATY

Hastane bekleme odasında zamanın varlığı ortadan kalkmıştı. Saatlerce ya da günlerce beklemiş olabilirdim. Pompalanan ve yeniden dolaşıma sokulan hava durgundu ve burnumdan çıkaramadığım ilaç kokusunu taşıyordu. Kalıplanmış plastik sandalyeler rahatsız ve soğuktu, insanlar sevdiklerinin haberini beklerken kilometrelerce yürüdükleri için muşamba yıpranmıştı. Otomatlar tıslayıp gürültü çıkararak içilemez kahve ve ılık zencefilli gazoz veya meyve suyu kutuları çıkarıyordu. Oda sıcaklığı boğucu olduğu için, bir şişe suyun otomatın içine yuvarlanırken çıkardığı sönük ses neredeyse hiç kesilmiyordu.

Yine de, sıcaktan dolayı donuyordum. Jenna'nın hediyelik eşya dükkanında ısrarla bana aldığı ve omuzlarıma geçirdiği süveterle bile sürekli titriyordum, omurgamdan aşağı titreme geçiyordu.

Korkudan mı, soğuktan mı, emin değildim.

Dua etmeye devam ettim. Tanrı'ya Richard'ı benden almaması için yalvardım. Kızlarından. Gracie'nin sevdiği babası olmadan bir hayat düşünemiyordum. Heather'ın Richard'ı hiç tanımaması ve onun sevgisi olmadan büyümesi. Richard'sız bir hayat.

Düşünmesi bile imkansızdı.

Adrian, Adam'a yardım etmek için ofise döndü. Graham, Laura ve Jenna yanımda kaldılar. Richard'ın gücüne dair güven verici sözler fısıldadılar. Onun kararlılığına ve inatçılığına. Onun bu durumu atlatıp iyileşeceğine, iyileşip eve döneceğine ısrarla inandıklarını söylediler.

Onların ikna etmeye çalıştıkları kişinin ben mi yoksa kendileri mi olduğunu bilmiyordum.

Etrafımda benim gibi haber bekleyen aileler vardı. Rahatlamış ebeveynlerin iyileşme odasına götürülmesini izledim. Yıkılmış eşler, kederden başlarını sert sandalyelere dayadılar.

Ben hangisi olacaktım? Göğsüm sıkıştı, içimi bir acı kapladı.

Richard olmadan nasıl başa çıkacaktım?

Onunla tanışmadan önceki hayatımı neredeyse hiç hatırlamıyordum. Kısa bir süre, onun asistanı olarak çalıştığımı ve ondan nefret ettiğimi hatırladım, ama sonra Graham'da bir iş bulmak için sahte evlilik yapma konusundaki çılgın planını kabul ettim. Yavaş yavaş birbirimizi keşfettik ve onun sakladığı gerçek kişiliğini gördüm. Beni sevgiyle saran, sevgi dolu bir insandı. Beni kendisiyle sardı. Zorlu başlangıcımıza ve başlangıçtaki koşullara rağmen, Richard benim dünyamın merkezi haline gelmişti. Birlikte kurduğumuz ailenin merkezi.

O olmadan, biz çalışamazdık.

Odanın diğer ucundan gelen acı dolu bir hıçkırık, kadının acısını duyduğumda sırtımda bir ürperti yarattı.

Bu ben olamam.

Savaş, Richard. Savaş, sevgilim.

Başımı eğdim ve daha fazla dua ettim.

Dr. Fletcher kapıdan içeri girdi, yüzünde yorgunluk belirgindi. Ameliyat bonesini çıkardı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Graham, Laura, Jenna ve ben, o yaklaşırken hep birlikte ayağa kalktık. Laura elimi sıkıca kavradı. O, tüm bu süre boyunca benim için bir kaya gibiydi, pozitif olmaktan başka bir şey olmayı reddetti.

Dr. Fletcher'ın yüzünü okumaya çalıştım. Bana ne söyleyeceğini hiç bilmiyordum, ama ifadesi ciddiye. Midem düğümlendi ve düşmemek için Graham'ın elini tutmak zorunda kaldım.

Dr. Fletcher önümde durdu. "Hayatta kaldı," dedi basitçe.

Sıcak gözyaşları yüzümden süzüldü.

"Henüz tehlikeyi atlatmış değil," diye uyardı. "Çok fazla hasar var. Omurgası ve kafası ciddi şekilde yaralandı."

Konuşmadan sadece başımı sallayabildim. Richard hala hayattaydı. Hala buradaydı, mücadele ediyordu.

"İyileşme sürecinden çıktıktan sonra özel bir yoğun bakım ünitesinde kalacak ve yakından izlenecek. En iyi senaryoda bile, iyileşmesi için uzun bir yol var. Yoğun bakımdan sonra, önce akut bakım görecektir, sonra durumu stabil hale geldiğinde rehabilitasyona geçecektir. Ve tüm bunlar beyninin ne kadar etkilendiğine bağlı. Uyanana kadar hiçbir şey bilemeyeceğiz."

"Hâlâ felçli mi?" diye sordu Graham sessizce.

"Evet. Omurgasının iyileşmesi zaman alacak. İyileşme süreci çok yavaş olacak."

"Ama iyileşecek mi?" diye sordum.

Dr. Fletcher gözlerime baktı. Bakışları nazikti ve sesi samimiydi. "Bunu saklamayacağım, Bayan VanRyan. Tekrar yürüyüp yürüyemeyeceğini bilmiyorum. Bu, iyileşme sürecine ve iyileşmek için göstereceği çabaya bağlı olacak. Eşiniz, torakolomber omurgada ciddi bir yaralanma geçirdi. Bu, bel ve omurganın tüm duysal ve motor fonksiyonlarını etkiliyor. Cerrahi olarak elimizden gelen her şeyi yaptık. Şimdi bekleyip en iyisini ummalıyız."

Boğazımı temizledim, sürekli oluşan yumruyu yuttum. "En iyi senaryo dediniz..." Sesim kesildi, cümleyi tamamlayamadım.

Dr. Fletcher açık sözlüydü. "Eşiniz uyanmayabilir. Ya da uyanabilir ama bacaklarını asla kullanamayabilir."

Şiddetli bir titreme beni sardı.

"Ya da bir kısmını geri kazanabilir, ancak hiçbir şekilde yardım almadan yürüyemez. Beyninde kalıcı hasarlar olabilir." Dr. Fletcher açıkladı. "Dediğim gibi, uyanana kadar birçok soru cevapsız kalacak."

"Uyanacak," diye ısrar ettim. "Uyanacağını biliyorum."

Ciddi yüzünde bir gülümseme belirdi. "Olumlu düşünmeye devam edin. Buna ihtiyacı olacak."

"Onu görebilir miyim?"

"İyileşme odasından çıktıktan sonra ve sadece kısa bir süreliğine. Onu görebilmeniz için biraz zaman geçmesi gerekebilir. Her seferinde sadece bir kişinin girmesine izin vereceğim ve kişi sayısını sınırlayacağım. Sadece aile üyeleri girebilir."

"Bu insanlar bizim ailemiz."

"Peki. Birime daha yakın, daha sessiz bir bekleme odası var. Birini sizi oraya götürmesi için göndereceğim," dedi. "Onu sık sık kontrol edeceğim. Herhangi bir değişiklik olursa size haber veririm."

Dönüp uzaklaşmaya başladı, Graham onu takip edip alçak sesle konuşunca durdu. Doktor dinledi, Graham'a cevap vermeden önce bakışları benimkine kaydı. Laura beni sandalyelere geri götürdü ve yanıma oturdu, Jenna ise diğer tarafıma geçti.

Graham ve Dr. Fletcher el sıkıştı ve Graham bize geri döndü. bize döndü.

"Richard en iyi bakımı alacak. İhtiyacı olan her şey ona sağlanacak. Yoğun bakımdan çıktıktan sonra, özel bir odaya yerleştirilmesini sağlayacağım."

"Teşekkürler."

Göz hizasına yakın bir şekilde eğildi. "Richard'ın önünde uzun bir iyileşme süreci var, Katy. Sana her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyacak. Kendine iyi bakmalısın." Bir an durdu ve çenesini hafifçe eğen Laura'ya baktı. "Yarın kızları bizim eve götürüp onlara bakacağız. Bayan Thomas ile konuştum ve yardım etmesini ayarladım. Bir program yapacağız, ama kızların da seni görmesi gerekiyor. Sen de önemlisin."

Bütün bu planları ne zaman yaptığını bilmiyordum, ama Graham olduğu için, ileriye düşünmesi beni şaşırtmadı. O ve Richard bu açıdan birbirlerine benziyorlardı.

"Evet, tabii ki. Ama onu yalnız bırakamam..."

Graham elini kaldırarak sözümü kesti. "Tek söylediğim, günün her dakikasını burada geçiremezsin. Elimizden gelen her türlü yardımı yapacağız, Katy. Kızlarla ilgilenip Richard'ın yalnız kalmamasını sağlayacağız. Neye ihtiyacın olursa. Ama ısrar etmeliyim..."

Onun sözlerine karşı içimdeki öfkeyi bastırdım. Yardım etmeye çalıştığını biliyordum, ama Richard'ı terk etmeyecektim. Hiçbir şey için.

kimseyi, kızlarımızı bile. Bunu düşünmek bile göğsümü panikle doldurdu ve kelimeler hızlıca ve karışık bir şekilde döküldü. "Onu şimdi bırakamam. *Yapamam*. Uyandığında benim burada olmam gerekiyor. Onun yanında olmam gerekiyor."

"Tabii ki hayır," diye yatıştırdı. "Burada kalabilirsin. Kızları biz alıkoyarız, daha önce de bizimle kalmışlardı. Richard uyandığında, *ki uyandığında*, istediğin zaman gelip gidebilirsin. Gracie'ye anne ve babasının küçük bir seyahate çıktığını ve uzun bir pijama partisi yaptıklarını söyleriz. Onları arayıp sesini duyabilirsin."

Laura başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Kızların da sana ihtiyacı var, Katy," diye araya girdi.

Haklı olduğunu biliyordum, ama bu kararımı değiştirmedim. Sesim titriyordu. "Gracie babasıyla konuşmak isteyecek."

"Onun dikkatini başka yere çekebilirsin. Uyandığında o da onunla konuşmak isteyecek."

"Ya eğer... ya eğer..."

"Söyleme," dedi Graham sertçe. "Aklından bile geçirme. Uyanacak ve iyi olacak."

Kafamdaki diğer tüm düşünceleri bastırmadan önce bu sözleri yüksek sesle söylemek zorundaydım. "Ya öyle olmazsa? Ya ameliyat başarılı olmazsa?"

"Yürüyemese de onu daha az sevecek misin? Ya da net konuşamasa?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen. "Tek istediğim onun bizimle olması. Önemli olan tek şey bu."

"Aynen öyle. Hayatını yeniden kuracak." Ellerimi tuttu. "Bunu atlatacağız, Katy."

Gözlerindeki yaşlara şaşırarak gözlerine baktım.

"Bunu atlatmalıyız," diye ekledi. "Kızların sana ihtiyaç duyuyor."

Richard, onların önceliğin olmasını isterdi."

Cevap veremedim. Haklı olduğunu biliyordum, ama şimdilik kalmak zorundaydım.

Kalbim acıyordu, her şeyden çok ihtiyaç duyduğu tek şey için çaresizce. Ve o tek şey, bu hastanenin bir yerinde hayatı için mücadele ediyordu. Yakınında olmam gerekiyordu.

"Ben burada kalacağım," dedim. "Neler olduğunu öğrenene kadar, burada kalacağım."

Ayağa kalktım, birdenbire daha fazla oturamadım. Yürüyüşe başladım, önümde bu zeminde yürünmüş kilometrelerce yola kendi ayak seslerimi ekledim.

Beni Richard'ın yanına götürene kadar, bununla başa çıkabilmemin tek yolu buydu.

Yukarıdaki bekleme odası çok daha sessizdi. Laura ve Jenna kızları görmeye ve benim için birkaç şey almaya gittiler. Bayan Thomas, kızların kendi evlerinde kalmaları konusunda ısrar etti ve birkaç gün boyunca onlarla sorunsuz bir şekilde ilgilenebileceğini söyledi.

Onunla konuştuğumda, "Kendi eşyaları ve rutinleri içinde daha mutlu olacaklar" diye ısrar etti. "Richard için dua edeceğim, Katy. Hepiniz için. Kızlarınıza ben bakarım. Sen ona bak."

Onun zar zor gizlediği üzüntüsü beni çileden çıkardı ve kendimi tuvalete kapattım ve panik atakla mücadele ettim, Tanrı'ya başka bir mucize ve onun için bunu atlatacak gücü vermesi için yalvardım ve yakardım. Richard ameliyatı atlattı

—şimdi onun bana geri dönmesi gerekiyordu.

Ne durumda olursa olsun.

Birlikte halledecektik. Diğer seçenek düşünülemezdi.

Graham oturdu, parmakları telefonunun üzerinde uçuyordu, sürekli beni kontrol ediyordu. Ben odadaki sessizliğe minnettar olarak volta atmaya devam ettim. Şu anda, odada sadece ikimiz vardık ve ben sürekli hareket halindeydim. Telefonu çaldı, cevap verdi ve alçak sesle konuştu.

Ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Ben, ah, Brad'i kontrol etmem gerek, Katy. Uyanmış."

"Tabii ki," diye cevap verdim, tüm bu olanlar arasında Brad'i unutmuş olduğum için kendimi kötü hissederek. "Ben iyiyim, Graham."

"Uzun sürmez. Eminim ziyaret için pek hazır değildir."

"İstediğin kadar zaman al. Ben buradayım."

Omzumu sıktı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Hemen dönerim."

Onun uzaklaşmasını izledim ve yorgunluktan bitkin bir halde sandalyeye oturdum. Cebimden telefonumu çıkardım ve fotoğraflarımı açtım. Richard, Gracie ve Heather'ın fotoğrafları birbiri ardına ekrana geldi. Bir fotoğrafta durdum, parmağım kaydırma tuşunun üzerinde durdu.

Bir gece havuz başında Richard'ın fotoğrafını çekmiştim. Güneş batıyordu ve fotoğrafa parlak bir ışık saçıyordu. Bana doğru bakıyordu, keskin çenesi sevdiğim sakallarıyla yumuşatılmıştı, başını eğerek bana bakıyordu. Yoğun ela gözleri, telefonumu tutan bana odaklanmıştı, dolgun dudaklarında bir gülümseme vardı. Elinde bir kadeh şarap tutarken, uzun parmağıyla alt dudağını okşuyordu. Çıplak göğüslü, yüzmesinden dolayı cildi hala parıldayan ve saçları yüzünden çekilmiş olan Richard, loş ışıktaki muhteşem görünüyordu, bana olan sevgisi belliydi. Onun en sevdiğim fotoğraflarından biriydi.

Fotoğrafı çektikten sonra, ağzının bir tarafını diğerinden daha yukarı kıvrarak sıırtmıştı.

"Şu lanet telefonu bırak tatlım ve buraya gel. Kızlar uyuyor ve seni kucağıma istiyorum."

Utangaç davranmıştım. "Ne için?"

Elini uzattı ve beni sandalyemden çekti. "Buraya gel ve o tatlı poponu dizime oturt. Aklımıza ne gelirse onu konuşuruz."

O beni öpene kadar ona gülmüştüm. Derin, tutkulu ve arzuyla dolu bir öpücük. Çok mükemmeldi.

Tam Richard'a göre.

Beni bir daha öyle öpecek miydi? "Bayan VanRyan."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Kısa bir ziyaret için içeri girebilirsiniz."

Ayağa fırladım ve hemşireyi takip ettim. Kendini Carol olarak tanıttı ve Richard'ın gece hemşiresi olacağını söyledi. "O, masanın tam karşısında. Hiç yalnız kalmayacak."

"Oda da değil mi?"

Kafasını salladı. "Biz özel bir birimiz. Yatak sayısı sınırlı, hasta başına hemşire sayısı fazla. Yetişkinler için yenidoğan servisi gibi bir şey." Bana nazikçe gülümsedi. "Dr. Fletcher en iyilerinden biri. Sevdiğim biri

Sevdiğim birinin ameliyat olması gerekirse, onu isterim." Bir yatağın başında durdu. "İşte burada."

Kocamı görünce kalbim durdu. Daha da fazla makineye bağlı olan kocası, oksijen pompalanırken göğsünün sürekli genişleyip daralması dışında sessiz ve hareketsizdi. Ellerim titreyerek, emin olamadan ve endişeli bir şekilde öne doğru adım attım.

"Ona dokunabilir miyim?"

"Dikkatli olun, evet. Makineleri bozmayın. Ama evet, ona dokunun. Onunla konuşun. Ona yakın olduğunuzu hissettirin. Sevdiklerinin yanında olduğunu hastaların hissedebileceğine inanıyorum."

Onun üzerine eğildim ve nazikçe yanağını okşadım. Onu temizlemişlerdi, kanı temizlenmiş, kesikleri kapatılmış veya dezenfekte edilmiş, morlukları solgun teninde belirginleşmişti. Richard her zaman hayat dolu, cildi sağlıklı ve canlıydı. Onu bu halde görmek acı vericiydi. Monitörlerden, iğnelerden veya yamalardan kurtulmuş tek şeyi olan elini kaldırdım ve parmak eklemlerini öptüm.

"Alyansı nerede?" Onu hiç çıkarmazdı.

"Ameliyat için çıkarılması gerekti. Masasının arkasında kişisel eşyalarının bulunduğu bir çanta var. Size getireyim."

Bir dakika sonra geri döndü ve plastik bir çantayı yatağın altına kaydırıldı. Yüzüğünü elime tutuşturdu. "Eli şişmiş olduğu için kesmek zorunda kaldılar. Tamir ettirmeniz gerekecek."

Hasarlı yüzüğe baktım, kalbim sıkıştı. O yüzük sembolikti. Richard onu hep takardı ve bazen yüzüğün çemberinin, başlangıcı ve sonu olmayan aşkına benzediğini söylerdi. Şimdi yüzük kırılmıştı, tıpkı Richard gibi.

Yine eğildim ve yanağını avuçladım. "Buradayım, sevgilim. Çok iyiydin. Zor kısmı atlattın ve yorgun olduğunu biliyorum. Biraz uyu, hazır olduğunda uyandığında ben burada olacağım. Geleceğe birlikte bakacağız." Bir damla gözyaşı elime düştü. "Beni duyuyor musun, Richard? Ne olursa olsun, birlikte. Bana uyanacağına söz ver."

Başımı yastığa eğdim ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Onun düşük hırıltıları ya da alıştığım sessiz, boğuk nefes alıp verişleri yoktu. Bunun yerine, makinelerin pompalama ve tıklama sesleri geliyordu.

Çünkü o uyumuyordu. Hayatı için mücadele ediyordu.
"Lütfen, sevgilim, uyan."
Yüzümü yastığa gömdüm ve ağladım.

KATY

Sonraki birkaç gün, tekrarlanan anların monotonluğunda geçti. Richard yakından izlendi, hayati fonksiyonları kontrol edildi, testler yapıldı, Dr. Fletcher gelip gitti. Çalışkan ve özverili hemşirelerden oluşan ekibi tanıdım. Gelip gidiyordum, kalmam gerekenden daha uzun süre kalıyordum, ama Richard'ın yatağının yanında durup elini tutup saatlerce konuşmamı görmezden geliyorlardı. Gerektiğinde kenara çekiliyordum, ama onun dışında hep yanında kalıyordum.

Graham ve Laura kısa bir süre içeri girmeye izin verildi, ikisi de benim kısa bir mola vermem konusunda ısrarcıydılar. Graham benim için duş alıp üstümü değiştirebileceğim bir yer ayarlamıştı ve ben her seferinde Gracie'yi aradım. Graham ve Laura buradayken Bayan Thomas kızlarla kaldı, ya da gerekirse Jenna devreye girdi. Kızların iyi bakıldığını bilmek büyük bir rahatlık vericiydi.

"Ne zaman eve geleceksin anne?"

"Yakında, bebeğim."

"Sen ve babam eğleniyor

musunuz?" Boğazımı

temizlemek zorunda kaldım.

"Babam çalışıyor, Gracie. Annem ona yardım ediyor."

"Babam bunu seviyor. Ama ben seni özlüyorum."

Gözümünden bir damla yaş süzüldü. "İkimiz de seni

özlüyoruz." "Babamla konuşabilir miyim?"

"Şu anda değil," diye cevap verdim, sesim kalınlaşıyordu.

"Yakında. Bayan Thomas'ı telefona bağla, tamam mı?"

"Tamam. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum, kızım."

Her arama biraz daha zorlaşıyordu. Gracie Richard'ı çok seviyordu ve Richard uzaktayken her zaman onunla konuşurdu, bu yüzden ona çok meşgul olduğunu ve konuşamayacağını ikna etmek zordu.

Zaman yavaş geçiyordu, ama bu sıkıcı durumun içinde bir rahatlık vardı. Bu, Richard'ın hala mücadele ettiği anlamına geliyordu.

Dr. Fletcher, ya da Alan, benim ona öyle demem için ısrar ettiği adıyla, yatağın ucunda belirdi ve nazikçe gülümsedi.

"Katy."

"Merhaba, Alan."

Richard'ın dosyasını kontrol etti ve tableti tutarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Durumu stabil. Hayati fonksiyonları yerinde. Beynindeki şişlik azalıyor. Hepsi iyiye işaret."

Richard'ın elini biraz daha sıkı tuttum.

"Onu yoğun bakıma naklediyorum. Hala yakından izlenecek, ama kendi odası olacak. Yerde uyumak yerine, çok daha rahat bir koltukta uyuyabilirsiniz." Richard'ın yatağının yanında, onun elini tutarak, korkuluğa yaslanmış uyukladığımı fark edince bana göz kırptı.

"Tamam," diye nefes aldım.

"Onu komada tutan ilaçları keseceğiz. Uyanması birkaç gün sürecektir ve uyandığında neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayacağız. Ancak taramaları iyi ve umutluyum."

Boğazım sıkışmış ve gergin olduğundan zar zor başımı sallayabildim.

O öne çıktı. "Her şey umduğum gibi giderse, Katy, uyandığında ve iyileştiğinde önünde uzun bir yol olacak. Belden aşağısı tamamen etkilenmiş. Çok fazla kas kaybı olacak. Yürüyüş eğitimi ve güçlendirme terapisi görecektir. Bacak egzersizleri, havuz terapisi ve çeşitli diğer makineler gerekecek. Merdiven çıkamayacağı için zemin katta bir yatak odası veya asansör gerekecek."

"Anlıyorum," dedim. "Başka sorunlar da olabilir." "Başka sorunlar mı?"

“Psikososyal faktörler. Birçok hasta depresyon, anksiyete, hatta öfke yaşar. Ruh hali değişimleri yaygındır. Genellikle danışmanlık ve ilaç tedavisi gerekir. Tüm hayatları değişmiştir ve evde iyi bir destek sistemi olsa bile kendi başlarına başa çıkamazlar.” Bir süre durdu. “Yaralanmaları sadece kendilerini değil, çevrelerindeki herkesi de etkiler. Uyandıklarında hiçbir şey eskisi gibi değildir. Bunu kavramaları son derece zordur.”

"İhtiyacı olan her şeyi alacak. Bunun için ben garanti veriyorum."

Gülümsedi. "Bunu görebiliyorum, Katy. Richard için harika bir eşsin. Ama kendine de dikkat etmelisin. Onun iyileşmesi için fiziksel ve zihinsel olarak güçlü olmalısın. Artık yerde yatma ya da kendini ihmal etme. Yemek yemen ve uyumanı istiyorum. Egzersiz yap. Küçük kızlarını görmeye git. Bunu yaparak bencil davranmıyorsun, aslında Richard'a yardım ediyorsun."

Sözleri mantıklıydı, ama beni biraz paniğe sevk etti. Richard'ın yüzüğünü kalbime yakın tutan boynumdaki zinciri tuttum. Kırık kısmı bantlanmıştı, böylece kaybetmeyecektim, ama birkaç günlüğüne bile olsa ondan ayrılmaya dayanamazdım. Uyandığında tamir ettirecektim. "Onu bırakmaktan nefret ediyorum."

"Elbette bırakmak istemiyorsun. Bu çok doğal. Transfer edileceği koşuza ziyaretçi kabul edebilecek. Çok fazla ve aynı anda değil, ama biraz rahatlayabiliriz ve sen eve giderken onlar onunla kalabilirler. Bir süre burada kalacak."

Omzuma nazikçe vurdu, yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Kocanla aranızda güçlü bir bağ olduğu belli, Katy. O bağına ihtiyacı olacak. Bir süreliğine, ikinizin de planlamadığı şekillerde sana güvenmek zorunda kalacak. Kolay olmayacak, ama birlikte başarabilirsiniz."

"Eve geldiğinde ihtiyaçları hakkında konuşabileceğim biri var mı? Böylece hazırlıklarımı yapıp hazır olabilirim."

"Ben de bunu görmek istiyorum, ileriye bakmak ve olumlu olmak. Evet, Gloria'yı seni görmeye göndereceğim. Evinize gelip bir değerlendirme yapacak. Fizyoterapi ekibimizle görüşebilirsin. Bu makinelerden birkaçı kaldırıldığında, Colin gelip Richard'ın kaslarının tamamen körelmesini önlemek için yapabileceğin bazı basit hareketleri gösterecek. Colin fizyoterapi ekibimin başı ve en iyisi."

"Tamam."

Saatine baktı. "Richard'ı birkaç saat içinde nakledeceğiz. Onu yerleştirmek ve durumunu stabilize etmek için biraz zamana ihtiyacımız var, ayrıca sizinle konuşmayacağım bazı tıbbi konular da halledilmeli. Koğuş dördüncü katta ve özel bir bekleme odası var. İşleri bittiğinde bir hemşire sizi almaya gelecek. Neden gidip duş alıp, bir şeyler yiyip, biraz dinlenmiyorsunuz?"

"Şimdi gitmemi mi istiyorsunuz?"

"O emin ellerde, Katy. Sana bakmakla ilgili söylediklerimi hatırla. Telefon numaran bizde var ve ihtiyacımız olursa bir dakika içinde gelirsın. Bunu Richard için yap. O da bunu isterdi. Bırak da yapmamız gerekeni yapalım, bir dahaki görüşmenizde daha rahat olacak.

Derin ve uzun bir nefes aldım, sonra yuttum. Çantama uzandım. "Tamam."

Teşvik edici bir şekilde başını salladı. "Güzel."

Oturup önümdeki soğuk kahve fincanına bakıyordum. Yarıısı yenmiş sandviğim kenara itilmişti. Tadı toz gibiydi ve hiç iştahım yoktu. Alan'ın tavsiyesine rağmen yemek yiyemedim. Daha sonra deneyecektim. Alan'ın sözleri kafamda dönüp duruyordu. Richard'ın iyileşmesi , karşılaştığımız zorluklar. Birlikte yaşayacağımız hayatın değişeceği. Bildiğim her şey, *biz* olan her şey artık yok olacaktı. En azından hemen değil, hatta belki de hiç olmayacaktı.

Bu, Richard uyandığında ne olacağına bağlıydı. Akli etkilenmiş miydi? Hâlâ Richard mıydı, yoksa sevdiğim adamın değişmiş bir versiyonu mu?

Yorgun ellerimle yüzümü ovuşturdum, kafamda tek bir şey kesindi. Ne olursa olsun, sonuç ne olursa olsun, onu hala seviyordum. Onu her zaman sevecektim ve bir şekilde, tüm bunları birlikte aşmanın bir yolunu bulacaktık.

Graham ve Laura'ya Richard'ın nakledileceğini ve bilgileri alır almaz onlara iletceğimi belirten bir mesaj attım. Onlar da cesaret verici sözlerle cevap verdiler ve o günün ilerleyen saatlerinde hastaneye geleceklerine söz verdiler. Laura, havuzda su sıçratarak eğlenen Gracie'nin bir fotoğrafını eklemişti. Yanında Graham, Heather'ı koruyucu bir şekilde tutarken, onun küçük ayaklarını suda sallıyordu. Richard ona bunu yaptığında çok hoşuna giderdi. Yüzündeki mutluluk, bu fotoğrafı gözlerimin önüne getirirken, Richard'ın bunu bir daha yapıp yapamayacağını merak ettim.

Derin bir ses ve omzuma konan bir el, düşüncelerimden beni uyandırdı.

"Katy."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Yanımda Maddox Riley vardı. BAM'ın ortak sahibi ve Graham'ın yanı sıra Richard'ın en yakın arkadaşı. BAM, The Gavin Group'u pazarlama şirketi olarak işe aldığında aralarında bir ilişki başlamış ve bu ilişki zamanla sağlam bir dostluğa dönüşmüştü. Maddox uzun boylu, zayıftı ve genç yaşına rağmen saçları tamamen gümüş grisiydi. Sıcak mavi gözleri benimkilerle buluştu, bakışları endişeyle doluydu.

Onun gerçek olup olmadığından emin olamadığım için gözlerimi kırpıttım. Graham'ın onlara olanları anlattığını biliyordum, ama onu göreceğimi hiç beklemiyordum. Bu sürpriz beni bir anda duygulandırdı ve nefes nefese kalarak ayağa kalktım ve kendimi onun kollarına attım. O beni kucaklayıp sıkıca sararken, ben göğsüne yaslanıp hıçkırarak ağladım.

"Hey, hey, şşş," diye sakinleştirdi beni. "Sorun yok, Katy. Her şey yoluna girecek."

Hareket etmedi ya da gözyaşlarımı durdurmaya çalışmadı. Beni kucakladı ve ağlamama izin verdi. Kendimi sakinleştirebildiğimde, geri çekildim ve onun anlayışlı bakışlarıyla karşılaştım.

"Özür dilerim," diye hıçkırarak söyledim.

Maddox'un tarzına uygun olarak, göz kırptı ve yanaklarımı sildi. "Genellikle kadınlar benimle biraz zaman geçirmeden ağlamazlar. İlk görüşte ağlamaları pek sık olmaz."

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

O oturdu ve beni yanındaki sandalyeye çekti. Dağıtıcıdan birkaç peçete çıkardı ve bana uzattı.

"İki gündür buradayım, Katy. Graham, Richard'ı başka bir yere naklettiklerini ve senin de sonunda taburcu olduğunu söyledi."

Burnumu sildim ve ona şaşkın şaşkın baktım. "İki gün mü? Neden haberim yoktu?"

"Çünkü seni rahatsız etmek ya da endişelendirmek istemedim. Graham beni durumdan haberdar etti." Beni inceledi. "Onun için, senin için burada olmayacağımı mı sandın? Ben hastanede bilinçsiz yatarken onun yaptıklarından sonra mı?"

Uzun ve titrek bir iç çekişle, "Aklım başımda değildi, Maddox," dedim.

Elini uzattı ve elimi sıktı. "Biliyorum. Ama gelmek zorundaydım. Haberi alır almaz Dee bana bilet ayırtmak istedi, ama ben birkaç gün bekledim, artık uzak kalamayacak hale gelene kadar."

"Teşekkür ederim."

Masaya bir göz attı, sonra bana somurtarak baktı. "Kendine iyi bakmıyorsun Katy. Güçlü olmalısın."

İçimde bir öfke dalgası geçti, ama yine de onu bastırdım. Ancak, cevap verdiğimde sesimden bu öfke belli oldu, ses tonum keskinleşti.

"Deniyorum.

" Kaşlarını
çattı.

"Biliyorum. Ama kilo verdin ve uyumadığın belli. Berbat görünüyorsun."

Onun açık sözlülüğüne sinirlenmemeye çalışarak ona baktım.

"Sanırım çoğu kadın seninle birlikteyken genellikle bu noktada ağlamaya başlar, değil mi? Motivasyon konuşmaları yapmak için kendini kiralamayı düşündün mü?" diye sordum, sesimdeki alaycı tonu fark etmeme rağmen, onun haklı olduğunu biliyordum.

"Gerçekleri söylüyorum." Ayağa kalktı. "Sen kendine bakmazsan, ben bakmak zorunda kalırım." Elini uzattı. "Benimle gel."

Şaşkın bir şekilde ayağa kalktım ve elini tuttum. Beni çekerek asansöre bindirdi. Hastanenin ön kapısında geride kaldım. "Beni nereye götürüyorsun?"

"İki dakika uzaklıkta harika bir küçük lokanta var. Son birkaç gündür orada çok zaman geçirdim. Bir şeyler yiyeceksin.

Geri döneceğiz, Richard'ı görebilirsin, sonra seni Graham'a götüreceğim, kızlarını görebilirsin ve uyuyabilirsin."

"Ben gitmiyorum." Elini itip kollarımı kavuşturdum. "Evet, gideceksin."

"Buraya gelip bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin," diye tersledim.

Öfkem onu hiç etkilemedi. "Burada durup tartışabiliriz, ama yine de benimle geleceksin. Seni omzuma atmam gerekse bile."

"Cesaret edemezsin," diye tısladım.

"Beni denemek ister misin?" diye meydan okudu. "Bunu yapıyorum çünkü yemek yemen gerekiyor. Buradan uzaklaşman lazım."

"Ama..."

Bana sert bir bakış attı. "Hayır, Katy. Uyanması günler sürer. Orada oturup bekleyemezsin."

"Dee senin için yaptı," diye karşılık verdim.

Karısının adı geçince yüzündeki ifade yumuşadı.

"Öyleydi, ama onun iki küçük kızı yoktu, annelerini görmek isteyen. Richard ona bir mola verdiğinde ne kadar iyi hissettiğini ve bir süre rahatlayıp kafasını boşaltabildiğini bana anlatmıştı. Ben de ona iyiliğini geri ödüyorum, bu yüzden itiraz etmeyi bırak ve benimle gel. Ne kadar uzun tartışırsan, o kadar uzun süre uzak kalırsın."

Haklı olduğunu biliyordum ve öfkem azaldı, ama yine de tereddüt ettim. "Yemeğimizi yedikten sonra onu kontrol edebilirsin, Graham seni

ve seni onların evine götürecektir. Bir süre kızlarla birlikte olabilirsin, ben Richard'ın yanında kalacağım. Artık yoğun bakımdan çıktı, kurallar biraz daha esnek. Bir program yapacağız ve sen buradan çıkacaksın. Richard seni görür ve benim müdahale etmediğimi anlarsa çok kızar. O yüzden sessiz ol ve gel de şu lanet çorbayı iç." Elini saçlarına geçirdi. "Richard uyandığında, karısına bakmadığım için beni dövmekle meşgul olmasın, tamam mı?"

Onun ne kadar üzgün olduğunu görünce pes ettim. "Tamam." Yine elimi tuttu. "Gidelim."

Çorba çok lezzetliydi. Maddox, çorba ile birlikte ızgara peynirli sandviç ısrar ederek, benim yemeğimi izledi. Ben yemeğimi yavaşça yerken, o iki kaseyi bir çırpıda bitirdi, çünkü yemediğim takdirde üzüleceğini biliyordu.

Onun varlığı rahatlatıcıydı. Richard'ı çok iyi tanıyordu. Aralarında kilometrelerce mesafe olmasına rağmen, neredeyse her gün konuşuyor, sürekli mesajlaşıyor ve görüntülü sohbet ediyorlardı. Gracie de sık sık bu sohbetlere katılırdı; ona "Unca Mattog" dediği "Mattog Amca"yı çok severdi. Onun lakabı "Mad Dog" (Çılgın Köpek), Gracie'nin peltek konuşmasıyla söylemesi çok zordu ve Gracie'nin bu lakabı kendi tarzında söylemesini çok seviyordu.

"Kızları gördün mü?"

O başını salladı. "Bu sabah. Graham'ın Heather'la havuzda çekilmiş fotoğrafını kim çekti sence?"

Gülümsemek zorunda kaldım. "Bunu düşünmemiştim. Laura, Gracie ile havuzdaydı. Sanırım Jenna'nın da orada olduğunu varsaymıştım."

"Hayır, ziyarete gittim. Graham'a mesaj atıp ona haber verdiğinde ben oradaydım. Hemen buraya geldim. Carol'ı resepsiyonda gördüm ve senin burada olduğunu söyledi."

Afalladım. "Carol'ı tanıyor musun?"

O sırtıttı. "Hepsini tanıyorum Katy. Richard'dan ayrılmanı istemediğim için etrafta olduğumu söylememelerini istedim. Ama yakınlardaydım. Ara sıra içeri bakmama izin verdiler."

Onun sözleri üzerine yine gözyaşlarım akmaya başladı. Elini tutup sıktım, konuşacak kelime bulamadım. Ne diyebilirdim ki? Teşekkür etmek yetmezdi, ama Maddox'un teşekkür istemediğini biliyordum. Richard'la olan güçlü ilişkisi sayesinde buradaydı.

"Başka neredeydin?"

"Çoğunlukla buradaydım. Çalışıyorum, yemek yiyorum, seni kontrol etmeye gidiyorum, geri dönüyorum, biraz daha çalışıyorum. Yemek yiyorum. Sanırım beş kilo aldım. Pastaları muhteşem. Aslında, bir dilim yemelisin."

Tartışmak için ağzımı açtım, ama bakışları beni susturdu. Garsona el salladı ve bize kahve ve turta sipariş etti, gelmelerini bekledi ve fincanını kaldırdı.

"Doktor ne dedi, anlat bana."

KATY

Söz verdiği gibi, Maddox beni hastaneden uzun süre uzak tutmadı. Richard'ın başka bir odaya nakledildiğini belirten mesajı alır almaz geri döndük. Maddox, beni desteklemek için sessiz bir arkadaş olarak yeni odasına kadar peşimden geldi.

Doğrudan yatağın yanına gittim. Hâlâ vızıldayan ve bipleyen makineler vardı, ama sayıları azalmıştı. Richard'a sünger banyosu yapılmıştı, kulaklarının etrafındaki saçları ıslak bezle silinmiş olduğu için nemliydi. Oda geniş ve aydınlıktı, iki adet rahat görünümlü sandalye ve hatta küçük bir kanepede vardı. Köşede her zamanki türden bir hastane banyosu vardı ve duvarlar aynı yeşil renkteydi, ama banyo özeldi ve sokağa bakan bir penceresi vardı.

Richard'ın yanağın avuçladım. "Merhaba, sevgilim. Bir süre yoktum, ama geri döndüm. Çok daha iyi görünüyorsun. Bak kimleri buldum!"

Maddox yatağın ucunda duruyordu, elleri metal çerçeveyi kavırıyordu.

"Selam Richard," dedi rahat bir şekilde, ama gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyordum. "Kıskanma ama güzel karını öğle yemeğine çıkardım. Biraz ara vermesi gerektiğini düşündüm. Son günlerde biraz sıkıcıydın. Bence uyanıp konuşman lazım." Yaklaşp Richard'ın bacağın okşadı. "Dürüst olmak gerekirse Richard, ben bir araba kazası geçirdim ve komaya girdim, sen de beni geçmek mi zorundasın? Senin araban dört kez takla attı ve bir sürü tabelayı devirdi, ortalığı kasıp kavurdu ve trafiği felç etti. Dikkat çekmekten bahsetmişken. Eyvah. Sen isteseydin ziyarete gelirdim. Bu kadar dramatik olmana gerek yoktu."

Gülümsememi saklamadım. Birbirlerine karşı böyle davrandıklarını biliyordum. Sürekli alay etmek ve karşılıklı atışmak, birbirlerine değeri verdiklerini gösterme şekilleriydi

Maddox'un burada olması her şeyi anlatıyordu — bunun Richard için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Dinle dostum, planımız şöyle. Katy kızlarını görmeye gidip biraz uyurken, sen ve ben birlikte takılacağız. İtirazın var mı?" Bir cevap beklermiş gibi durakladı. "Güzel. Öyle düşünmüştüm. Birlikte vakit geçirip, aklıma gelen birkaç kampanya fikrini tartışabiliriz. Onları seveceksin. Hatta bir iki şey öğrenebilirsin. En azından aklımdan geçeni söyleyebileceğim, sen de benim zekâmı dinlemek için susmamı söylemekle meşgul olmayacaksın."

Gözlerime bakarak göz kırptı.

"Graham yakında burada olacak. Onunla git Katy. Ben Richard'la kalacağım, sonra Jenna devralacak. Richard buna *bayılacak*."

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Jenna ve Richard kardeş gibiydi, sürekli kavga ediyorlardı. Jenna çok konuşurdu ve Richard'ın hatalarını yüzüne vururdu, Richard ise ona katlanıyormuş gibi davranırdı, ama aslında onu çok severdi — çoğu zaman.

"Akşam seni almaya geleceğim. Bu gece onunla kalabilirsin, yarın bir program hazırlayacağız."

Ben itiraz etmeden önce, elini kaldırdı. "Onun eve dönüşü için evi hazırlamalısın, Katy. Toplantılar ve randevuların olacak. Detaylar. Kızların sana ihtiyaç duyuyor. Zorluk çıkarma. Bize izin ver yardım edelim."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Yapacaksın," diye ısrar etti. "O uyanana kadar gitmeyeceğim. Her konuda sana yardım edeceğim. Hepimiz edeceğiz. Richard'ın bizden yapmamızı isteyeceği şeyi yapalım. Lütfen."

"Tamam," diye pes ettim. "Teşekkür ederim."

"Gidip biraz uyuyarak bana teşekkür et. Kızlarını kucakla. Richard'a bu duvarlara asması için Gracie'nin resimlerinden getir. Bunun onu çok mutlu edeceğini biliyorum."

Kızları göreğim düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. Maddox haklıydı. Bunu yapmam gerekiyordu. Richard'ın uyanması günler sürebilirdi ve uyandığında da aniden iyileşmeyecekti.

Eğildim ve Richard'ın yanağına öptüm. "Kızlarımızı görmeye gidiyorum. Yakında döneceğim. Maddox'a zorluk çıkarma."

Maddox beni kucaklayarak kapıdan dışarı çıkardı. Richard'ın yanına geri döndü. "Onu duydun. Şimdi bana gönderdiğin kampanyalar hakkında konuşalım. Renkleri değiştirmek istiyorum. Fuşya ve turuncu çarpıcı bir kombinasyon olur diye düşündüm." Bana göz kırptı.

Asansöre doğru giderken gülümsüyordum.

Richard, arkadaşının yanında emin ellerdeydi.

Kızları düşündüğümde gülümsemem kayboldu. Gracie babasının nerede olduğunu bilmek isteyecekti. Ona söylemek zorundaydım, en azından gerçeğe olabildiğince yakın bir şekilde.

Hala nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Graham beni evine götürürken durumu bana anlattı ve Gracie'nin babasının benimle olmadığını bildiğini söyledi.

"Ona bir şey söylemeliyim, Graham."

"Evet, söylemelisin. Ama bunu yapmadan önce biraz sakinleşmen için zaman kazanmış olursun. Laura, Heather'ın biberonunu vermiyor. Senin onunla vakit geçirmek isteyebileceğini düşündü."

"Teşekkür ederim."

Boğazını temizledi. "Ah, Katy, Brad birkaç günlüğüne evde kalacak. Laura'nın kardeşi Barb da orada."

"Tamam. Onu rahatsız etmemeye çalışacağım. O nasıl?"

"İyileşiyor. Senin orada olmandan çok endişelendiğini söylemeliyim."

"Neden?"

"Kazadan onu sorumlu tutacağını düşünüyor. Richard'ın hastanede olmasının onun suçu olduğunu düşünüyor. Tanrı biliyor ki, çocuk her gün kendine suçluluk duyuyor."

Nefesimi tuttum ve koltuğumda dönerek ona tam olarak baktım. "Araç kullanan adam sarhoştı, Graham. Hız yapıyordu ve kırmızı ışıkta geçti." Başka üç araca çarptığını öğrendik — arka tamponlarına ve yanlarına çarparak, hızını artırarak

Brad'in aracının yan tarafına çarpmadan önce hızını artırmış. "Bu nasıl Brad'in suçu olabilir ki?"

"O, bir şekilde daha hızlı tepki vermesi gerektiğine karar verdi. Hızını artırmış ya da azaltmış olsaydı, araba başka bir yerinden çarpılırdı ve belki Richard bu kadar ağır yaralanmazdı."

"Onunla konuşacağım, Graham. Onu sorumlu tutmuyorum. Zavallı çocuk."

O içini çekti. "Teşekkürler, Katy. Hepimiz minnettar oluruz. Belki senden duyarsa, kendine gereksiz yere yüklediği bu suçluluk duygusundan kurtulabilir."

"Konuşacağım. Kızlarımı görür görmez."

Arabayı evlerinin garaj yoluna çevirdi. "Eminim bekliyorlardır." Araba durur durmaz Gracie kapıdan dışarı çıktı. Arabadan iner inmez Gracie'nin kucaklamaları ve öpücükleriyle boğuldum, onu kollarımın arasına aldım. Kıkırdayarak dakikada bir kilometre hızla konuşuyor, sürekli yanağımı okşuyor, ağzıma, yanaklarıma ve burnuma küçük öpücükler konduruyor ve sevinçle haykırıyordu. hediyelik eşya dükkanında gördüğüm doldurulmuş kuzuyu ona getirdim.

Onu içeri taşıdım, Laura'ya kuzusunu gösterebilmesi için ayağa kaldırdım ve Laura'nın bekleyen kollarından Heather'ı aldım. Bebeğimin göğsüme sokulması gözlerimi yaşarttı ve Gracie'den saklamak için başımı eğmek zorunda kaldım. Kendisi de henüz bir bebek olmasına rağmen, fark etmemek için fazla duyarlıydı.

"Neden ağlıyorsun anne?"

"Seni özledim," diye burnumu çektim.

Kafası karışmış görünüyordu. "Ben buradaydım."

Gözlerimin altındaki ıslaklığı silerek zorla gülümsedim. "Biliyorum. Annem ne kadar aptalca davranıyor."

Laura sevgiyle yanağımı okşadı. "Biberonunu hazırladım. Kızlarınla yukarı çık, ben getiririm. Onlarla biraz vakit geçir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, şu anda başka bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. Duygularım çok yoğundu. Laura, Laura olduğu için, beni anladı.

"Elbette, canım kızım."

Yukarıda, torunları için hazırladıkları bebek odasına yerleştim. Laura sık sık, her zaman bir bebek yolda ya da burada olur derdi. Heather'ın ağızına emziğı soktum, incecik saçlarını okşayarak yumuşak bir şekilde mırıldandım.

Gracie, önümdeki halıda "Lambie"yi tüm yeni arkadaşlarına tanıtmakla meşguldü. Ben Heather'ı emzirirken, gazını çıkarırken ve altını değıştirirken, o konuşup sorular soruyordu, sonra sallanan sandalyeye oturup, Heather uykuya dalana kadar onu kucağımda tutuyordum. Bu yatıştırıcı rutin beni sakinleştiriyordu ve Gracie bana bakıp kaçınılmaz soruyu sorduğunda, ben hazırdım.

"Babam ne zaman eve gelecek?"

Ayağı kalktım ve Heather'ı beşğine yatırıp sırtını okşadım. Oturup kucağımla okşadım. "Gel anneciğinin yanına otur."

O tırmandı ve bana çok ciddi bir ifadeyle baktı, Richard'a olan benzerliğı inanılmazdı.

"Gracie, bebeğim, babam bir süre eve gelemeyecek." "Neden?"

Derin bir nefes aldım. "Baban yaralandı ve bir süre hastanede kalması gerekiyor."

Geniş gözleri yaşlarla doldu. "Babam yaralandı mı? Yaralandı mı? O zaman iyileşsin, sonra eve gelsin."

"Eminim bu çok yardımcı olur, ama babanın öpücüklerden daha fazlasına ihtiyacı var.

Çok uyuması ve sessiz kalması gerekiyor."

"Ama onu özölüyorum!" Sesi acıklı bir ağlama haline dönüştü.

Onu kollarıma aldım. "O da seni özölüyor, kızım. Mümkün olduğunca çabuk eve dönecek." Bir süre durdum. "Döndüğünde, tekrar büyük ve güçlü olmak için çok yardıma ihtiyacı olacak. Ona bu konuda yardım edebilir misin?"

"Evet," diye hıçkırdı. "Onun hemen eve gelmesini istiyorum."

"Ben de istiyorum, ama kalması gerekiyor. Doktor öyle söyledi. Sen öksürdüğünde doktorun yatakta kalman gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun? Hoşuna gitmemişti, ama uslu bir kız oldun ve dediğini yaptın, böylece iyileştin. Babacığın da doktorun dediğini yapmak zorunda."

"Oh," diye homurdandı.

"Duvarları için resimlere ihtiyacı var. Belki bazılarını boyayabiliriz, böylece uyandığında onları görebilir. Babasının resimlerini ne kadar sevdiğini biliyorsun.

"Ne-ne?"

"Sen iyi değilsin ve kontrol edemediğin bir şey için kendini sorumlu tutuyorsun. Brad, kaza senin hatan değildi."

Kolumun üzerinde duran elime baktı. "Ben sürücüydüm."

"*Senin* araban," dedim. "Sen arabayı kullanıyordun ve trafik kurallarına uyuyordun. Sarhoş olup kırmızı ıfıkta geçip Richard'ı yaralayan sen değildin."

Acı çeken gözlerini bana çevirdi. "Sen... sen beni suçlamıyor musun?"

"Hayır, ve kendini suçlamayı bırakmalısın. Bunun sorumlusu olan kişi, benim sorumlu tuttuğum kişidir. Graham bana onun yaralarından öldüğünü söyledi ve şimdi ailesi onun seçimlerinin sonucuyla acı çekmek zorunda. Hepimiz öyle, sen de dahil. Ama sen suçlu değilsin ve kendini suçlamayı bırakmanı istiyorum."

Omuzları çöktü, başı göğsüne düştü. Boğazından hıçkırıklar çıktı ve ben onu nazikçe kollarımla sardım. Ağladı, sağlam koluyla belimi sımsıkı tuttu. Ağlamasına izin verdim, saf öfke tüm vücudumu kapladı — bu sefer duygularımı bastırmaya çalışmadım. İşini kaybetmenin hayal kırıklığını içki içerek unutmaya çalışan aptalca bir karar veren bir yabancıya öfkelenmiştim. Arabasında bir şişe içkiyi bitiren, sonra sarhoş bir halde eve gitmeye karar veren ve masum insanların hayatlarını altüst eden bir yabancıya. Brad'in hissettiğı acı, kızımın döktüğü gözyaşları ve kendim için öfkelenmiştim.

Çünkü onun bencil davranışı henüz sona ermemişti. Richard'ın geleceğinin ne olacağını hiç bilmiyordum. Uyanıp uyanmayacağını. Tekrar yürüyüp yürüyemeyeceğini.

Bana geri dönecek miydi?

Bu duruma neden olan adamı lanetledim, suçunu üstlenmek için çaresizce çabalayan genç adamı kucakladım. Brad'in gözyaşları omuzlarımı ıslattı, hıçkırarak şiddetle titriyordu.

Ve ben de onunla birlikte ağladım.

KATY

'a olan öfkem azalmadı. Daha da arttı.

Altı gün boyunca, öfkem içimde kaynayıp durdu. Altı gün boyunca, kocamanın yatağının başında uyanmasını bekledim. Ela gözlerini açıp bana bakmasını. Gülümsemesini. Kaşlarını çatmasını. İnlemesini. Herhangi bir şey yapmasını.

Tıbbi personel bana sabırlı olmamı söyledi. Pozitif kalmamı söyledi. Her iki duygu da yavaş yavaş içimden akıp gidiyordu.

Altı gün boyunca, benim ulaşamadığım bir dünyada mahsur kaldı. Ona ulaşamadığım bir yerde. Göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyordu. Tam oksijen maskesi kanüllerle değiştirilmişti, solunum tüpü çıkarılmıştı. Yüzünde kalın bir sakal uzamış, bazı kesikleri gizlemişti. Morlukları değişiyor, siyah ve maviden sarı ve mora dönüşüyordu. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı, vücudu hareketsiz ve tepkisizdi.

Yalnız kaldığımızda ağlayarak ona uyanması için yalvarıp yakardım. Başkaları varken sakın kalır, duygularımı gizler, güçlü, cesur ve pozitif bir yüz takınır, yakında uyanacağını söyledim. Bizimle ol.

Yine de uyuyordu.

İçimde umutsuzluğa
kapıldım. Ve
yandım.

"Anne, babamı istiyorum!" Gracie, ona giyinmeye çalışırken yüksek sesle ve sızlanarak talep etti.

"Baban uyuyor," diye otomatik olarak cevap verdim. "Kıpırdama Gracie. Kıpır kıpır durursan annen pantolonunu giydiremez."

"Onu uyandır!" diye bağırdı, bacaklarını çırparak. "Onu istiyorum!"

Onu dikleştirdim. "Yapamam!" diye bağırdım. "Annen yapamaz! Yapamayacağım şeyleri benden isteme!"

Gözleri büyüdü, gözyaşları doldu.

Anında pişman oldum ve onu kollarımın arasına aldım. "Anne üzgün, Gracie. Bağırmak istemedim."

Ben yanındayken neredeyse hiç durmadan ağlıyordu. Laura veya Bayan Thomas'ın yanındayken daha iyiydi. Maddox onu güldürüyordu. Graham onu gülümsetiyordu. Ama sanki benim umutsuzluğumu ve öfkemi hissedip, onu görmeye geldiğimde böyle davranıyordu.

Laura odaya girdi, anlayışla hüzünlü bir gülümsemeyle. "Onu ben giydirebilirim."

"Ben giydiririm," diye tersledim. "Kızımı giydirmek için gayet yetenekliyim."

Laura'nın yüzündeki ifade değişti, ama sesi sakın kaldı. "Tabii ki." Ben özür dileyemeden odadan çıktı.

Gracie'yi sallanan sandalyeye taşıdım ve saçlarını okşadım. "Üzgünüm, bebeğim."

O da burnunu çekti.

Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Güçlü olmaya çalıştım, ama tamamen başarısız oluyordum. Herkese ters davranıyordum. Sürekli müdahale etmelerinden rahatsız oluyordum. Ne zaman çıkacağımı, ne zaman yemek yiyeceğimi, nasıl hissedeceğimi söylüyorlardı. Bir yanımda onların yardım etmeye çalıştığını biliyordu, ama sabrım sınırlarına ulaşmıştı.

Hastaneden ayrılıp uyumak istemiyordum. Aç değildim ve zorla yemek yedirilmesinden nefret ediyordum. Richard'ın yalnız kalmaması için kendi uykularından ve hayatlarından vazgeçmeye hazır insanlar olması umurumda değildi. Uyandığında yanında olmak istiyordum. Orada olmam gerekiyordu.

Ondan uzak olduğumda rahatlayamadığımı neden anlayamıyorlardı? O birkaç saat boyunca hiç uyuyamadım. Yemeye çalıştığım her şeyi kustum, vücudum en hafif yemekleri bile reddediyordu.

Hepsinin ne kadar çabaladığını biliyordum. Graham, Laura, Jenna, Maddox ve hatta Brad gibi bu küçük grup, bana yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyordu. Dinlenebilmem, yürüyüşe çıkabilmem, yemek yiyebilmem, duş alabilmem ve uyuyabilmem için bir program hazırlamışlardı. Kızlarımı görebilmem için. Hepsi olumlu ve yardımseverdi, küçük öfke patlamalarımı görmezden geliyor ve anlayışla gülümsüyorlardı.

Hepsine kızgındım ve kendimden nefret ediyordum, bu yüzden öfkemin içimde kaynamasına izin verdim, çirkinliğimi elimden geldiğince bastırmaya çalıştım, tepkimden utanç ve şok duydum.

Gracie'nin çenesini kaldırdım. "Üzgünüm, bebeğim. Anne yorgun."

Bana üzgün gözlerle baktı. "Tamam anne. Oynamaya gidebilir miyim?"

Onu dizimden indirdim, çocuğumu üzdüğüm için içimde utanç duygusu yanıyordu. "Evet, bebeğim. Jenna seni ve Heather'ı parka götürecekt."

Bu onu mutlu etti. Parkı çok severdi. "Tamam!" diye tekrarladı, bu sefer heyecanla.

Birkaç peluş hayvanı kucağına aldı ve kapıya koştu, üzüntüsü unutulmuştu.

Onun gidişini izledim, keşke benim için de bu kadar kolay olsaydı.

Richard'ın yanağını okşadım, cildinin pürüzlülüğüne kaşlarımı çattım. Krem tüpünü aldım ve yüzüne nazikçe sürdüm.

Maddox'a baktım, sesimde sabırsızlık vardı. "Beni gitmeye zorlayacaksan, en azından Richard'ın bakıldığından emin ol."

Sessiz kaldı.

Dudak kremini aldım ve Richard'ın dudaklarına sürdüm, başparmağımla fazlalığı sildim.

"Dudakları kurumuş. Uyandığında kanamasını istemiyorum."

."

"Birkaç saat önce sürdüm, Katy," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve ben seni gitmeye zorlamıyorum. Yorulmamanın en iyisi olduğuna

. Gerçi," diye mırıldandı, "bunun kimseye pek faydası olduğunu sanmıyorum."

"Ne?" diye bağırdım.

"Hiçbir şey." Arkalarına yaslandı. "Bu sabah Gracie'nin yine Richard'ı sorduğunu duydum."

"Her gün onu soruyor. Her telefon görüşmesinde, her ziyaretimde. İlk sorduğu şey bu."

"Belki de ona istediğini vermelisin."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Kızımı komada yatan babasını görmeye götürmemi mi istiyorsun? Onu tepkisiz halde görmek ona ne yapar biliyor musun?"

Omuz silkti. "Belki onu görse ve hayatta olduğunu bilse, sakinleşir. Senin yalan söylemediğini ve onun gerçekten uyuduğunu anlar." Omuz silkti. "Belki onun sesini duyup cevap verir."

"Hayır."

"Bence..."

Onu keserek sözünü kestim. "Ne düşündüğün umurumda değil, Maddox. Cevap hayır. Bu onun için çok travmatik olur."

Dizüstü bilgisayarını bir kenara koydu ve ayağa kalktı. "Annesinin yavaş yavaş ölmesini görmekten daha mı travmatik? Küçük hayatının paramparça olması ve neler olduğunu anlamaması mı?"

Kalbim sıkıştı. "Abartıyorsun."

"Hayır, değilim. Geceleri uyurken ağladığında yanında değilsin, Katy. Annesi ve babası için ağlıyor. Kollarımda ağlıyor ve biz onunla birlikte yürürken sakinleşemiyor, ağlayarak uykuya dalıyor. Heather rahatlayamayıp saatlerce huysuzlanıp sana ihtiyaç duyduğunda yanında değilsin."

Onun sözleri beni şaşkına çevirdi.

"Bence Gracie onu görse, bu ona zarar vermez, yardımcı olur. Ve bence önceliklerini belirlemelisin."

İçimde biriktirdiğim öfke ve acı patladı ve kendimi kaybettim.

"*Önceliklerim mi?* Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes!" diye bağırdım, tüm mantıklı düşüncelerim uçup gitmişti. "Ne yapmam gerektiğini ve nereye gitmem gerektiğini söylemekten bıktım! Beni rahat bırak!"

"Hayır."

Odanın karşısına geçtim ve göğsüne ittim. "Kızları görmek istemiyorum." Tekrar ittim. "Gracie'yi buraya getirmek istemiyorum. İstemediğim halde yemek yemekten bıktım. Lanet olası emirlerini almaktan bıktım!"

O yerinde kaldı, ayakları linolyumun üzerine sıkıca basıyordu. "Çok kötü."

"Siktir git, Maddox Riley! Kocam uyanana kadar bu hastaneden bir daha çıkmayacağım!"

"İstediğin kadar bağır."

"Çık dışarı," diye tısladım. "Çık dışarı, evine git ve bizi rahat bırak." "Olmaz."

Göğsüne yumruk attım, yumruklarım ona hiçbir işe yaramayan darbeler vurdu, beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

O yerinden kıpırdamadı.

"Herkesin gitmesini istiyorum!

Hepinizin!" O başını salladı.

"Programlarınızı siktirin! Sempatini ve acıma dolu bakışlarınızı! Hiçbirini istemiyorum," diye bağırdım. "Hiçbirinizi burada istemiyorum."

"Çok yazık," diye tekrarladı.

"Seni buradan attıracağım, buraya girmene izin verilmeyecek," diye öfkeyle bağırdım ve odada volta atmaya başladım. "Richard uyandığında seni pataklayacak. Beni üzdüğün ve bana böyle davrandığın için çok kızacak!"

Kollarını kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Evet."

"Aynı fikirde değilim. Bizim müdahale edip çocuklarının en azından bir ebeveynini hayatta tuttuğumuz için mutlu olacaktır."

Sözleri beni durdurdu. "Ne dedin sen?"

"Her şeyi yapıyorsun Katy, ama kendini kapattın. Bizimle değilsin. Ve sen olmadan Richard'ın hiç şansı yok."

Göğsümde küçük bombalar gibi acı patlamaları oldu.

"O sana ihtiyaç duyuyor. Çocukların sana ihtiyaç duyuyor. Ben bile sana ihtiyaç duyuyorum. Senin sevgine ve sabrına ihtiyacımız var. Senin gücüne ihtiyacımız var. Neredesin

Katy?"

"Buradayım!" diye bağırdım.

"Saklanıyorsun," diye bağırdı, öne adım atıp kollarımı kavradı. "Lanet olsun, dök içini Katy. Söyle hadi!"

Onun desteğine ihtiyaç duyarak, ellerimi onun pazılarına doladım. Titreme beni sardı, omurgamdan yukarı aşağı koşarak tüm vücudumu salladı.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim, sözler boğazımdan koparak çıktı. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," diye inledim. "Onsuz yapamam. Onsuz yapmak istemiyorum."

"Biliyorum." Cevabı beni şaşırttı. Gözyaşlarını görmeme izin vererek beni daha da şaşırttı. "Ben de korkuyorum, Katy."

Onun acı çekişini görmek beni çileden çıkardı. Dayanamadım. Dizlerim tutmadı, Maddox yere düşmeden beni yakaladı. Ağlamaya başladım. Yüksek sesle, uzun süreli acı dolu çığlıklar, işkence gibi öfke ve dehşet verici düşünceler, onun göğsüne yaslanıp ağlayıp öfkelenirken içimden dökülmeye başladı. Maddox beni sıkıca kucaklayıp, beni bir arada tutarken parçalanmama izin verirken, içimde tuttuğum her şey dışarı çıktı.

Tüm düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdim. Bazılarını bağırarak, bazılarını ise havada bir fısıltı gibi.

O pislik nasıl bu kadar dikkatsiz olup hayatlarımızı mahvedebilirdi? Onun hayatta kalmasını istedim, böylece neden olduğu yıkımı görebilirdi. Böylece eylemlerinin sonuçlarını görebilir ve bu pişmanlıkla yaşamak zorunda kalabilirdi. Onu hayatımda başka hiçbir insanı nefret ettiğim kadar nefret ettim.

Richard'ı terk ettiğim için her ayrıldığımda suçluluk duygusu beni kemiriyordu. Kızlarımızla birlikte olamadığım için suçluluk duyuyordum. Bugün Gracie'ye gösterdiğim sabırsızlık beni utandırıyor. Onların ihtiyaçlarını görmezden geldiğimi biliyordum. Ancak, onunla birlikte olma ihtiyacım her şeyin önüne geçiyordu. Her gün, her dakika içim parçalanıyordu ve bu korkunç duyguyla ne yapacağımı bilmiyordum.

Ya Richard hiç uyanmazsa? Ya uyanırsa ve artık Richard olmazsa?

Yeterince güçlü değildim.

Richard olmadan nasıl başa çıkabilirdim?

*Onsuz nasıl yaşayabilirdim?
Onun geri dönmesine
ihtiyacım vardı.*

*Kollarının beni sarmalamasına, kulağıma beni sevdiğini söyleyen
sesine ihtiyacım vardı.*

*Ya hayatlarımız kazadan önceki haline asla dönmezse? Yolumuzu
bulabilir miyiz?*

Ve son olarak...

Maddox'un gitmesini istemedim. Kimsenin gitmesini istemedim, ama...

"Daha fazla kontrolün olmalı," diye iç çekerek cümlemi tamamladı.

"Üzgünüm, Katy. Sana yardım etmeye çalışırken, seni ezip geçtik."

Geriye yaslandım ve sulu gözlerle ona baktım. "Bir şey söylemeliydim. Söylemedim... Söyleyemedim..."

"Yoksa patlayacak mıydın?" Üzüntülü bir gülümsemeyle, gerginliği hafifletmek için parmağıyla gözümün altını sildi. "Böyle bir şey olmaması iyi oldu."

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. "Özür dilerim. O sözleri söylememeliydim."

"Hayır, üzülme. Biz bunu bekliyorduk. İçini dökmen gerekiyordu, ben de seni kışkırttım Katy. Çok stoik, çok güçlüydün ve bu seni öldürüyordu. Hepimizi dışlıyordun."

"Çok kızgınım."

"Kızgın olmaya hakkın var. Umudunu kaybetme, Katy. Her şeyden önce, Richard'ın buna ihtiyacı var. Uyandığında tüm sevgine ve gücüne ihtiyacı olacak. Çünkü uyandığında."

Kocamın hala kendi dünyasında kilitli olduğu yatağa baktım.

"Onu çok özlüyorum. Benim de ona ihtiyacım var." "Biliyorum."

Kapı açıldı ve Laura başını içeri soktu, gözleri fal taşı gibi açılmış, üzgün görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, yüzümden daha fazla hain gözyaşları akıyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

İçeri girip kollarını uzattı. Kollarının arasına girdim, gözyaşlarım omzuna damladı.

"Ağla Katy," diye mırıldandı. "Biz yanındayız. Ne olursa olsun, bu değişmeyecek."

Böylece ağladım, öfkemi serbest bıraktım ve saklamaya çalıştığım sevgiyi ve acıyı kabul ettim.

Richard, Gracie ve Heather için ağladım. Ve en çok da kendim için ağladım.

Gracie, onunla konuşmak için eğildiğimde elimi sıkıca tuttu.

"Söylediklerimi unutma, tamam mı? Babam sadece uyuyor."

Başını salladı. "O benim burada olduğumu biliyor."

"Evet."

"Nasıl, anne?"

Maddox yanıma çömeldi. "Rüyalarda olduğu gibi, Gracie. Orada olduğunu ve seni duyduğunu bilecek, ama aldığı ilaçlar yüzünden şu anda cevap veremiyor. Yakında uyanınca hatırlayacak."

Küçük kaşları çatıldı, dudaklarını büzdü, sonra başını salladı. "Ona Lambie'mi bırakacağım. Orada olduğumu bilir."

Maddox saçlarını okşadı. "İyi plan. Muhtemelen sarılacak bir şeye ihtiyacı vardır. Fotoğrafını çekip uyandığında ona gösteririm." Ayağa kalktı, dudakları kıvrıldı.

"Sen çok kötüsün," diye mırıldandım.

"İyileşirken yaptığı Oscar the Grouch numarasının intikamını alıyorum. Kısasa kısas, Katy."

Richard da bundan başka bir şey beklemezdi.

Richard'ın odasının kapısını açmakta tereddüt ettim. Bu konuyu Laura ve Graham'la ve Richard'ın doktoruyla da konuşmuştum. Gracie'nin yaşındaki çocukların bu koğuşa girmesine genellikle izin verilmediğinden, tüm düzenlemeleri doktor yapmıştı. Richard'ı görmenin Gracie'yi sakinleştirebileceğini ve Richard'a da yardımcı olabileceğini kabul etmesine rağmen, yine de endişeliydim.

"Bu alışılmadık bir istek. Çürükler ve kesikler dışında, onu korkutmaz," diye düşünmüştü Alan. "O huzurlu ve sakin biridir. Eğer Gracie onun uyuduğunu anlarsa, belki onu görmek isteyebilir. Belki Gracie'nin sesi Richard'ın içinde bir şeyler uyandırır."

Ya durum daha da kötüleşirse?

Maddox elini benimkinin üzerine koydu. "Her şey yoluna girecek, Katy. Söz veriyorum."

İçeri girdik, Laura ve Graham ayağa kalktı. Laura, Richard'a okuduğu kitabı kapattı. Gracie durdu, Richard'a bakarken elimi daha sıkı tuttu. Maddox eğildi.

"Seni babana götürmemi ister misin?"

Hâlâ Richard'a bakarak kollarını uzattı ve Maddox'un onu kucağına alıp Richard'ın yatağının kenarına taşımasına izin verdi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayacağından emindim. Maddox eğildi ve Maddox onu Richard'ın yanına yerleştirdi. Richard'ın yüzüne dokundu ve kaşlarını çatı.

"Boo-boo."

"Evet," dedim. "Babamın birçok yarası var, ama iyileşiyorlar. Onu incitmiyorlar," diye ekledim. "Düşüp dizini sıyırdığın zamanı hatırlıyor musun? Annem onu iyileştirip öptükten sonra acımadı."

"Ben mi?"

"Tamam, sana söylediğim gibi nazik ol."

Maddox, kızının yanına diz çökmesine yardım etti. Kız, Richard'ın yanaklarını, çenesini ve dudaklarını öptü, sonra kanüllere dokundu. "Bunu?"

"Babanın horlamaması için," dedi Maddox gülümseyerek.

"Oh." Kız kıkırdadı, sesi tuhaftı ama odada hoş bir ses çıkardı.

Bana göz kırptı ve ben rahatladım. Beklediğimden çok daha kolay hale getirmeye yardımcı oluyordu.

"Babacığım?" Gracie fısıldadı. "Buradayım."

O, başını onun yanına koyup tatlı sesiyle konuşmaya başladığında, birkaç kez gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. Ona Lambie'den ve Graham'ın evinde kaldıklarından bahsetti. Matog Amca ile oynadıklarından. Heather'ın her yerde emeklediğinden.

"O biberonu sevmiyor, baba. Thippy kupasını seviyor," diye bilgilendirdi onu. "O büyük bir kız. Benim gibi."

Ona hayvanat bahçesini, Jenna ile geçirdiği zamanları ve yeni arkadaşı "Blad"ı anlattı.

"O çok komik. O kadar çok güldüm ki sütümü döktüm. O temizledi ve hiçbir şey demedi," diye itiraf etti, sesini alçak tutarak ve sadece ona duyurmak için.

Gracie'yi izlerken rahatladım. Sanki evdeymişiz gibiydik. En büyük fark, Richard'ın sessiz olmasıydı, her zamanki gibi onu kışkırtmamıştı. Onun konuşmasını dinlemeyi severdi ve onu her zaman cesaretlendirir, her gün onunla uzun uzun sohbet ederdi. Onun zekâsından gurur duyardı ve mümkün olduğunca çok zamanını ona kitap okumak veya bir şeyler öğretmekle geçirirdi. Henüz üç yaşında bile olmayan kızının kelime haznesi, yaşlılarının çoğundan daha gelişmişti ve bunun Richard'ın onunla sürekli etkileşim halinde olmasıyla büyük ilgisi olduğundan emindim.

Maddox'un yakınında kalıp, Richard'ın yapacağı gibi onun hikayelerine dalmış gibi görünmesinden dolayı minnettardım. O, Gracie'nin Richard'a kaçırdığı her şeyi anlatmasına izin vererek sözünü kesmedi. Gracie, Richard'ın her zaman çözebildiği anlamsız kelimeleri bir araya getirerek, uydurduğu bir melodiye eşlik ederek şarkı söylemeye başladı. Çoğu zaman, Richard'ın yüzüne eğilip, sanki bu şekilde onu daha iyi duyabileceğini düşünerek ağzına yakın bir mesafeden mırıldanıyordu. Bu hem tatlı hem de hüzünlü bir manzaraydı ve Laura'nın gözlerinden birden fazla kez yaş sildiğini gördüm.

Sonunda Gracie başını kaldırdı. "Babam yorgun. Artık gülümsemiyor." Göğsümde bir şey titredi. "Ne oldu, bebeğim?"

Oğlumun ağzına dokundu. "Şu anda gülümsemiyor."

Maddox ile bakışarak yaklaştım. Laura ve Graham ikimiz arasında bakıştılar.

"Baban sana gülümsedi mi?"

Gracie heyecanla başını salladı. "Şarkılarımı seviyor. Ona şarkı söylediğimde gülümsüyor."

Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Tabii ki sevdi. Baban seni seviyor."

Kuzusunu boynuna sıkıca sarıldı. "Onu seviyorum. Babam uyuduktan sonra geri döneceğim."

Graham boğazını temizledi. "Gracie'yi eve götürelim."

Gözlerimi Richard'ın yüzünden ayıramıyordum. Gülümsemiş miydi? Uyanıyor muydu? Orada olduğumu biliyor muydu?

Gracie kollarını uzattı ve ben onu kucaklayıp sıkıca sarıldım. Eğilip Richard'ı tekrar öptü ve ben nefesimi tutarak onu dikkatle izledim. Yüzünde hiçbir hareket ya da titreme yoktu ve ben çok hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım. Onun küçük dünyasında

babası ona gülümserdi, o da gülümsediğini düşündü. Umutlanmayı bırakmam gerekiyordu.

Gracie, Laura ve Graham'ı asansöre kadar geçirdim ve kızımı Laura'nın bekleyen kollarına bıraktım.

"Seni arayacağız," diye söz verdi ve kolumu sıktı. "Olacak."

Asansör kapısı kapanana kadar bekleyerek Gracie'ye öpücükler gönderdim. Onu görmesine izin verdiğim için mutluydum. Maddox'un dediği gibi, onun uyuduğunu kolayca kabul etti ve kendi gözleriyle gördükten sonra daha sakin görünüyordu.

Odaya geri döndüğümde Maddox'un heyecanlı bakışlarıyla karşılaştım. "Gözlerini kırptı Katy. Yemin ederim, Richard gözlerini kırptı."

KATY

Sonraki üç gün gerginlik ve beklentiyle geçti. Richard'ın uyanmakta olduğuna dair küçük işaretler vardı. Göz kapaklarının titremesi, sinek kuşunun kanatları kadar hızlıydı, bakmazsanız kaçırarak kadar hızlıydı. Parmağındaki titreme. Kolundaki seğirme. Boğazının derinliklerinden gelen sessiz bir ses, iç çekme ile inilti arasında bir şey.

Her hareket beni endişeyle kaskatı kesiyor ve umutla özlemle dolduruyordu. Bir sonraki işareti beklemek beni acılandırıyordu. Onun yanından ayrılmadım, uyurken bile parmaklarımı onun parmaklarıyla birbirine kenetledim. Gerektiğinde tuvalete koştum, önüme çıkan yiyecekleri yuttum ve hayatımda hiç bu kadar hızlı düş almamıştım, ıslak saçlarla ve kalbimde aynı kararlılıkla geri döndüm.

Ona kitap okudum. Durmadan konuştum. Laura'nın bana gönderdiği Gracie'nin şarkı söylediği ve gevezelik ettiği kayıtları dinlettim. Colin'in bana gösterdiği şekilde uzattım ve bacaklarını bükтім — kaslarının aktif kalmasına yardımcı olacak kolay hareketler. Bacaklarının elimde ölü ağırlık gibi hissettirmesine üzülmemeye çabaladım. Alan, omurgası iyileştikçe böyle olacağını söylemişti. Bunun yerine, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak isteyerek, günlük rutinlerine pozitif enerji göndermeye çalıştım.

Kimse, Maddox bile, gitmemi önermedi. Laura, Graham ve Jenna gelip gittiler, destek, kucaklaşma ve erzak getirdiler. Richard ile konuştular, beni kontrol ettiler ve gittiler, bana şu anda ihtiyacım olan mahremiyeti sağladılar.

Maddox hiç uzaklaşmadı. Dizüstü bilgisayarında çalıştı, telefonla konuştu, uzun yürüyüşler yaptı, böylece Richard'la yalnız kalabildim. Artık kendimi tutmadım. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyledim. Onu ne kadar özlediğimi. Gözlerini açması için yalvardım. İhtiyacım olduğunda ağladım.

Elini tuttum, yüzünü okşadım ve gelecekte bahsettim. Bizim geleceğimizden.

Bir akşam geç saatlerde Maddox'a döndüm. "Eve gitmelisin."

"Yakında."

"Maddox, sonsuza kadar burada kalamazsın. Bir işin var. Sorumlulukların var."

"Her gün işimi yapıyorum. Bent ve Aiden gerekirse bir saniye içinde bana ulaşabilirler. Dee de benim burada olmam konusunda benim kadar kararlı. Birkaç günüm daha var, Katy." Sesini yükselterek, "İşbirliği yap, Richard. Lanet olası gözlerini aç." diye bağırdı.

Richard'ın avucunu okşarken iç geçirdim. "Onu duydun, sevgilim. Gözlerini aç."

Parmakları seğirdi. Spazm geçirdi ve benim parmaklarımı sıktı. Maddox hızlıca nefes aldığımı duydu ve bir saniye içinde yanımda belirdi.

"Richard," diye emretti. "Aç gözlerini dostum. Geri dön lanet olası."

Richard'ın gözleri titredi, göz kapakları seğirdi, yavaşça açıldı, bize bakmak için bir anlığına ela rengi gözleri göründü, ama hemen tekrar kapandı.

"Hayır, sevgilim," yalvardım. "*Lütfen, Richard.*" Boğazımda bir hıçkırık takıldı. "Buradayım. *Lütfen.*"

Ağzı acı bir ifadeye büründü. Dilinin ucu ortaya çıktı ve yuttu.

Gözleri tekrar açıldı, şaşkın ve boş bakıyordu. Ve inledi.

RICHARD

Bilinç yavaşça gelip gitti. Yavaş yavaş.

Beraberinde ışık parlamaları getirdi.

Boğuk sesler.

Acı. O kadar çok acı ki, vücudum acı içinde çığlık attı.

Acı galip geldi ve karanlığın beni tekrar alıp götürmesine izin verdim. Karanlıkta sesler duyulmaya başladı.

Yüksek sesler beni irkiltti.

Ağlama sesi, bir şekilde acıyla savaşmak ve ağlayan kişiye yardım etmek istememi sağladı, ama karanlık beni yendi.

Tatlı bir ses şarkı söylüyordu. Tanıdığım bir ses. *Sevdiğim* bir ses. Beni gülümseten bir ses ve dudaklarımın hafif bir baskı ile istem dışı kıvrıldığını hissettim, sonra tekrar kendimden geçtim.

Bazen, daha derin bir ses beni ikna etmeye ve alay etmeye çalışıyordu. Tanıdık, ama uzak bir ses. Bazen diğer rahatlatıcı sesler ve sesler de duyuluyordu, ama beni tutamıyorlardı. Dokunuşlar hissediyordum, kokular alıyordum, ama yorgunluk bastırıyordu ve ben sürükleniyordum.

Ancak, sürekli duyduğum bir ses vardı — kadınsı ve tatlı. Acıyla dolu, bana savaşmam için yalvaran bir ses. Gözlerimi açmam için. Onun ıstırabının sesi, karanlığa karşı direnmemi ve denememi sağladı. *Onun için*. Ne kadar savaşsam savaşayım, acı ve karanlık galip geldi ve ben yok oldum.

Bilmediğim ve kurtulamadığım bir yerde sıkışıp kalmıştım. İsimler ve yüzler etrafımda dönüyordu, ama onları durduramıyordum. Görüntüler etrafımda yüzüyordu, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları netleştiremiyordum, kime ait olduklarına odaklanamıyordum. Işık ve karanlık arasında asılı kalmış, kafamın içinde savaş halindeyken, tatlı sesi duyduğumda huzur buldum. Sözcükleri anlayamıyordum, ama içlerine işleyen sevgiyi hissedebiliyordum.

O sese geri dönmem gerekiyordu.

O benim can simidimdi.

Karanlık çekildi ve acı geri döndü. İçime doldu, sinirlerimi ateşledi ve beni eskisinden daha fazla bilincime yaklaştırdı.

"İşbirliği yap, Richard. Lanet olası gözlerini aç." Duyduğum erkek sesinin tınısı, şaşkın zihnime işledi.

Avuç içime yatıştırıcı bir dokunuş hissettim ve sık sık bana seslenen kadın sesi konuştu.

"Onu duydun, sevgilim. Gözlerini aç."

Denedim, ama gözlerim ağırdı, hala işbirliği yapmak için çok yorgundu. O dokunuşu yakalamaya çalıştım, sıcak parmakları benimkilerle kavramak için çaresizce uğraştım. Hareket hissettim. Çaresizlik.

"Richard," tanıdık, derin ses emretti. "Aç gözlerini dostum. Geri dön lanet olası."

Tekrar denedim, gözlerimi açmayı başardım, ama ani ışık gözlerimi kamaştırdı ve göz kapaklarım tekrar kapandı.

"Hayır, sevgilim," diye yalvaran sevgi dolu ses hıçkırarak ağlıyordu. "*Lütfen, Richard. Ben buradayım. Lütfen.*"

Bu çekiciliği reddedemedim. Sevgi dolu sesi bulma ihtiyacını. Son kalan tüm gücümle gözlerimi açtım.

Bu çabadan dolayı yüzümü buruşturdum. Konuşmaya çalıştım, ama ağzım kurumuştı ve sesim çıkmıyordu. Boğazımdan düşük bir inilti çıktı.

"Işığı kıs." O tatlı ses dikkatimi çekti ve ona odaklanmak için uğraştım.

Işık artık gözlerimi acıtmıyordu ve yavaş yavaş bulanık görüntü netleşmeye başladı.

Koyu saçlar, fildişi ten ve şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözler, çılgınca bakışlarımla karşılaştı. Küçük, sıcak bir el yanağımı okşadı. Yoğun ve gerçek aşk, kafamın karışıklığına işledi ve beraberinde açıklayıcı bir kelime getirdi.

Katy.

KATY

Richard adımı söyledi. Sert, tereddütlüydü, ama benim adımdı. Bana baktı, gözleri odaklanmaya çalışırken gözlerini kırıp bana bakıyordu. Bakışları benden, yüzünde küçük bir çizgi gibi gülümseyen Maddox'a kaydı.

"Hoş geldin Richard."

Richard'ın bakışları tekrar bana döndü.

"Doktora ihtiyacımız var," dedim, gözlerimi ondan ayıramadan.

Maddox topuklarını döndürdü. "Hemen."

Yüzümden akan gözyaşlarını silmeye tenezzül etmeden ona yaklaştım. "Merhaba, canım. Kafan karışık, biliyorum, ama her şey yolunda. Ben buradayım."

"N-nerede?"

"Hastanedesin."

Kaşlarını çattı, gözleri tekrar kapandı. "Bir kaza geçirdin."

Gözlerini açtı. Elini kaldırmaya çalışırken onu izledim ve elini yüzüme götürmesine yardım ettim. Parmakları cildimde titredi.

"Ağlama," dedi, sesi alçak ve kesik kesikti. "Ağlamandan hoşlanmıyorum."

Onun söylemesi için bu kadar çaba sarf ettiği bu basit cümle beni daha da ağlattı.

Kaşlarını çattı. "K-Katy?"

"Evet," diye hıçkırarak cevap verdim. "Ben Katy'im."

O iç çekerek gözlerini kapattı. "Seni... buldum."

Elimi daha sıkı bastırarak dudaklarımı onun yanaklarına değdirdim.

"Seni bekliyordum Richard. Seni çok özledim."

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

Alan içeri girdi, Maddox onu takip etti, iki hemşire de hemen arkalarındaydı. "Bakın kim uyanmış," diye haykırdı Alan.

Richard şaşkın görünüyordu ve onun endişesini hissettim. "Bu senin doktorun," diye açıkladım.

Alan yatağa yaklaştı. "Ben Dr. Fletcher, Richard. Seni bekliyorduk. Eğer senin için de uygunsa, seni muayene etmem gerekiyor."

Richard başını salladı, yüzünde bir anlık acı belirdi.

Alan endişeli bakışlarımla karşılaştı. "Bu normal," dedi. "Vücudu uyanıyor. Bir süre odadan çıkman gerekiyor Katy."

Richard'ın gözleri panikle parladı, elini elimden olabildiğince sıkıca tuttu.

Kalmak istedim, ama hastanenin hasta bakımı konusunda katı kuralları olduğunu biliyordum. "Dışarıda bekliyorum," diye sakinleştirdim. "Doktor işini bitirir bitirmez geri döneceğim."

"Bunu ben sağlayacağım," diye ekledi Maddox. "Onun yanında olacağım." "Mad Dog," diye mırıldandı Richard. "Tamam."

Maddox geniş bir gülümsemeyle, "Anlaşıldı Richard," dedi.

Richard'ın bakışlarının beni odadan dışarı kadar takip ettiğini hissettim. Elini bırakmaktan nefret ediyordum. Onun iyi ellerde olduğunu bilsem de, uzaklaşmaktan nefret ediyordum. Kafamda tek bir düşünce yankılanıp duruyordu.

Ya yine kaybolursa?

Maddox beni sıkıca kucakladı. "Ne düşündüğünü biliyorum, Katy. Öyle bir şey olmayacak. Uyanık ve uyanık kalacak."

Göz yaşları yanaklarımdan süzüldü. Onun sözlerine tutunarak içimi rahatlık kapladı. Richard uyanmıştı. Önümüzde hala uzun bir yol vardı ama o hayattaydı ve bu yolu birlikte yürüyecektik.

Maddox beni sıkıca sarıldı. "Sorun yok, Katy. Ağla."

Birkaç dakika ağladım, gözyaşlarımla endişemi boşalttım. Maddox beni bıraktı ve salondaki masanın üzerindeki kutudan aldığı mendilleri bana uzattı.

"Graham'ı aramak ister misin?" diye sordu. "Yoksa Bent'i aramadan önce ben mi aramalıyım?"

"Sen ara. Biraz zamana ihtiyacım var galiba."

Omuzlarımı tuttu ve başıma bir öpücük kondurdu. "Adım adım, gün gün, Katy. Şu ana odaklan. Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım, geri döndüğümde eminim onunla birlikte olacaksın. Sana biraz zaman vereceğim."

Ona gülümsedim. "Karını ara ve ona yakında eve geleceğini söyle."

O da bana gülümsedi, gözleri duygu dolu bir şekilde. "O da iki kat mutlu olacak."

Telefonunu kulağına dayayarak arkasını dönüp uzaklaştı.

Oturup şükran duası ettim ve Richard'ın iyileşmesi için bir sonraki adımda ihtiyacım olacak gücü diledim.

RICHARD

Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Kafam karışık, acı çekiyordum ve kolumda iğneler, burnumda sinir bozucu plastik tüpler varken, makinelerle çevrili bir hastanede ne halt ettiğimi bilmiyordum. Katy'nin gitmesini izledim, kapı arkasından kapandığında endişem arttı, beni bu yabancılarla baş başa bıraktı.

Öfkeyle, vücuduma oksijen pompalayan tüpleri çekip kopardım. Bu hareketimin ne kadar etkisiz kaldığını görünce şok oldum. Üstelik bu basit hareket, göğsümde nefesimi kesen ve gerginliğimi artıran şiddetli bir ağrıya neden oldu.

"Sakin olun Bay VanRyan. Her şey yolunda," dedi hemşire, kolumu yanıma indirerek beni sakinleştirmeye çalıştı. "Ben Carol, solumdaki hemşire Hillary ve onun da dediği gibi, bu da Dr. Fletcher. Size yardım etmek için buradayız."

"Katy," nefes nefese konuşarak söylemeyi başardım.

"Hemen dönecek," diye beni Dr. Fletcher teselli etti. "Birkaç test yapmam gerekiyor, sonra hemen dönecek. Tamam mı?"

Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Doktor dosyayı incelerken hemşireler telaşla konuşup duruyorlardı. Kollarımı okşadılar, yastıklarını düzelttiler, su getireceklerini ve karımın en kısa sürede döneceğini söylediler. Nefesimi kontrol altına alarak sakinleşmeyi başardım. Yine de ona öfkeyle baktım.

O beni görmezden geldi, bunun yerine bana bazı sorular sordu ve cevaplarıma hiç tepki vermedi. Tereddüt etmeden ona adımları ve yılı söyleyebildim. Karımın adını ve çocuklarımızın adlarını.

Doğum tarihleri ve bugünün gerçek tarihi konusunda biraz zorlandım, ama elimden gelenin en iyisini yaptım.

"Temmuz, belki? On beşinci mi?"

Ne onayladı ne de reddetti.

Bana hatırlamam gereken beş şey verdi, sonra birkaç soru daha sordu. Onun sözlerine odaklanmakta zorlandım, bazen sorularını tekrar etmesini istedim ve kendimi kelimeleri çıkarmakta zorlanırken buldum. Kelimeler kafamdaydı, ama nedense onları söylemek sorunluydu. Kelimeler benim can damarım olduğu için bu durum beni üzdü.

Kafama vurdum. "Neler oluyor? Neden... neden buradayım?"

Sorularıma cevap vermedi. "En son hatırladığın şey nedir?"

Çaresizce hatırlamaya çalıştım.

Gracie'nin güldüğünü, Heather'ın yemek yediğini ve Katy'nin gülümsediğini hatırladım. Parkla ilgili bir şey miydi? Parçalanmış görüntüler ağrıyan kafamda dolaşıyordu.

"Hayır, hayvanat bahçesi,"

dedim yüksek sesle.

"Anlamadım?"

"Ailemle kahvaltı yapıyordum. Onları hafta sonu hayvanat bahçesine götüreceğimi söyledim."

O kadar basit kelimeleri söylemek için bu kadar uzun süre uğraşmam beni şok etti ve durakladım. Sesim kısılmıştı ve kelimelerim kesik kesikti. Panik göğsüme yayılmaya başladı.

Doktor, tereddütlü konuşmamı fark etmemiş gibi görünüyordu ve başını salladı. "Güzel. Başka bir şey var mı?"

Gözlerimi kapattım, bulanık zihnimi temizlemeye çalıştım. "Hiçbir şey net değil.

Başım ağrıyor mu? Felç mi geçirdim?"

Doktor derin bir nefes aldı. "Hayır. Bir araba kazası geçirdin Richard. Ciddi bir kaza. Kafana travmatik bir darbe aldın. Birkaç gündür bilincin kapalıydı. Bazı ayrıntıları hatırlayabilmen iyiye işaret."

Onun söylediklerini hiç hatırlamıyordum. Bir araba kazası mı? Birini incittim mi?

"Neden bu kadar yavaş konuşuyorum? Neden kafam bulanık?" "Hâlâ iyileşiyorsun."

"İyileşecek miyim?" diye sordum, geri dönen paniği bastırmaya çalışarak.

"İyileşme sürecini görmemiz gerekecek." Bir adım öne çıktı. "Hayati fonksiyonlarını kontrol etmem ve birkaç şey daha yapmam gerekiyor, sonra Katy'yi içeri alacağız."

Testlerine devam etti ve bana hatırlamamı istediği beş şeyi sıralamamı istedi.

Bir tanesini bile hatırlayamadım.

"Ağrı seviyen ne kadar?" diye sordu, ışığını gözlerime tutarak ağrıyı daha da şiddetlendirirken.

"Başımda... dokuz, göğsümde ve kollarımda... sekiz. Geri kalanım... iyi. Ağrı yok..." Sesim kesildi. Alt ekstremitelerimde ağrı yoktu. Belim ağrıyordu ve sonra sadece tuhaf bir his vardı. Sanki bacaklarım vücudumun geri kalanından kopmuş gibiydi. Uyluklarımı ovuşturdum, hafif bir his hissettim, ama hepsi o kadardı. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım, ama hiçbir şey olmadı. Panik içinde, yanımdaki hemşireyi itip bacağıma vurdum.

Bir şey hissedebiliyordum, ama hareket edemiyordum.

Nefesim hızlandı, hızlı ve zorlaşmaya başladı. Kafamın içindeki ağrı, zihnimi parçalayan keskin pençelere dönüştü.

"Neden... neden bacaklarımı hareket ettiremiyorum?"

Dr. Fletcher yaklaştı. "Sakin ol, Richard. Kazada torakolomber omurga yaralanması geçirdin. Omurga kanalına kanamayı azaltmak için acil ameliyat yapmak zorunda kaldık. Hâlâ iyileşme sürecindesin."

Panik halimde onun sözleri hiç mantıklı gelmedi. Ameliyat mı? *Omurgamda mı?*

"Bacaklarım," diye ısrar ettim. "Neden... bacaklarımı... hissedemiyorum?"

"Yaşadıklarınız göz önüne alındığında bu oldukça normal. İyileşme zaman alır."

"Ne diyorsunuz?" diye sordum. "Bu..." Kelimeyi aradım ama bulamadım. Neden bu kelimeyi bulamıyordum?

"Omuriliğin sıkışmış," diye açıkladı. "Bu sıkışmanın sonucu felç."

Bu kelime beni yatağa çiviledi, hareket etme çabalarım sona erdi.
Kafamda yankılanarak tekrar tekrar çığlık attı.

Felç.

Felç olmuşum.

Kendi sesimi tanıyamadım. Boğazımdan acı dolu bir ses çıktı.

"Katy. Katy'ye ihtiyacım var."

KATY

Carol beni aramak için kapıyı açtığında **ben** çoktan kapıya doğru koşuyordum. Richard'ın çıkardığı sesi duvarların arkasından bile duyabiliyordum ve bana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Protokolü boş ver.

Hemen yatağının başına koştum. Panik içinde neredeyse nefes nefeseydi, alnında ter damlaları parlıyordu. Elleri yatak parmaklıklarına sıkıca tutunmuştu ve gözlerindeki korku kalbimi sızlattı.

Elimi alnına koyup, olabildiğince yaklaştım. "Şşş, Richard, buradayım, canım. Buradayım."

Dokunuşum onu sakinleştirmiş gibiydi. Elim koluna doğru kaydurdum ve metalden tutuşunu gevşettim. Parmaklarımızı birbirine doladım ve elini ağzıma götürdüm. "Buradayım," diye tekrarladım, onun bu kadar tedirgin ve savunmasız halini görmekten nefret ediyordum. Tanıdığım Richard'a hiç benzemiyordu.

Alan yatağın diğer tarafında duruyordu. "Karını dinle Richard. Onunla birlikte nefes al ve rahatlamaya çalış. Hazır olduğunda daha fazla açıklama yapacağım."

Elini göğsüme bastırdım ve uzun ve yavaş nefes aldım. Sakinleşmek için çabaladı, sonunda gevşedi, gözlerindeki panik azaldı, ancak yüzünde hissettiği yıkım açıkça görülüyordu.

Carol bana biraz buz parçası uzattı ve ben de bir tanesini ağzına attım. Uzun bir iç çekişle gözlerini kapattı. Ağzında buzun ne kadar iyi hissettirdiğini ya da ne kadar susadığını ancak tahmin edebiliyordum.

"Yakında su içebilir," diye söz verdi. "Richard," dedi Alan. "Dinlemeye hazır mısınız?"

Richard gözlerini açtı. "Felç oldum." Sözcükleri yavaşça, konuşmasında hafif bir gecikmeyle söyledi.

"Yaşadığın travma nedeniyle bu beklenen bir durum. Zamanla ve çalışarak bacaklarını tekrar kullanabileceğini umuyoruz."

"Ve ben... iyi konuşamıyorum."

Onun aksak konuşmasını duymak beni dehşete düşürdü, ama Alan hemen onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Eminim ki bu durum düzelecektir. Daha yeni uyandın Richard. Bunun olacağından emin olmadığımız anlar da oldu. Ağır yaralanmıştın, bu anında düzelmeyecek." Acı bir gülümsemeyle, "Bu bir televizyon dizisi değil. Zaman ve çaba gerektirecek." dedi. Tabletinde yazmayı bitirip notlar ve yorumlar yazdıktan sonra tableti kolunun altına aldı.

"Başka bir CT taraması ve bazı takip testleri yapacağız. Gerekirse bir konuşma terapistiyle görüşeceksin. Biraz daha iyileştiğinde, rehabilitasyon servisine nakledileceksin. Gücünü geri kazanmak için sıkı bir rutinin olacak."

"Yürüyebilecek miyim?"

Alan kollarını kavuşturdu. "Öyle umuyorum. Ama testleri yapıp nasıl tepki verdiğinizi görmemiz gerekiyor."

"Ne zaman..." Richard yutkundu "...eve gidebilirim?"

"Bir süre daha olmaz. Testlerin sonuçlarına ve nasıl tepki verdiğine bağlı. İyileşmek için ne kadar çaba gösterdiğine bağlı. Adım adım, gün gün ilerleyelim." Bana gülümsedi. "Eşin sana çok yardımcı olacak bence."

Richard elimi sıktı ama sessiz kaldı.

Alan geri çekildi. "Hemşirelerin seni yerleştirmelerine izin vereceğim. Seni temizleyecekler ve sana su getirecekler. Açsan, daha sonra hafif bir şeyler yiyebilirsin. Ve mümkün olan en kısa sürede serum ve oksijeni çıkaracağız." Richard'ın koluna elini koydu. "Sabırlı ol, Richard. Bu bir gecede ya da bu hafta içinde olmayacak. Omurga zor bir organ ve kendi zamanında iyileşir. Kafanın da buna ayak uydurması için zamana ihtiyacı var. Herkes farklıdır. Sonuçları aldığımızda, seninle oturup tüm seçenekleri ve planları konuşacağım. Tamam mı?"

Richard onu zar zor selamladı. Alan anlayışla başını sallayarak benim bakışımı karşıladı ve odadan çıktı. Carol ve

Hillary'nin yapmaları gerekeni yapmaları için geri çekildim. Onlar çalışırken, Richard'ın bakışları üzerimdeyken yatağın ucunda durdum ve onunla sessizce konuştum. Düşünmeden ayaklarını ovuşturdum ve ona dokunduğumu fark ettiğinde yüzündeki umutsuzluk ifadesi beni derinden sarstı. Ama durmadım. Ona bunun önemli olmadığını göstermeliydim. O buradaydı. Bacaklarının çalışıp çalışmaması önemli değildi.

O önemliydi.

Oda bütün gün hareketliydi. Maddox gelip gidiyor, Richard'la alçak sesle konuşuyordu. Graham ve Laura geldi, ikisi de Richard'ın uyanık olduğunu görünce hem cesaretlendiler hem de heyecanlandılar. Hemşireler girip çıkıyor, testler yapılıyordu ve Alan onu tekrar muayene etti, sabah sonuçları vereceğine söz verdi.

Richard'ın gözleri her yerde beni takip ediyordu. Dikkatini dağıtan ve sessizdi, konuşmayı başkalarına bırakıyordu. Yorgundu ve uyukluyordu, gözleri zaman zaman kapanıyordu, buna karşı koymaya çalışsa da. Uyanır, irkilir ve benim adımları söylerdi. Ben yanında kalır, onu sakinleştirir, kargaşasını ve endişesini görürdüm.

Sonunda akşamın sessizliği geldi ve ben onunla yalnız kaldım. Hemşirelerden biri bana bir leğen ılık su ve birkaç bez getirdi, ben de ona sünger banyosu yaptım. Bezle kollarını ve göğsünü silerken içini çekti. Damar yolunu kapattılar, ancak iyileşmeye devam ederse çıkaracaklarına söz verdiler. Kateter ve diğer bazı ekipmanlardan hoşnut değildi, ama ben cildini temizlerken hepsini özenle görmezden geldi.

"Hoş bir his," diye mırıldandı, beni izlerken.

"İyi." Akşam yemeği tepsisine baktım. "Fazla yememişsin."

Omuzlarını silkti.

"Sana bir şeyler getirebilirim, istediğin her şeyi sipariş et."

"Aç değilim."

Yemek yemesi gerekiyordu, ama şimdilik ısrar etmemeye karar verdim. "Belki yarın."

O homurdandı ama başka bir şey söylemedi. Herkese verdiği cevapları en aza indirdiğini fark etmiştim. Temiz bir bez alıp yüzünü ve boynunu sildim. "Bıyığın oldukça uzamış. Belki yarın seni tıraş edebilirim." Ona gülümsemesini görmek için şakacı bir şekilde bıyığını çektim. Ağzının kenarındaki kıvrım bile yeterdi. "Gracie bundan hoşlanmayacak." Richard'ın sakalları uzadığında her zaman bundan nefret ederdi. Richard onu öptüğünde sakalları yüzünü çizdiğini söylerdi.

"Onu duydum."

Durup ona baktım. "Ne?" "Gracie.

Onun şarkı söylediğini duydum."

"Evet. O buradaydı. Seninle konuştu ve şarkı söyledi. Bana senin gülümsediğini söyledi."

Onu kurularken ve omuzlarına cüppesini giydirirken sessiz kaldı. Kasenin içindekileri boşalttım ve yanına oturdum.

Elini kaldırdı. "Yüzüğüm?"

Boynumdan zinciri çıkardım. "Kesmek zorunda kaldılar. Onu güvende tuttum."

"Onu istiyorum."

"Tamir ettireceğim." "Yarın."

Israrı dokunaklıydı. "Evet. Yarın."

Yatağın kenarına yakın bir yerde oturarak ellerimizi birleştirdim.

"Başka ne hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Konuştuğunu duydum. Bana... geri dönmemi istediğini."

Başımı sallayarak onu konuşmaya teşvik ettim. Konuşması daha akıcı hale geliyordu, sözleri arasındaki tereddütler kısılıyordu.

"Ve ağlıyordun." Kaşlarını çatı. "Bunu sevmedim."

Titrek bir nefes aldım. "Seni kaybedeceğimden korkuyordum Richard. Bize geri dönmeyeceğinden korkuyordum."

Sessiz kaldı, bacaklarına bakarak. "Beni istiyorsun... bu halde bile mi?"

"Nasıl yani?"

Uyluklarını ovuşturdu. "Yararsız."

"Sen işe yaramaz *değilsin*. Bir kaza geçirdin ve ameliyat oldun. İyileşmen gerekiyor."

Gözlerimi karşıladı, gözleri ıstırapla doluydu. "Ya iyileşmezsem, Katy? Ya..." Yutkundu. "Ya bir daha yürüyemezsem?"

"Bir çaresini buluruz Richard. Birlikte. Sen bizimle olduğun sürece, önemli olan tek şey bu. Sevdiğim sensin. Kalbin. Ruhun. Varlığın. Bacakların değil."

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Yeniden yürümeyi öğrenmek mi? Bunu karar vermek için henüz çok erken, değil mi? Daha bu öğleden sonra uyandın. Kendine bir şans ver."

Nefesini verdi, gözleri kapandı. "Demek istediğim... o değil."

Göğsüme küçük bir panik dalgası çarptı. "Ne demek istiyorsun, Richard?"

Gözlerini açmadı. "Benden daha az erkek ol. Ya tamamen iyileşemezsem?"

Richard'ın zihninin nasıl çalıştığını biliyordum. En kötü senaryoya odaklandığını ve onu sakinleştirmem gerektiğini anladım. Öfkeyle sandalyeyi geri ittiğimde, sandalye zeminde sürtünerek ses çıkardı. Richard'ın gözleri açıldı, bakışları şaşkınlık doluydu. Ona doğru eğildim.

"Beni dinle, Richard VanRyan. İki ayak üzerinde yürüyen Ayakların, bastonların yardımıyla ya da tekerlekli sandalyede, umurumda değil. Benimle birlikte olacaksın. Kızlarımızı büyötmeye yardım edeceksin. Benim yanımda. Hala çalışabilirsin. Bir baba olabilirsin. Kocam olabilirsin. Hayatımızda bazı değişiklikler ve ayarlamalar olacak, ama *sen hala burada olacaksın*." Bir süre durup, çok ihtiyacım olan nefesimi aldım. "Erkek olarak değerini bacakların belirlemez. Kalbin belirler. Bunu daha önce, değiştiğinde ve sevdiğim adam olduğunda kanıtladın. Bu sefer, bunu tek başına yapmayacaksın. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Anlıyor musun? Sen de gitmeyeceksin. Bunu birlikte çözeceğiz." Konuşmamı bitirdiğimde, gözyaşları yüzümden akıyordu.

Richard gözlerime baktı ve kararlılığını gördü. "Korkuyorum," diye itiraf etti.

Elini kaldırıp parmak eklemlerini öptüm, sonra yanağıma götürdüm. "Ben de öyle, sevgilim. Ama sensiz bir gelecek düşüncesi kadar korkmuyorum."

Sana ihtiyacım var. Kızlarına da ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," diye cevapladı, sesi duygudan titriyordu. "Seni seviyorum, Katy VanRyan."

"Seni seviyorum." Eğildim ve dudaklarımla dudaklarına dokundum. "Hiçbir şey bu gerçeği değiştirmeyecek, Richard. *Hiçbir şey.*"

Hayat çizgisi gibi boynuma sarıldı, yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. Ondan bu kadar saf bir duygu görmek nadirdi. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

"Öyle yap."

Onu tekrar öptüm ve rahatlayana kadar ona sarıldım. Yüzünü okşayarak yatağın kenarını işaret etti. "Lütfen yanıma otur."

Yatağın üzerine oturdum ve elini tuttum. Sessizdi, ben de düşünmesine izin verdim. O böyle yapardı. Her şeyi iyice düşünür, sonra harekete geçerdi.

"Gracie ve Heather'ı ne zaman görebilirim?"

Gülümsedim. "Yarın Laura ve Graham'a onları getirmelerini söyleyeceğim."

Richard, iyi uyuyamamasına rağmen ertesi sabah kararlı görünüyordu. Sürekli uyanıyor, kafası karışık ve endişeli bir haldeydi. Onu yatıştırdıktan sonra bile, ondan yayılan gerginlik ve endişeyi hissedebiliyordum. Gözlerini kapalı tutuyordu, ama numara yaptığını biliyordum. Onu yeterince tanıyordum, zihninin hızla çalışıp, sahip olduğu tüm bilgileri sıralayıp dosyaladığını ve bunlarla nasıl başa çıkacağını düşündüğünü biliyordum. Benimle konuşmasını istiyordum, ama bunun onun için gerekli olduğunu da biliyordum. Richard böyle başa çıkıyordu.

Kahvaltısını karıştırdı, yulaf ezmesi ve meyve suyuna surat yaptı ve tepsiyi itti.

"Kızlar ne zaman geliyor?"

"Heather biraz soğuk algınlığı olduğu için evde kalıyor. Gracie yaklaşık bir saat sonra burada olacak. Bu öğleden sonra doktor ve fizyoterapistlerle görüşmen gerekiyor. Yorulmanı istemiyorum."

"Bana bebek muamelesi yapma Katy. Bacaklarım çalışmıyor ama şımartılmaya ihtiyacım yok."

Ses tonu keskinleştirdi ve ben kaşlarımı çattım. "Bacakların için endişelenmiyorum Richard. Komadan yeni uyandın. Kendine dikkat etmelisin."

Derin bir nefes aldı. "Haklısın. Özür dilerim." Tepsisini kaldırdım.

"Tamam."

Elini uzattı ve koluma koydu. "Katy, tatlım. Üzgünüm. Gerçekten."

"Biliyorum. Bir şeyler yersen kendini daha iyi hissedersin. Sen bir şeyler yersen ben de daha iyi hissederim."

"Burada yemek dedikleri şeyi tattın mı?"

"Maddox'a sana bir şeyler almasını söylesem nasıl olur?"

"Bagel istiyorum."

"Bunu ayarlayabilirim."

"Ve biraz da düzgün kahve."

"Hemen hallederim."

"Ve bir duş."

"Bunu doktorla konuşmamız gerekecek." O da kabul etti. "Onunla konuşacak çok şeyim var."

Yüzündeki kararlılığı görmek ve sesinden bunu duymak hoşuma gitti. Önündeki zorlukların üstesinden gelmek için buna ihtiyacı vardı. "Tamam. Maddox'u arayacağım."

Gracie heyecanlı ve sabırsız bir şekilde Richard'ın odasına koştu.

"Baba!"

Yatağının yanında durdu ve kollarını kaldırdı. Yaraları nedeniyle ona uzanmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Maddox eğilip onu Richard'ın yanına kaldırdı.

"Dikkatli ol, Gracie. Babanın hala birçok yarası var."

İkisi de onu dinlemedi. Gracie Richard'ın üzerine sürünerek olabildiğince yaklaştı ve Richard'ın yüzündeki acı ifadesine rağmen

yüzüne bakarak onu sıkıca sarıldı. Bu tatlı anı izlerken ağlamamak için başımı çevirmek zorunda kaldım. Gracie onun üzerine uzanmış, yüzüne doğru konuşuyor, küçük elleriyle sanki onun gerçek olduğundan emin olmak istercesine her yerini okşuyordu. O gevezelik ederken, gözlerinin köşelerinden yaşlar süzülüyordu, sözleri o kadar hızlı geliyordu ki anlayamıyordum.

Maddox yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Laura utanmadan ağladı. Graham gözlerini kırptı, sonra ofise dönmesi gerektiği hakkında bir şeyler mırıldandı. Laura'nın başına bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Richard yine yüzünü buruşturduğunda, eğilip Gracie'nin sırtını okşadım. "Baban oturmanı istiyor, tamam mı?"

"Henüz gitme!"

"Hayır," diye sakinleştirdim. "Bir süre kalabilirsin. Babacığının yanında otur."

Onu babasının yanına yatırırken kıvrandı, babası ise kolunu onun omzuna doladı ve konuşmasına izin verdi, kızını dinlerken yüzünde bir gülümsemeyle ona yetişmeye çalıştı. Babası çabucak yoruldu, gözleri kapanmaya başladı, ama kızı yanağını okşadığında gözlerini açtı.

Yatağın kenarına geçtim. "Babanın biraz uykuya ihtiyacı var."

Kız babasına baktı, kaşları çatıldı. Çenesi titremeye başladı. "Yine süpürmeye mi gidiyor? Uzun süreliğine mi?"

Richard'ın nefesi kesildi ve ben onu sakinleştirmek için acele ettim. "Hayır, sadece biraz yorgun, kızım."

İşaret parmağıyla kızının yanağını okşadı. "Babanın iyileşmesi lazım ki eve gelebilsin."

Konuşması düzeliyordu ve hala yavaş olsa da, gelişme gösteriyordu. Bu iyiye işaretti.

Heyecandan neredeyse titriyordu. "Yakında mı?"

Sesi yorgundu. "Mümkün olduğunca çabuk."

Yanaklarına ve burnuna öpücükler kondurdu. "Tamam. Geri döneceğim."

O gülümsedi, zihni çoktan dalmıştı. Maddox onu indirdi ve Laura'ya döndü. "Hadi, seni arabana kadar geçireyim."

Kapıda Gracie döndü. "Sen eve geldiğinde oynayalım baba! Seninle yüzmek istiyorum!"

Sözleri havada asılı kaldı. Richard'ın yüzü somurtkan ve içine kapanık bir hal aldı. Alnındaki saçlarını eliyle kenara itti.

"Oynayacaksın Richard. Zamanla oynayacaksın."

Cevap vermedi. Kalan mutluluk kayboldu ve gözlerindeki ışık söndü.
Başını çevirerek dokunuşumu reddetti.

KATY

Maddox, elinde valiziyle Richard'ın odasından çıktı. O benim için büyük bir destek olmuştu ve onu özleyecektim. Ama onu özleyen bir eşi, bizim için çok uzun süre bir kenara itilmiş bir işi ve geri dönmesi gereken bir hayatı vardı.

Valizini yere bıraktı ve beni kucakladı. "Bana ihtiyacın olursa, bir telefon kadar uzağım. Bir gün içinde burada olabilirim."

"Her şey için teşekkür ederim," diye mırıldandım, ama bu sözler bir şekilde yetersiz kalıyordu.

Geri çekildi. "Kolay olmayacak, Katy. Güçlü ol." Richard'ın kapalı kapısına baktı, yüzünde hafif bir somurtkanlık vardı. "Kendini tutuyor."

"Biliyorum." Son birkaç gündür Richard'da ince bir değişiklik fark etmiştim. Daha az konuşuyor, daha çok sinirleniyor ve geleceği neredeyse hiç umursamıyordu. Terapistlerle birlikte onu izledim. Uyandığının ilk gününde gördüğüm kararlılık giderek azalıyordu. Onu cesaretlendirdim, herkes öyle yaptı, bunun zaman ve sabır gerektireceğini hatırlattım ve o da başını salladı ama bize inanmadığından endişelendim. Vazgeçerse iyileşme şansı kalmazdı.

"Onu ve seni kontrol edeceğim." Kafama bir öpücük kondurdu. "Ve miniklere de. Onları benim için her gün öp, tamam mı?"

Konuşamadım. Boğazını temizledi ve bir kez daha sarıldıktan sonra asansöre doğru yürüdü.

Onun yokluğunun hayatımızda ne kadar büyük bir fark yaratacağını bilerek, onun ayrılışını izledim.

Telefonum çaldı ve ben de aceleyle bekleme odasına gidip telefonu açtım. Richard'a bakmak, evde değişiklikler yapmak ve kızları görmekle meşgul ve yorgun düşmüştüm. Richard

ben orada olmadığım da heyecanlanıp üzü lerek personele havlayıp sorunlar çıkardı. Kızlar artık Bayan Thomas'ın yanındaydı, çünkü kocası yıllık golf gezisine çıkmıştı ve Bayan Thomas boş evinde çok yalnız olduğunu söyleyerek ısrar etmişti. Her gün oraya gidip evimizde yapılan çalışmaları kontrol ediyor, kızları görüyor ve Bayan Thomas'a biraz nefes ald ırma k için onlarla vakit geçiriyordum. Ona bunu söylediğimde gülerek, kızların çok fazla ziyaretçisi olduğunu, onları görebildiği için şanslı olduğunu söyledi.

Müteahhidin verdiği bilgileri dinledim, maliyeti umursamadan, sadece Richard eve gelmeden önce işin bitirilmesini istedim. Richard üst kata çıkabiliyorsa, elli bin doların hiçbir önemi yoktu. Aile odasını bizim için yatak odasına çevirmeyi düşünmüştüm, ama Laura bunun Richard'a yanlış bir mesaj verebileceğini söylemişti.

"Yatak odanızı ana kata taşımak kalıcılık anlamına gelir, Katy."

"İç çekip başımı elime dayadım. "Asansör de öyle değil mi?"

Kafasını salladı. "Yararlı olabilir. Bacağını kırdığında yatak odasına çıkan tüm merdivenleri çıkmak zorunda kaldığını düşün. Ya da Graham ve ben yaşlandığımızda ve geceyi burada geçirdiğimizde. Artık genç değiliz, biliyorsun." Göz kırptı.

Planlara baktım. Her katta büyük bir dolap kaybedecektik, ama müteahhit her katta daha fazla depolama alanı eklemek için iyi bir yer de göstermişti. En iyi çözüm bu gibi görünüyordu ve alan da mükemmeldi.

"Gerekli izinleri alabilirim ve izinler çıkar çıkmaz işe başlayabilirim, Bayan VanRyan. Asansörü bugün sipariş etmem gerekiyor." Bay Brown'ın sesi düşüncelerimi böldü.

"Elbette. Evrakları hastaneye getirirseniz, imzalayıp depozitonuzu alabilirim."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve pencereden dışarı bakarak oturdum. Richard bugün bana karşı kısa kesikti, sorularımı sık sık görmezden geliyor, hemşirelere ve fizyoterapistlere ters davranıyordu. Hastaneyi ve burada olmasının nedenini her şeyle nefret ediyordu. Onu suçlayamazdım.

eve gitmek istiyordum; ancak, insanlara kaba davrandığında hoşuma gitmiyordu — personel bununla pek ilgilenmiyor gibiydi. Yine de beni rahatsız ediyordu, ilk tanıdığım ve nefret ettiğim Richard'ı hatırlatıyordu.

Bir iç çekerek ayağa kalktım ve pantolonumdaki tüyleri temizledim. Yüzümü buruşturarak bel bandını çektim. Pantolonum giderek bollaşıyordu. Hâlâ iştahım yoktu ve iyi uyuyamıyordum. Ama o anda dikkatim Richard'a odaklanmıştı, kendime değil. Saçlarımı omuzlarımdan çekip Richard'ın odasına geri döndüm. Sesinin yükseldiğini duydum ve dışarı çıktığım sırada ne sorun çıktığını merak ederek içeriye koştum.

O, o ana kadar hiç görmediğim bir kadınla tartışıyordu. Kadın, elinde bir klipsli tahta ile sabırla onu dinliyordu ve onun bağırıp çağırmasına müdahale etmiyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Bu *bayan*," diye boğuk bir sesle konuştu, "bana duş yaptıracığını söylüyor. Ben de ona, hayatta olmaz dedim."

"Diline dikkat et," diye uyardım. Uyandığından beri daha fazla küfür etmeye başlamıştı ve bunun kişiliğinde meydana gelen başka bir ince değişiklik olup olmadığını merak ettim. Öfkesi hızla alevlendi ve küfür etmeye başladı. Yine, bana eskiden olduğu adamı hatırlattı ve bundan hoşlanmadım.

Kadın boğazını temizledi ve kendini tanıttı. "Ben Doris, gündüz hemşirelerinden biriyim. Tatildeydim, bu yüzden ikinizle tanışma şerefine henüz nail olamadım." Gözleri parladı. "Kocanıza söylediğim şey, ona duş alması için yardım edeceğimdi. Onunla çıplak kalmayı planlamamıştım." Göz kırptı. "Şikayet ettiğimden değil tabii."

Kıkırdamamaya çalışarak ağzımı kapattım. Richard o kadar şok olmuş görünüyordu ki, kendimi tutamadım. Eğlencemi bastırarak, elini okşadım.

"Düzgün bir duş almayı çok istiyordun, Richard. Ve tıraş olmayı." Artık tüm ekipmanlar çıkarılmıştı, serum ve oksijen bağları da yoktu.

"Özel olarak," diye homurdandı. "Yabancı birine vücudumu göstermeyeceğim."

Bu sefer glen Doris oldu. "Bay VanRyan, sizin de çok hoş bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, sizin gibi mallar koğuşta çok sık görülüyor. Genç adam, daha önce görmediğim hiçbir şeyin yok. Yani, iki seçeneğin var. Orada oturup bir anlığına çıplak kıını gördüğüm için bana sızlanmak ya da duşa girmene yardım etmeme izin vermek. Sonra seni karının yetenekli ellerine bırakacağım."

Kollarını kavuşturdu. "Yryemediğimi biliyor musunuz?"

Kadın onun somurtkan bakışlarına karşılık verdi. "Seni yataktan kaldırıp duşa güvenli bir şekilde oturtacak bir makinemiz olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandı.

Klipboardunu masaya bıraktı. "Ve belli ki, benim eğitimli bir profesyonel olduğumun farkında değilsiniz. 'Malzemeler' ne kadar muhteşem olursa olsun, benim için sadece anatomiden ibarettir. Yüzlerce erkek ve onların egolarıyla uğraştım. Karar verdiğinizde bana haber verin."

O çıkmadan önce onu durdurdum. "O duş almak istiyor." Ona sert bir bakış attım. "Değil mi, Richard?"

Onu kızdırmak için hayır demek istediğini anlayabiliyordum, ama benim kısılmış gözlerime bakarak, içini çekti. "Evet."

Doris klipsli dosyasını aldı. "Evet..." Sesi kesildi. Richard neredeyse hırlayarak cevap verdi. "Lütfen."

Doris gülümsedi. "Her şeyi hazırlayacağım. Kesik için su geçirmez bir bandaj getireceğim ve nakil işleminin nasıl yapılacağını ve nasıl oturmanız gerektiğini açıklayacağım."

O odadan çıktı ve Richard bana öfkeyle baktı. "Bundan nefret ediyorum."

"Bunu söylemiştin," dedim nazikçe, Maddox'un bir gün ona birkaç gömlek ve diğer eşyalarla birlikte getirdiği tuvalet çantasını karıştırarak.

Onun duş almaya verdiği tepki beni çok eğlendirdiğini ona göstermeye cesaret edemedim. Farklı koşullar altında Richard gülümseyip göz kırparak "*malını göstermeyi*" teklif ederdi. Doris'i avucunun içine alırdı. Aslında tüm personeli. Karşımda duran bu zorlu, espriden yoksun adam bazen bana bir yabancı gibi geliyordu.

"Neredeydin?" diye sordu. "Maddox'a veda etmek ne kadar sürer? Ona tüm *yardımları* için ekstra teşekkür etmek ne kadar sürer?"

Aramayı bir an durdurdum. "Bu ne demek?"

Kollarını kavuşturdu. "Uzun süre yoktun." "Sanki bundan çok daha fazlasını söylüyormuşsun gibi geliyor." Gözlerini kısarak baktı. "Dudakların kırmızı."

Endişem doruğa ulaştığı için yine dudaklarımı ısırıyordum. Saklamaya çalışıyordum ama o beni sinirlendiriyordu.

"Biraz baskı altındayım Richard. Dudaklarımı ısırıyordum."

Şüpheci bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Isırmak *senin yaptığın bir şey* olduğu sürece sorun yok."

sen ısırıyorsan sorun yok."

Onu hayretle baktım, sözsüz iması aşağılayıcıydı. Cevap veremeden, tekrar baştan başladı. Bu günlerde bu çok sık oluyordu. Aklına bir fikir gelince, onu sonsuza kadar anlatıp duruyordu.

"Beklediğimden uzun sürdü."

"Bir telefon geldi, onu salonda cevapladım. Orada çekim daha iyi."

"Kimdi?"

Kaşlarımı çattım. "İş yaptığım bir müteahhit." "Bu aralar çok gizemlisin Katy."

Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım. "Hiçbir şey saklamıyorum, Richard. Sen eve döndüğünde evimizde bazı geçici değişiklikler yapmamız gerekiyor. Bu değişikliklerden birini müteahhitle görüşüyordum." Derin bir nefes aldım. "Bir şey ima ediyorsan, söyle."

"Uzun süre ortalarda yoktun diyorum."

Bıktım artık.

"Hem beni hem de Maddox'u aşağılıyorsun. O senin en iyi arkadaşın. Ben senin karınım. Sen komadayken bana büyük destek oldu." Sesim bastırılmış öfkeyle titriyordu. "Kendinden utanmalısın."

Gözleri yere indi ve omuzları çöktü. "Bunu düşündüğüne inanamıyorum..."

Yüzünü ovuşturdu. "Öyle düşünmedim. Özür dilerim. Aptalca davrandım. Herkes planlar yapıyor ve ben bu planların bir parçası olamıyorum, bu beni sinirlendiriyor."

"Geri döndüğümde seninle bunu konuşacaktım. Ancak, sen bir hemşireyi azarlıyordun ve tavırlı davranıyordun, bu yüzden bu konu öncelik kazandı."

"Özür dilerim, Katy."

Başımı salladım. "Hepimiz senin için elimizden geleni yapıyoruz, Richard. Böyle korkunç bir şey düşündüğün için kırıldım."

Döndüm ve o uzanıp kolumu tuttu. "Katy, bebeğim, lütfen."

Onun elini itekledim. "Üzgün olduğumu biliyorum. Ama bunu düşünmek bile..."

Kolumu çekerek beni kendine yaklaştırdı. Elimi ağzına götürdü, parmak eklemlerimi öptü, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı.

"Öleceğini sandım," diye fısıldadım, gözyaşları yüzümden akıyordu. "Seni kaybettiğimi sandım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Nasıl benim hakkımda böyle düşünebilirsin? Maddox hakkında? Senin için yaptığı onca şeyden sonra? Ailemiz için yaptığı onca şeyden sonra?"

"Öyle demek istemedim."

Gözlerimi onun yüzüne kaldırdım. "O zaman neden söyledin?"

"İçimde çok öfke var ve onu kontrol edemiyorum. Düşünmeden saldırıyorum," diye itiraf etti, sesi alçaktı. "Senin asla yapmayacağını biliyorum... Maddox... *Kahretsin*. Ben tam bir pisliğim. Katy, bebeğim, lütfen beni affet. Daha iyi olacağım, söz veriyorum."

Doris bir makineyi iterek içeri girdi.

"Tamam, Bay VanRyan, sizi temizleyelim. Belki bu, bakış açınızı aydınlatmaya yardımcı olur."

Onun çıkarımından hala şokta olan ben, onun elini iterek kurtuldum. "Belki de yardımcı olur."

Geri çekildim ve Richard'ın, Doris onu duşa hazırlarken onunla tartışmasını izledim. Özür dilemeyi reddettim. Eğer bu onun daha iyi olma şekliyse, önümüzdeki dönemde hayat zor olacaktı.

İçinde özel banyoda banyoda Doris düşürdü
Richard kapalı kapalı banyo sandalyesine indirdi.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu bana. "İstersen erkek bir görevli çağırabilirim."

Richard, yabancıların kendisine dokunmasından nefret ediyordu ve bu da onun bu kadar zor bir hasta olmasının nedenlerinden biriydi. "Hayır, ben iyiyim."

"Tamam, sizi yalnız bırakayım. Hazır olduğunuzda çağrı düğmesine basın, onu odasına geri götürelim."

Perdeyi kapatarak bize mahremiyet sağladı. Soyundum, sonra Richard'ın omuzlarından bornozunu çıkardım, suyu açtım ve sıcak olduğundan emin oldum. Onun için koltuğu ayarladım ve suyun kafasına yağmasını sağladım. Vücudundaki tüm gerginlik kaybolarak öne doğru eğildi. Onun bu duruşu öfkemi yok etti ve elimi omuzlarına koydum. Elimi tuttu ve sessiz bir özür olarak avucumu öptü. Eğildim ve onun işkence görmüş bakışlarıyla karşılaştım.

"Özür dilerim," diye yalvardı. "Öyle demek istemedim." "Beni incittin."

"Affet beni. Daha çok çabalayacağım. Yapacağım, Katy. Söz veriyorum." Bakışları acı çekiyordu, sözleri samimiydi. Nefes verdim.

"Çok çaba göster."

"Çalışacağım."

"Biliyorum."

Yüzümü avuçladı ve beni öptü. Yumuşak ve nazikti, pişmanlık ve endişe doluydu. Ben de onu öptüm, doğrulup şampuana uzandım. Önünde durup saçını yıkadım. Ellerini belime doladı, uzun parmakları tenime bastırdı. Hâlâ üzgündüm ama bana dokunduğunda tanıdık bir titreme hissettim. Karnımı öptü ve kaslarım gerildi.

Acaba benim titrememi hissetti ve keşfetme ihtiyacı mı duydu diye merak ettim. Onun dokunuşunu tekrar hissetmeyi arzuluyordum ve ne denemek isterse hazırdım, kaburgaları iyileşmekte olduğu ve hareket kabiliyeti kısıtlı olduğu için yavaş ilerlememiz gerekse bile. Richard her zaman duşta, havuzda veya jakuzide seks yapmayı sevmiştir. Yağmura yakalansak bile.

"Cildinin ıslak halini görmeyi seviyorum Katy," diye itiraf etmişti bir keresinde, dudakları boğazımı okşarken dili boynumdaki suyu yalıyordu. "Beni tarif edemeyeceğim kadar tahrik ediyor."

Saçlarını duruladım, sabunu aldım ve cildine sürerek köpük haline gelene kadar masaj yaptım. Kollarını yukarıdan aşağıya doğru. Parmaklarımı boynuna ve omuzlarına sürerek sabunu

kesik bölgesine dikkat ederek, morarmış ete bakıp yüzümü buruşturarak. Ellerimi sırtının üst kısmına kaydırdım, gergin kaslarını bastırıp yoğurdum. Boğazından düşük bir ses çıktı ve omzunun üzerinden baktığımda, penisinin hareketlendiğini ve uzadığını gördüm. Parmaklarım sabunu sıktı.

Onun doktorla seks hakkında konuştuğunu biliyordum. Alan, Richard'a ereksiyon ve cinsel ilişkiye girebileceğini söylemişti, ancak artık her şeyin farklı olabileceğini de eklemişti. Richard'a pozisyonlarımızda yaratıcı olmamız gerektiğini, ancak vücudunun sınırlarını belirlemesine izin vermeye hazır olduğunda bunu yapabileceğini söylemişti.

Onun önüne geri adım attım, ellerimi göğsünde gezdirdim, aşağı doğru kaydırdım, karnındaki sıkı kaslarda oyalanarak. Yere eğildim, ayaklarını köpürttüm ve bacaklarından yukarı doğru ilerledim. Uyluklarının üst kısmına ulaştığımda, ellerimi tuttu ve bakımı durdurdu. Gözlerim yukarı kayarak onun gözlerine baktım. Her şeyi denemeye istekliydim ve bekliyordum. Dokunmak. Alay etmek. Okşamak. Öpmek. O anda çaresizce ihtiyaç duyduğumuz yakınlık anını aramak. Onun sözlerinin acısını aşmak ve ona aramızda hiçbir şeyin değişmediğini ve yolumuzu bulacağımızı kanıtlamak.

Kafasını salladı ve sabunu benden aldı. Penisi yumuşadı ve uyluğuna doğru kıvrıldı.

"Yapamam," dedi.

Ayağa kalkıp onu yıkadım, sonra duşa girip şampuanı aldım, ona incindiğimi göstermedim.

İyileştiğini biliyordum ve belki de bu çok fazlaydı, ama sevdiğim Richard beni yanında tutardı. Benimle konuşurdu. Aramızdaki kopukluğu açıklardı.

Düşün, belki de şu anda bu Richard'ın aynı kişi olmadığını kabul ederken yakan gözyaşlarımı yıkamasını sağladım.

Sessizce, belki de bir daha asla o kişi olmayacağı düşüncesi birdenbire aklıma gelince biraz daha fazla ağladım.

"Bu da ne böyle?" Richard, minibüs garaj yolumuza park ederken tısladı.

"Eve girebilmen için bir rampa," diye açıkladım. "Sana bazı düzenlemeler yaptığımı söylemiştim."

O, tekerlekli sandalyenin tutamaçlarını kavrayarak somurtkan bir ifadeyle baktı.

"Neden dünyaya felçli olduğumu duyurmuyoruz?" diye bağırdı.

"Saçmalama. Rampa geçici. Yürümeye başladığında kaldırılacak," dedim yorgun bir sesle. O, evde olan biten her şeye karşı çıkararak bana zorluk çıkarmıştı. Sonunda ona bir şey söylemeyi bıraktım ve Laura işi denetleyerek her şeyin yolunda gittiğinden emin oldu. Bu kadar kısa sürede işi nasıl hallettiğini bilmiyordum, ama ona sonsuza kadar minnettar kalacaktım.

Minibüs durduğunda ön kapı açıldı. Bayan Thomas, Heather'ı kucağında tutarak ortaya çıktı. Gracie onun yanındaydı ve babasının eve geldiği için sevinçten neredeyse titriyordu. Minibüsten indim ve yan kapı açılıp rampa indirilirken bekledim. Richard arkadan geldi, dudakları hoşnutsuzlukla bükülmüştü.

Kısa bir an için kaşlarını çatması kayboldu ve Gracie'ye gülümsedi.

"Merhaba, küçük kız."

Ancak Gracie ona doğru koşarak, neredeyse durmadan babasının kucağına tırmandı. Kıpır kıpır ve heyecanlıydı, sınırsız sevinci belliydi.

Richard gülümsemeyi bıraktı. Onu kucağından kaldırdı ve önüne ayakta durmasını sağladı. "Sizi kucağıma alıp sandalyeyi süremezsin, Gracie. Kucağıma çıkma."

Yüzü buruştu ve ben onu hemen kucağıma aldım. Ona sert bir bakış attım, sonra kızın yanağına öptüm.

"Babam eve gelince kucaklaşabilirsiniz, tamam mı?" "Tamam," diye cevapladı, sesi alçalmıştı.

Richard görevlinin ellerini itti. "Ben yapabilirim," diye homurdandı ve tekerlekli sandalyesini kendi başına rampadan yukarı sürdü. Onu takdir etmek zorunda kaldım.

üst vücut gücü. Her zaman güçlü olan kasları, eğilip ittiğinde dalgalandı. Onun çabalarının henüz bacaklarına etki etmemiş olmasının hayal kırıklığını hissetmemeye çalıştım. Uyanalı sadece üç hafta olmuştu. Her gün terapi görüyordu ve bu devam edecekti, ancak sağlık ekibi evde daha iyi olabileceği konusunda hemfikirdi. Tıbbi olarak, onun için yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı. Artık çaba onun elindeydi ve ev hazırды. Zihinsel olarak, bunun onun ihtiyacı olan değişiklik olmasını umuyordum — tanıdık bir ortam, ailesinin yanında olması ve rutinini yeniden kurması, iyileşmeye odaklanmasına yardımcı olacaktı.

Rampa karşısındaki tepkisine hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. Sindirmesi gereken çok şey vardı, bu onu şüphesiz sarsmıştı. Yerleşip düşünme fırsatı bulduğunda, tüm bu tadilat ve düzenlemelerin gerekliliğini anlayacaktı.

Değişikliklerden nefret ettiğini biliyordum, ama bunlar gerekliydi. Ve tabii ki hepsi geçiciydi.

KATY

Richard değişikliklerin hiçbirini beğenmedi. Aslında, ya onu rahatsız ettiler ya da başka bir öfke patlamasına neden oldular.

Egzersiz aletleri için yer açmak amacıyla oturma odasındaki mobilyaların yeniden düzenlenmesi, onun sert bakışları ve dudaklarını bükmesiyle karşılandı.

Keurig'e ulaşp kahve yapabilmesi için alçaltılan dolap sessizlikle karşılandı. Ofisinin yeniden düzenlenmesi ve tekerlekli sandalyesini masanın altına sokabilmesi için masanın yüksekliğinin artırılması, mırıldanmalar ve sert bakışlarla karşılandı.

Ona artan hayal kırıklığını göstermeyi reddederek, yeni asansörün kapısını gösterişli bir hareketle açtım. "Ta-da!"

"Bana şaka mı yapıyorsun?" diye homurdandı.

"Richard!" diye haykırdım, ona yuvarlak gözlerle bakan Gracie'yi işaret ederek.

"Bunu kullanmamı mı bekliyorsun?" Kızımızın önünde küfür ettiğini ve bir aptal gibi davrandığını görmezden gelerek konuşmaya devam etti.

Ben sakın kaldım. "Yukarı çıkmak istiyorsan, kullanacaksın."

"Zamanını bununla mı harcıyordun? Maliyetini boş ver," diye homurdandı. "Bahse girerim bu küçük girişimde kandırıldım." Ona şaşkın şaşkın baktım. *Para* konusunda mı endişeleniyordu? Tüm bu olanlarda, endişelenmesi gereken en son şey buydu. Odaklanması gereken daha önemli

Gracie cevabımı keserek, "Asansöre binmek istiyorum!" dedi.

"Hayır," diye bağırdı Richard.

"Neden?" diye sordu. "Seninle geliyorum."

Gracie'ye eğildim. "Babana nasıl çalıştığını göstermem lazım. Merdivenlerde yarış yapalım, tamam mı? Sana başlangıçta avantaj bile vereceğim. Sonra aşağıya inebilirsin." Göz kırptım. "Sonra babana yaptığımız kurabiyeleri yiyebiliriz."

Ellerini çırpı ve merdivenlere doğru yöneldi. "Yaşasın!"

Richard'ı reddetme şansı vermeden asansöre ittim. Öfkeyle düğmeye sertçe bastım. "Kullanımı çok basit."

"Bu günlerde ben de basit olduğum için iyi oldu," diye homurdandı. "Beynim ve vücudum artık düzgün çalışmıyor."

Cevap veremedi kapılar açıldı ve Gracie parlak bir yüzle dışarıda bekliyordu.

"Senden önce geldim!"

Zorla gülümsedim ve Richard'ı önüme iterek ilerledim. Gracie ona doğru yürüdü, ama Richard onu kucağına almadı. Bunun yerine, kafasını okşadı ve bizden uzaklaşarak uzaklaştı.

"Gidip başka sürprizler var mı bakalım," diye mırıldandı.

Kalbim ağırlaşmış bir şekilde onu koridordan geçip odamıza kadar takip ettim. Şu anda kullanacağım kelime "basit" değildi.

Richard çok karmaşıktı ve ben bu gizemi nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Saçımı duruladıktan sonra sıcak suyun altına oturdum ve yorgun, ağrıyan vücuduma yağmur gibi yağmasını sağladım. Kurduğum engelsiz duş ve koltuk Richard tarafından pek sıcak karşılanmamıştı ama ben onları çok sevmiştim. Bazı günler kaçıp suyun üzerime yağmasına izin verirdim, yeni halini almış kocamla geçirdiğim bir günün daha acısını ve hayal kırıklığını yıkayarak. En azından, tekerlekli sandalyeden yataktan kalkmasına ve yatmasına yardımcı olmak için kiraladığım asansörün aksine, duşu şikayet etmeden kullanıyordu. Onu kaybetmişti, azalan erkekliğinden şikayet edip küfrediyordu, ama onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ona yardım etmeye çalıştığım her seferinde sert ve öfkeli oluyordu, bu yüzden ona ihtiyacı olan alanı verdim ve kendi başına bir çözüm bulmasına izin verdim.

Suyu kapattım ve kapıyı açtım, fiziksel olarak yorgun olmaktan daha fazlası olduğumu fark ettim. Bu günlerde hiç bu kadar parçalanmış hissetmemiştim. Richard ve onun ruh hali değişimleri hayatımızdaki her şeyi gölgeliyordu. İyileşmesi, ya da onun gözünde iyileşmemesi, görüşlerini, mizacını ve yürek parçalayıcı bir şekilde bize olan sevgisini etkiliyordu. Tüm yardım tekliflerini reddediyor, hatta giyinmek için benim odadan çıkmamı bekliyordu.

Eğer eşofman ve tişört giyinmek giyinmek sayılırsa. Artık bu onun standart üniformasıydı.

Her zaman görünüşüne çok özen gösterirdi. Yüksek riskli dünyasında zırh gibi giydiği özel dikim takım elbiseleri. Gömleklerinin manşetlerinde oyulmuş desenler. Mükemmel kravat ve ayakkabılar. Bunlar normaldir.

Artık hiçbir şey normal görünmüyordu.

Eve geldiğinde daha çok çaba göstereceğini düşünmüştüm. Onu çevreleyen rahatlık ve sevginin onu hedefine doğru iteceğini düşünmüştüm. Daha yakın olacağımızı düşünmüştüm.

Ama bunun yerine, birbirimizden daha da uzaklaştık.

Eskiden ilham verici olan kızlarla olan etkileşimleri artık yapmacık ve garipti. Sabrı azalmıştı ve bazen ilgisiz görünüyordu. Günün en sevdiği bölümlerinden biri olan hikaye zamanı, onu oradan çekip çıkarmak zorunda kaldığım zamanlar, günde birkaç dakikaya indirgenmişti. Eve döndükleri ilk gece denedi, ama felaketle sonuçlandıktan sonra Gracie'nin odasına geri dönmeyi reddetti.

Heather'ın odasında idim, onu yatırıyordum ki bir anda kargaşa çıktı. Bir gürültü duyuldu, Gracie'nin çığlık attığını ve Richard'ın boğuk küfürlerini duydum. Odada aceleyle koştum ve Richard'ı yerde, Gracie'yi gözyaşları içinde ve tekerlekli sandalyesini devrilmiş halde buldum. Bir şekilde, halıyı sandalyenin tekerleğine dolamıştı ve onu çözmeye çalışırken sandalye devrilmişti. Tekerleği düzelttim, dolanan halıyı çektim ve Richard'ın tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım ettim.

Bana öfkeyle baktı ve sözleri kafamda yankılandı.

"İyi düşün, Katy. Halılar ve tekerlekli sandalyeler iyi bir kombinasyon değil. Benim burada olmam gibi."

O sözleri aklımdan çıkaramadım.

Halıyı sardım ama hasar çoktan verilmişti.

Hikaye zamanı artık, Gracie akşam yemeğinden sonra kanepede otururken onun monoton sesiyle okuduğu birkaç satırdan ibaretti. Artık kucağına oturmak istemiyordu, ama o ona kitap okurken her zaman minik elini onun bacağına koyuyordu. İlk seferinde garip bir ifadeyle eline baktı, sonra kitabı açıp okumaya başladı, onu dikkatle görmezden geldi.

Geceleri, aramızdaki küçük mesafe, ikimizin de aşamayacağı bir uçurum gibi uzanıyordu. Bazen uyanınca parmaklarımızın birbirine dolandığını görürdüm, ama o uyanınca çekilirdi.

Kibar ve mesafeli davranıyordu. Her gün, onun bizden biraz daha uzaklaştığını çaresizce izliyordum. Gözlerindeki gölgeler derinleşiyor, sessizliği uzuyor ve motivasyonu azalıyordu. Her şeyi mekanik olarak yapıyordu, ama sanki artık orada yokmuş gibiydik.

Öpücükleri ve nazik okşamaları artık yoktu. Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde, onun sertleştiğini, kendini kaskatı tuttuğunu hissettim. Hastanede ilk uyandığında yaptığı gibi elimi tutmadı ya da kollarıyla beni sarmadı. Gracie'nin başını okşuyor ya da yanağına öpücük konduruyordu, ama onun ondan istediği yakınlık reddediliyordu. Sarılmalar yoktu, özel şakalarına birlikte gülüşmeler yoktu. Heather'ı dikkatlice tutuyor, o hareket ettiğinde çekiniyor, onu bana geri vermek için her türlü bahaneyi buluyordu. Nadiren bir öpücük veya sarılma teklif ettiğinde, bu kısa, soğuk ve mesafeli oluyordu.

Onun için üzüldüm. Bedeni oradaydı, ama zihni ve ruhu yoktu.

Bu hepimizi etkiledi. Gracie yapışkan ve muhtaçtı. Heather telaşlanıyordu. Uykum kaçmıştı ve evliliğimizde ilk kez, Richard sabahları kalkmadan çok önce yataktan çıkıyordum.

Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimizden emin değildim. Richard'a yaptığım yalvarışlar kulak ardı edildi ve ben de Laura ve Graham'a durumun ne kadar kötü olduğunu söylemeye gururum engel oldu.

Bir iç çekerek havluyu aldım ve saçımı hızlıca kuruladım. Ayağa kalktım, ıslak saçlarımı omuzlarımın üzerine attım ve aynada Richard'ın bakışlarıyla karşılaştım. Onu görünce şaşırdım, çünkü genellikle ben odadan çıkıp kızlarla meşgul olana kadar yatakta kalırdı.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Jiletini şarj cihazına taktı ve elini çenesine götürdü. "Dağınık görünüyordum."

Yaklaştım ve parmağımı çenesine sürdüm. "Çok daha iyi," dedim ve gülümsedim, ona dokunduğumda nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

O da benim gülümsememe karşılık verdi. Gülümsemesi temkinli ve nazikti, ama onda özlediğim o şakacı tavrını da yansıtıyordu.

Alnındaki yara izini parmağımla takip ettim. "Bu daha iyi görünüyor. Sana kötü çocuk havası veriyor." Göz kırptım. "Bu sana yakışıyor."

Elimi eline alıp baktı, sonra gözlerini benimkilere çevirdiğinde nefesim kesildi. Her zamanki gibi, kıvrımlı ela rengi gözleri beni büyüledi. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan, elimi ağzına götürdü ve cildimi öptü. Uzun ve hüzünlü bir sesle adımı fısıldadı.

"Katy."

"Richard." Onun iç çekişini tekrarladım.

Kim ilk harekete geçti emin değildim, ama birdenbire eli boynuma dolandı ve beni kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma sertçe bastırarak yapıştı, sonra dili içime girdi. Tadını alıyor, araştırıyor, kadifemsi dilini benimkine kaydırıyordu. Ağzımı tecavüz etti, dokunuşu hissettiğim acı verici ihtiyacı ortadan kaldırdı, beni umutla doldurdu. Arzu. İstek.

Bir an için, o benim Richard'ımdı. Biz bizdik ve dünya yolundaydı.

Boğazımdan düşük bir inilti çıkardım ve ona daha da yaklaştım. Elleri ıslak tenimde kaydı ve beni sıkıca kendine çekti. Büyüyen ereksiyonunun bana bastırıldığını hissettim.

Ama sonra beni itti. Nefes nefese, şok olmuş ve çıplak bir şekilde, ani hareketle havlum düşerken onun önünde durdum.

Göğsü inip kalkıyordu ve elleri kolçaklara pençe gibi yapışmıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Yapamıyorum."

"Richard, lütfen," diye yalvardım. "Beni içeri al."

Gözleri çılgınca bana bakıyordu. Sandalyeyi döndürdü ve gitti.

Beni yalnız ve yıkılmış halde bıraktı.

RICHARD

"Gracie, kes şunu," diye emrettim. "Şu anda sen ve kız kardeşinle başa çıkamıyorum."

Katy'nin kafası karıştığında yaptığı gibi kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. Normalde bunu sevimli bulurdum, ama bugün canımı sıkıyordu. Saatime baktım. Katy duşta ne kadar kalacaktı?

"Başa çıkmak ne demek, baba?" diye sordu, kaşığıyla süt damlatarak bana bakıyordu.

İnlememi bastırdım. Her yere süt döküyordu. Heather yemek yemeyi reddediyor, ben emziği ağzına sokmaya çalışırken huysuzlanıp telaşlanıyordu. Kıvranıp beni itiyordu, ben de onu kollarımda tutmak için uğraşıyordum. Gracie her sabah yaptığı gibi saçma sapan konuşuyordu. Normalde bu sevimli bir şeydi ve onu dikkatle dinlerdim, ama işler değişmişti ve ben havamda değildim.

Artık hiç havamda değildim.

Vücudum ağrıyordu, başım ağrıyordu ve sabırsızdım. Yine iyi uyuyamamıştım ve tek istediğim yalnız kalmaktı. Etrafımda insanlar dolaşmadan ve düşüncelerim sürekli kesintiye uğramadan düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Önemli değil," diye tersledim.

Bana baktı, dudağı titriyordu. "Kızgın mısın baba?"

"Kızgın mısın baba" diye karşılık verdim, içimdeki sesin bana pislik gibi davranmayı bırakmamı söylemesini görmezden gelerek. "Burada kimse düzgün konuşamıyor mu?"

Titremesi daha da şiddetlendi. "Ben... ben kötü bir şey mi yaptım?"

Katy mutfığa girdi, saçları duştan çıkmış olduğu için hala ıslaktı. "Hayır, bebeğim, yapmadın." Gracie'nin yanağını okşadı ve elinden kaşığı aldı. "Sen birkaç dakika oyna. Dışarı çıkacağız ve atıştırmalık bir şeyler yiyeceğiz, tamam mı?" Gracie'yi mama sandalyesinden kaldırdı ve ayakları üzerine koydu, bu sırada bana sürekli sert bir bakış attı.

Gracie, küçük ayakları parke zeminde güm güm ses çıkararak uzaklaştı. Aile odasının köşesinde gözden kayboldu. Katy, Heather'ı kollarımdan aldı, onu kendine yaklaştırdı ve emziği kolayca ağzına soktu.

"O senden alır," diye homurdandım.

"Belki de beni rahatsız etmediğini hissettiği içindir. Senin, çocuğumuzun gramerini düzelterip ona yanlış bir şey yapmış gibi hissettirirken, yarım yamalak onu beslemeye çalıştığın gibi değil."

"Her yere süt döküyor ve aptalca sorular soruyordu." Katy bana şaşkın şaşkın baktı.

"Senin eskiden sevdiğin sorular. O hala bir bebek, Richard. Öğrenme aşamasında. Tabii ki her yere süt döküyor. Genellikle kucağında oturuyor, üzerine döküyor ve sen bunu hiç dert etmiyorsun."

"Artık öyle olmuyor, değil mi? Ben bu sandalyede otururken olmaz. Sen etrafta dolanırken ikisiyle birden başa çıkamıyorum, Katy."

"Ben hızlı bir duş alırken yardım etmeyi teklif ettin. Gracie yemek yiyordu ve sen Heather'ı besleyeceğini söyledin. On dakika yoktum. Düşündüm ki, belki bu sabah biraz daha iyi hissediyorsundur."

"Sanırım yine yanlış düşündün."

Acı verici derecede tanıdık ve incitici olan bu sözler, aramızda havada asılı kaldı. Eskiden aynı cümleyi kullanarak ona sert çıktığım başka bir zamanın anıları beynimin kenarlarında dolaşmaya başladı.

Yüzünde üzüntü belirdi. Ancak sesi sabit kaldı. "Neler oluyor Richard?"

Elimi saçlarımdan arasından geçirdim ve parmaklarımda süt olduğunu fark edince yüzümü buruşturdum.

"Ne oluyor?" diye tekrar ettim, sesim giderek yükseliyordu. "Ne oluyor?" Öne doğru eğildim. "Olan şey, iyileşmeye çalışıyorum. Çocuklara yardım edemiyorum, dağınıklığı temizleyemiyorum ve sürekli gürültüye dayanamıyorum. Kendime konsantre olmam gerekiyor, ama sen bana bunun için gerekeni vermiyorsun!"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Sana ihtiyacın olanı vermiyor muyum? Ne istiyorsun Richard? Lütfen söyle, çünkü kafam karıştı."

"Yalnız kalmak istiyorum. Bütün bunlardan bıktım." Elimi salladım.

Gözleri acı ile dolmuştu. Benim neden olduğum bir acı, ama kendimi durduramıyordum.

"Bütün bunlardan mı?" diye tekrarladı. "Hayatımızdan mı bıktın? Ailemizden mi?"

Onu bakamadan, alaycı bir şekilde sırtımı döndüm. "Buna hayat denemez."

Arkamda sessizlik vardı. Sakinleşmek için birkaç nefes aldım ve ne kadar korkunç konuştuğumu fark ettim. Sandalyeyi döndürdüm, ama Katy gitmişti.

Kapı zili çaldı, fizyoterapistimin geldiğini haber veriyordu.

İşimiz bittiğinde özür dilemem gerekecekti.

"Rahatlamaya çalış, Richard. Rahatlamazsan bu işe yaramaz," dedi Colin, sabırlı bir sesle, ellerini benim işbirliği yapmayan uzuvlarımda gezdirirken.

Onun basit sözleri benim sonum oldu. O sabah ters giden her şey - Katy ile kavgam, kızlarıma karşı sabırsızlığım, sürekli beni tehdit eden umutsuzluk duygusu - bir anda üstüme çöktü.

Hırlayarak ellerini ittim ve kendimi oturur pozisyona çektim.

"Sorun bu, değil mi?" diye bağırdım. "İşe yaramıyor. Lanet olası bacaklarım işe yaramaz. *Ben işe yaramazım.*"

Omzuma hafifçe vurdu, bu hareket beni daha da sinirlendirdi.

"Zaman alacak, Richard. Bunu biliyorsun. Sabırlı olmalı ve çalışmaya devam etmeliyiz." Masayı işaret etti. "Uzan ve yardım etmeme izin ver."

"Hayır."

Gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

"Hayır dedim. Bıktım."

Ellerini kaldırdı. "Tamam. Bugün bırakalım. Sen dinlen, kafanı boşalt, yarın tekrar gelirim."

"Zahmet etme."

Kafasını salladı. "Öyle demek istemedin."

Bağırmaya başladım. "Evet, lanet olsun, öyle hissediyorum! Bana nasıl hissettiğimi söyleme. Bana söylediğin her şeyi yaptım. Her gün kendimi zorluyorum ve elimde hiçbir şey yok! Hala o lanet sandalyede sıkışıp kaldım!" Bir kez daha küfrederek, eğildim ve tekerlekli sandalyeyi ittim. "Bütün bunlardan bıktım!"

Sessiz kaldı, sonra eğilip sandalyeyi düzeltti. Sandalyeyi doğru pozisyona getirdi ve ben sandalyeye geçip oturacağım kadar sabırla bekledi. Geri çekilip kollarını kavuşturdu.

"Sonsuz gibi görüldüğünü biliyorum, Richard. Hiçbir şeyin değişmediğini hissettiğini biliyorum. Ama değişti. Kasların güçleniyor. Üst vücudun çok güçlü. İki hafta önce kendi başına hareket edemiyordun, şimdi ise çok az çaba sarf ederek bunu yapabiliyorsun. Omurganın iyileşmesi için hala zamana ihtiyacı var."

"Haftalarca zaman geçti," diye homurdandım.

"Hasar çok ciddiydi ve bunun daha uzun sürebileceğini biliyorduk. *Sen* de bunu biliyordun. Ayrıca tüm işin sana düşeceğini de biliyordun." Bakışları yoğundu. "Tutumun da iyileşmeni etkileyecek ve son zamanlarda fiziksel olarak çaba gösterdin ama zihinsel olarak göstermedin. Yürümeyeceğine inanırsan, ne yaparsam yapayım yürüyemeyeceksin."

"Peki ya ağrı? Beni vuruyor ve uyuşturuyor, neden bunu durduramıyorsun?"

Yavaşça konuştu. "Seni muayene ettik ve testler yaptık, Richard. Birkaç kez. Biraz ağrı normaldir, ama senin tarif ettiğin şey..." Sesi kesildi. "Bunun bir nedeni bulunamadı ve ben de doktorun değerlendirmesine katılıyorum. Bu hayali bir ağrı olabilir, sadece senin kırabileceğin, ruhunda kilitli bir şey."

Kollarımı koltuk koluna vurdum. "Zihinsel saçmalıkları bırak artık. Bu benim kafamda olan bir şey değil. Bunu *hissediyorum*. Bunu *yaşıyorum*."

Eğer bu göreve hazır değilsen, hazır olan birini bulurum. *İşini yap.* Beni iyileştir."

O, benim öfkeme tepki göstermeden çantasını aldı. "Ben işimi yapıyorum Richard. Yüzde yüz çaba göstermeyen sensin. Bence biriyle konuşman lazım, bu öfkeni çözmene yardımcı olabilecek biriyle."

Ona öfkeyle baktım. İnsanların tavsiyelerinden bıkmıştım. *Profesyonel ve zihnini bedeni kontrol etmesi* gibi özenle seçilmiş kelimeler. Hepsi saçmalık.

"Vücudunu iyileştirmene yardım edebilirim Richard. Zihnini iyileştirmek için başka birine ihtiyacın var."

"Çık dışarı," diye bağırdım.

O da içini çekip çantasını omzuna attı. "İşe dönmeye hazır olduğunda beni ara."

"Bekleme."

Kafasını salladı. "İnatçılığının senin için iyi olacağını ummuştum. Ancak şu anda zihnini karıştırıyor. Bunu çözmek gerekiyor. Nedenini bulman gerekiyor, Richard."

Onu görmezden gelerek sandalyeyi sola çektim.

Kapıyı arkasında kapattı ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Ağrı beni delirtiyordu. Hareket etmek zorunda kaldığım her an bu ağrı ortaya çıkıyordu. Egzersizlerin başında, yatağa geçerken. Arabada bayılmadan önce hissettiğim aynı lanet ağrıydı. Dayanılmazdı. Beni bu sandalyede tutan şey buydu. Kimsenin bu sorunu ele almamasına çok kızgındım. Yeni bir uzmana ihtiyacım vardı, beni dinleyecek birine. Başhekim falan değil.

Birkaç dakika sonra Katy içeri girdi. Bana bir an baktı, sonra konuştu.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" "Ne?"

diye tersledim.

"Colin'i azarlamak."

"Beni sinirlendiriyordu. Ona işini yapması için para ödüyorum, ama yapmıyor. Hiçbiri yapmıyor."

Kollarını kavuşturdu ve birkaç dakika önce Colin'in yaptığı gibi, beni sabırsızlıkla baktı. Bu beni daha da kızdırdı ve ona gözlerimi kısarak baktım.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"O haklı, Richard. Bence biriyle konuşman gerekiyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Harika. Şimdi de bir psikologla falan konuşmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Belki de duygularını içinde saklamak yerine konuşursan, bu sana yardımcı olur. Belki de ilerlemeni engelleyen her neyse, onu aşabilirsin."

"Sence bu kadar basit mi?" diye alaycı bir şekilde sordum.

Yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Bence bunların hiçbiri basit değil. Bence bu kadar karmaşık ki yardıma ihtiyacımız var."

Kolçakları sıktım. "Yardımcı olacak şey bu sandalyeden kalkmak. Üretken olmak. Erkek olmak."

Kaşları kalktı. "Öyle mi? Kendini erkek gibi hissetmiyor musun? Yürümek kim olduğunu belirliyor mu sence?"

Patladım.

"Benimi ben yapan şey yok oldu, Katy!" diye bağırdım. "Her gün bu lanet sandalyede oturuyorum. Yürüyemiyorum. Koşamıyorum. Çocuklarımla oynayamıyorum. Karımla sevişemiyorum. Ofise gidip verimli çalışamıyorum. Her şeyde sana ve yabancılara bağımlıyım. Kapana kısıldım ve bundan nefret ediyorum!"

Bana baktı, yüzünde üzüntü dolu bir ifade vardı. Odanın diğer tarafına geçti, sandalyenin yanına diz çöktü ve kolumu tuttu.

"Durumun karanlık görüldüğünü biliyorum Richard. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Umudumuzu kaybetmemeliyiz. Çalışmaya ve çabalamaya devam etmelisin. Bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin. Bunu biliyorum."

Kafamı salladım, çirkin, öfkeli sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

"Bu tam senin tipik davranışın, Katy. Her zaman olumlu yanları bulmaya çalışıyorsun. İyi yanları görmeye çalışıyorsun. Benim için çalıştığın zamanlarda yaptığım gibi, sanki bu durum bir şekilde değişecekmiş gibi, benim seni ezmeme izin veriyorsun. Eskiden de bundan nefret ediyordum, şimdi de nefret ediyorum."

Yüzündeki ifade değişti. Tanıdığım kadın, sevdiğim kadın ortadan kayboldu. Benden uzaklaşırken gözlerindeki ışık söndü.

benden uzaklaşırken gözlerindeki ışık söndü.

"Geri dönmüşsün," diye mırıldandı.

"Ne diyorsun sen?"

"İlk tanıdığım Richard VanRyan. Nefret ettiğim adam. Değıştiğini sandığım adam. Geri dönmüşsün."

Onun sözleri beni bir şekilde yakmış gibi hissettim ve burnumdan soludum. "Ben hiç gitmedim, tatlım. Sen benim o tarafımı görmek istemedin."

Yüzünde acı bir ifade belirdi ve kollarını gövdesine dolayarak kendini kucakladı. Beni inceledi, yüzündeki ifade o kadar acı doluydu ki, kıvranmak istedim.

"Tamam, Richard. Sana istediğini vereceğim. Yalnız kalmak mı istiyorsun? Sessizlik mi istiyorsun? Kendine mi odaklanmak istiyorsun? Senin olsun."

Döndü ve kapıya doğru yöneldi.

"Doğru, Katy. Git. Kaç. En iyi yaptığın şey bu, değil mi?" Kendimi nefret etmeme rağmen, sözlerimi durduramadım ve alaycı bir şekilde sııttım.

Elini kapıya koyarak durdu. Omzunun üzerinden geriye baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Kaçmıyorum Richard. Seni öldürse de, istediğini sandığın şeyi sana veriyorum."

Gözyaşlarını görünce göğsüm sızladı. Kalbim onu durdurmam için bana haykırıyordu. Kollarımı açıp ondan af dilemem ve ona gerçekten söylemek istediklerimi söylemem için.

Ne kadar korktuğumu söylemek için.

Eğer sandalyede kalmak zorunda kalırsam, hayatının mutsuz olacağından ve sonunda beni terk edeceğinden endişelendiğimi itiraf etmek.

Bir erkek ve bir koca olarak kendimi ne kadar değersiz hissettiğimi ona anlatmak için. *Başarısızlık* kelimesini yüksek sesle söylemek için.

Sessiz kaldım.

Kapı kolunu çevirdi ve dışarı çıktı, kapıyı arkasında kapattı.

Onun gitmesine izin verdim, öfkem diğer tüm duyularımı bastırmıştı.

On dakika sonra, ön kapının kapandığını duydum ve arabasının uzaklaşan sesi kayboldu.

Ev sessizliğe büründü. İsteddiğimi elde etmiştim.

Göğsümü bir kayıp hissi kapladı ve başımı eğdim.

Ne yapmıştım ben?

KATY

Graham ve Laura'nın evinin önüne park ettim ve motoru kapattım. Arka aynaya baktım, Heather ve Gracie'nin uyuduğunu görünce şaşırmadım. Gracie'ye en sevdiği donutu, kendime de bir fincan kahve aldıktan sonra, düşüncelerimi toparlamak ve sakinleşmek için neredeyse bir saat boyunca amaçsızca araba sürdüm.

Richard'ın sözleri kafamda sonsuz bir döngü halinde yankılanıyordu. Onun davranışları beni korkutmuştu. Çocuklarımıza karşı sabırsızlığı. Keskin sözleri. Adımı alaycı bir şekilde telaffuz edişi.

Eski Richard'ın gözlerimin önünde yeniden dirilmiş gibi olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Sesi buz gibi ve ilgisizdi, tıpkı değişmeden önce benimle konuşurkenki gibi.

Yoksa değişmiş miydi? O haklıydı da ben görmek istememiş miydim?

Başımı direksiyonu kavrayan ellerimin üzerine dayadım.

Hayır. Richard acı çekiyordu. Korkuyordu. Eski alışkanlıklarına geri döndü ve saldırdı.

Ancak, kızlarımıza öfkesini çıkarmasına izin veremezdim. Ben bununla başa çıkabilirdim, ama onlar bunu anlayamayacak kadar küçüktü. Arabada ilk on beş dakikamı Gracie'yi babasının iyi olduğunu, sadece kötü bir gün geçirdiğini ve onun hiçbir şey yapmadığını ikna etmekle geçirdim. Onu çok seviyordu ve kafası karıştı. Babası daha önce hiç onunla böyle konuşmamıştı. Ve bunun bir daha olmasına izin veremezdim. Onun ilgisizliğinin sona ereceğinden ve her zaman olduğu gibi onlara sevgi dolu bir baba olmaya devam edeceğinden emindim.

Yanılmışım.

Camımı açtım, kapıyı açtım, arabadan indim ve kapıyı sessizce kapattım. Laura beni kollarına aldı. Onun rahatlatıcı anne kucaklaması beni çok etkiledi ve ağlamaya başladım. Uzun uzun sırtımı okşadı ve beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Benimle gel, Katy."

"Kızlar..." diye hıçkırarak söyledim.

Graham, Laura'nın yanına geldi ve kolumu okşadı. "Onları ben hallederim. Jenna yolda, onlarla biraz vakit geçireceğiz. Laura'yla git, ben de birazdan gelirim. Konuşmamız gerek."

Gracie ve Heather'ın emin ellerde olduğunu bilerek Laura'nın beni götürmesine izin verdim. Her bakımdan Graham, kızların büyükbabası gibiydi. Jenna, Gracie'nin en sevdiği kişilerden biriydi, bu yüzden onlara iyi bakılacaktı. Beni bu halde görmelerini istemedim, bu yüzden en iyisi buydu.

Laura'nın bize getirdiği çayı yudumladım, bergamotun yatıştırıcı kokusu başımı doldurdu. Bana bir tabak tost uzattı ve yemem için ısrar etti.

"Aç değilim."

"Kızlar için yemek yiyip güçlenmen gerekiyor." Bir süre durakladı. "Ve kendin için... ve Richard için."

Onun adı geçince elimdeki fincan titredi. "Onu evde yalnız bıraktım."

"O yetişkin bir adam. Eminim kendi başının çaresine bakabilir."

Ağzımı açtım ama o itirazlarımı eliyle savuşturdu. "Birkaç gün önce oradaydım Katy. Buzdolabın, açıldığında kendi kendine yiyebileceği yiyeceklerle dolu. Evi, her yere gidebilmesi için yeniden düzenledin. Yorgunsa, asansörle yukarı çıkabilir ve sandalyesine oturup kalkabilir.

Yatak." Kupasını dudaklarına götürdü. "En azından bu anlamda, inatçılığı karşılığını veriyor."

Tabağı bana doğru itti. "Ye."

Bir parça tost aldım ve ısırdım. "Bu sabah ne olduğunu anlat."

Dengesiz bir nefes aldım. "Eski Richard, nefret ettiğim Richard ortaya çıktı."

Kaşlarını çattı. "Şu anda kendisi olmadığını biliyorum..." Onu keserek başımı salladım. "Hayır, daha fazlası var." Elimi tuttu. "Anlat bana."

"Senin tanımadığın bir Richard var, hiç tanışmadığın bir adam."

"Hikayelerini duydum," diye itiraf etti.

Başımı eğip parmağımla masanın kenarını izledim. Richard hakkında kötü bir şey söylemekten suçluluk duyuyordum. Ona olan sevgim ve sadakatim çok derindi.

"Katy," dedi Graham, odaya girip yanıma oturarak. "Bizimle konuş. Söyle ve içinden at. Bunu söylemek onu daha az sevdiğin anlamına gelmez. Sadece konuşacak birine ihtiyacın olduğu anlamına gelir."

Kırıldım. Her şey ortaya çıktı. Richard'ın bu sabahki öfkesi. Çaba göstermemesi ve umutsuz ruh hali. Aramızdaki yakınlığın eksikliği. Keskin sözleri ve öfkesi. Her şey. Sesim titriyordu, konuşurken gözyaşlarım durmadan akıyordu. Konuşmam bittiğinde yanaklarımı sildim, onların gözlerine bakamıyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," itiraf ettim. "Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Onun yanında olmak istiyorum, ama kızlara öfkesini yansıtmamasına izin veremem."

Graham ve Laura birbirlerine baktılar, sonra Graham konuştu. "Sana da öfkesini yansıtmamalı. Onu bir süre yalnız bırakmakla doğru olanı yaptın, Katy. Düşünmesi ve önceliklerini belirlemesi gerekiyor."

"Onun önceliği iyileşmek."

"Katılıyorum. Ama bunu pislik gibi davranmadan da yapabilir," diye araya girdi Laura.

Onun sözleri üzerine kaşlarım havaya kalktı. Laura kimse hakkında asla olumsuz bir şey söylemezdi.

Omuzlarını kaldırdı. "Katy, ben kör değilim. Sana katılıyorum, Richard eve döndüğünden beri kendisi gibi değil. Gerilediğini görebiliyorum."

Graham başını salladı. "Ben de öyle düşündüm. Eve döndüğünde düzeleceğini sanmıştım, ama tam tersi yönde ilerliyor gibi görünüyor."

"Alan, Richard'ın yaşadıklarını yaşayan hastalarda bunun sık sık olduğunu söyledi. Depresyon ve öfke sorunları ortaya çıkıyor. Biriyle konuşmasını önerdim, ama reddetti." İçimi çekerek tüm gerçeği anlattım. "İyileşmesine yardımcı olacak hiçbir şeyi yapmayı reddediyor. Hareketleri yapıyor, ama kalbi bu işte değil."

"Öyle," diye onayladı Graham. "Evden çalışmaya ilgi duymasını sağlamaya çalıştım. Bunun ona yardımcı olacağını düşündüm; kafasını meşgul edip kendine acıtmaktan vazgeçmesini sağlayacağını düşündüm. Onu o lanet sandalyenin dışındaki hayata tekrar dahil etmek istedim. İhtiyacı olan her şeye sahip olacaktı, ama tek yaptığı engeller çıkarmaktı." Başını salladı. "Benim tanıdığım Richard engelleri ortadan kaldırır ve üzerinden atlayana kadar tekerlekli sandalyesiyle ilerlerdi. Yenilgiyi kabul edip geri dönmezdi." Bir an durdu ve çayından bir yudum aldı. "Ona bunu söylediğimde, beni anlamadığımı söyledi ve başka bir şey söylemeyi reddetti. İsrar etmedim. Belki de etmeliydim. Belki de hepimiz daha fazla ısrar etmeliydik."

"Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Önerdiğim her şey yanlış, her fikrimi reddediyor, hatta daha da kötüsü, onunla konuştuğumda ilgisizlikten başka bir şey göstermiyor. Bu sabah gördüğüm öfkeyi de ekleyince, sevdiğim Richard'ın artık yok olduğundan endişeleniyorum. Ulaşılamaz." Gözlerim dolmaya başladı. "Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Bizi her zaman önceliği olarak görürdü, ama şimdi sanki artık umursamıyor gibi."

Laura elimi tuttu. "Umursuyor, Katy. O kadar korkmuş ki, kendini kaybetmiş durumda."

"Onu nasıl bulabilirim?"

O arkasına yaslandı ve Graham'la göz göze geldi. "Keşke bunun cevabını bilseydim."

Çayımı aldım, fincan elimde titriyordu. Keşke ben de bilseydim.

RICHARD

Evi dolaştım, etrafımdaki sessizlik beni tedirgin ediyordu. Katy mutfağı temizlemiş, dökülen süt ortadan kalkmış, ailemin orada olduğuna dair tüm izler silinmişti. Boşluk hissettim, tıpkı o anda kalbimde hissettiğim gibi.

Keurig makinesi, ulaşabileceğim kadar alçaktı ve benim için bir kupa hazırdı. Bakmadan da biliyordum, buzdolabını açtığımda krema elime ulaşacak mesafede olacaktı. Sevdığım yiyecekler göz hizasında, kolayca ulaşılabilir bir yerde olacaktı. İhtiyacım olan her şeyi sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Bana gerekli olduğunu düşündüğü şeyleri vermek için çok çaba sarf ediyordu.

Ona söylediğim öfkeli sözleri düşündüm. Gracie'ye bağırdığım anları. Beslenmesi gereken çaresiz kızıma karşı gösterdiğim sabırsızlığımı.

Onları yine hayal kırıklığına uğratmıştım.

Ben olmadan daha iyiydiler. Eskisi gibi Richard olamıyorsam, ben olmadan hepsi daha iyi olacaktı.

Yiyecek ya da kahveye ilgi duymadan koridorda geriye doğru yuvarlandım ve pencereden arka bahçeye baktım. Havuzun suyu güneş ışığında parıldayarak beni çağırıyordu. Soğuk suya dalıp, düşünmeden tekmeler ve kayarak bir düzine tur yüzmek, sırt üstü yüzmek, ofiste verimli bir günün ardından eve döndüğümde yaptığım gibi kaygısız ve rahat olmak istiyordum.

Ama ben onu bile kaybettim.

Başımı eğdim, omuzlarımda ağır bir yük gibi duran umutsuzluğumu hissettim.

Her şeyi kaybetmiş gibi hissediyordum.

Ön kapının açılma sesi ve ardından gelen ayak sesleri başımı kaldırmamı sağladı.

Katy geri gelmişti.

Sandalyeyi döndürdüm, beklentim bu günlerde kafamı kaplayan gri sisin bir kısmını dağıttı.

Ama içeri giren Graham'dı, yüzünde ciddi bir ifade, gözlerinde öfke kıvılcımı vardı.

O öfkeye kendi öfkemle karşılık verdim. Yüzeyin altında sürekli gizlenen ateşi alevlendirmek çok da zor olmadı. Katy'nin gelmemiş olması, öfkenin yüzeye çıkmasına ve tüm mantıklı düşünceleri silip süpürmesine yetti.

"Katy sana acıklı hikayesiyle koştu mu?" diye hırıldadım.

O oturdu. "Bizi görmeye geldi, ama acıklı bir hikaye anlatmadı." Başını eğdi. "Bu sabah olanları anlattı ve tabii ki her zamanki gibi seni savundu."

"Bana nutuk atmaya geldiysen, boş ver Graham. Hiç havamda değilim."

"Karın ve çocuklarının güvende olduğunu söylemeye geldim. Bir süre bizimle kalacaklar."

Gözlerimi kısarak, sözleri göğsümü sıkıştırdı, ama yine de cevap verecek kadar öfkeliydim.

"Katy, yalnız kalıp iyileşmeye odaklanmak istediğini söyledi."

"Sürekli rahatsız edilmemek hoş bir değişiklik olurdu."

Dudaklarını büzerek beni inceledi. "İnsanların seni önemsemesinin seni bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum, Richard. Ancak, senin hakkında gerçekten bilmediğim çok şey var gibi görünüyor." Bir süre durdu. "Çok da uzun olmayan bir süre önce, hayatına müdahale *etmemizi* memnuniyetle karşıladın."

"O, bundan önceydi," diye tısladım, bacaklarımı tokatlayarak. "Bildiğim hayatım elimden alınmadan önce."

Çenesini ovuşturdu, sonra ayağa kalktı. "Şu anda bacaklarınızı kullanamıyorsunuz. Bunun hayatınız ve ruh haliniz üzerinde ne gibi etkileri olduğunu hayal bile edemiyorum. Ancak, hareket kabiliyetini kaybetmenin, bu davranışınızla riske attığınız kayıplara kıyasla hiçbir şey olmadığını düşünüyorum."

Yumruklarımı tekerlekli sandalyenin kolçaklarına sıktım, ama sessiz kaldım.

"Yürüyebilmen ya da yürüyememen fark etmez, seni seven bir karın var. Sana hayran olan iki küçük kızın var. Alanında çok saygın birisin."

. Sizi önemseyen arkadaşlarınız var. İyileşmezseniz, dünyanızı değiştirebilecek ve gerekli sınırlar içinde çalışmaya uyarlayabilecek kadar paranız var."

"Ne demek istiyorsun?" diye hırıldadım.

"Değişmezsen, kazayı kabullenmezsen, yürüme yeteneğinden çok daha önemli şeyleri kaybedeceksin." Başını eğdi. "En iyi tanıdığım Richard nerede? Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyen savaşçı nerede? O ruh nerede? Neden daha denemeden vazgeçtin?"

"Denedim," diye bağırdım. "Hiçbir şey işe yaramıyor."

Başını salladı. "Hayır. Denemedin. Bana yalan söylemeyi bırak. Kendine yalan söylemeyi bırak."

"Siktir git, Graham."

Kaşlarını kaldırdı. "Bence burada sikilen sensin, Richard. Kafanı kışından çıkar ve oyuna geri dön. Kaybedeceklerin ne olduğunu hatırla ve o öfkeyi sandalyeden kalkmak için kullan." Bana sertçe baktı. "Kendine acımayı bırak."

Ben patladım. "Çık dışarı." Hareket etmedi.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun! Denedim. Bana söylenen her şeyi yaptım, ama hiçbir işe yaramadı!" diye bağırdım ve ellerimi uyluklarımın üzerine vurdum. "Egzersizlerimi her yaptığımda acıyı bastırıyorum. Onunla yaşıyorum, ne zaman ortaya çıkıp gücümü elinden alacağını asla bilmiyorum. Elimden gelen her şeyi yaptım, ama hala bu lanet olası sandalyede sıkışıp kaldım ve nedenini bilmiyorum!"

Kafasını salladı. "Katy haklı. İnkâr ediyorsun ve biriyle konuşman gerekiyor. Dürüst ol. Hareketleri mekanik olarak yapmak seni o sandalyeden kurtarmayacak."

Bakışlarımız kilitlendi. Onun yüzünde öfke görmedim. Gözlerinde endişe ve hayal kırıklığı vardı. Şu anda ikisiyle de başa çıkamazdım. Artık ona bakamayarak sandalyemi döndürdüm.

"Hiçbir şey beni bu sandalyeden kaldıramaz."

"Seni orada tutan da tam olarak bu."

Başımı ellerimin üzerine koydum, birdenbire öfkelenemeyecek kadar yorgun hissettim.

"Git, Graham. Beni rahat bırak."

"Gideceğim, ama henüz bitmedi. Senden vazgeçmeyeceğim." "Lütfen kızlarıma iyi bak. Artık yapamıyorum."

O içini çekti, sesi odada yankılandı. "Evet, yapabilirsin.

Sadece biraz yardıma ihtiyacın var."

O odadan çıktı, kapının arkasında duyulan sessiz klik sesi odada bir silah sesi gibi yankılandı.

Bu sefer sessizlik bana çılgılık attı.

Graham gittikten sonra, istediğimi elde ettiğim için şimdi ne yapacağımı bilemeden evin içinde amaçsızca dolaştım. Sessizlik. Nefret ettiğim asansörü kullanarak yukarı çıktım, çocuk odasının kapısında oturup boş beşiği seyrettim. Koridorun karşısında, Gracie'nin odası pembe ve beyaz renklerle doluydu. Yatak örtüsünün üzerinde peluş hayvanlar yığılmıştı. Ben yatakta uzanıp ona kitap okurken, o da göğsüme uzanmayı çok severdi. Kalbimde bir acı hissettim ve kapıdan uzaklaşmak zorunda kaldım. Odamızın kapısı açıktı ve içeri girdiğimde Katy'nin yumuşak çiçek kokusu hemen burnuma çarptı. Her yerdeydi. Odanın her köşesine sinmişti. Yatağa baktım. Geceleri onun yanında uyuyabilmem için yaptığı düzenlemeler. Beni yatağa çıkarmama yardımcı olan, nefret ettiğim kaldırma tahtası. Banyodaki özel ekipmanlar. Bana yardım etmek için yaptığı her şey.

Tüm bunlar beni o kadar etkisiz hale getirdi ki, ona dokunamıyordum bile.

Geceleri uyanık kalıp, onun uykuya dalmasını beklediğimi bilmiyordu. Uykuya dalmasını beklediğimi bilmiyordu. Bu, loş ışıkta ona bakıp duygularımı dışa vurabileceğim tek zamandı. Korku ve acımı. Kafamı dolduran endişe ve yetersizliklerimi. Ona duyduğum özlemi. Özlediğim yakınlığı.

çok istiyordum ama ona karşı denemeye çok korkuyordum. Katy'nin yanında ereksiyon olmak sorun değildi. Sorun, ereksiyonu sürdürmekti. Acı gelip her şeyi silip süpürüyordu. Boş ve kaybolmuş hissediyordum. Bu, onun hak ettiği kadar erkek olmadığım hissini daha da artırıyor. Yine de onsuz yaşayamazdım. Kafamın içindeki savaş bitmek bilmiyordu. Bu beni yoruyor, halsiz ve öfkeli bırakıyordu.

Karanlıkta ona dokunabiliyordum. Saçlarını okşayabiliyordum, parmaklarımı yumuşak teninde gezdirebiliyordum. Korkularımı yüksek sesle fısıldayabiliyordum, ona açıkça söyleyebilecek kadar cesur olmayı dileyerek. Aramızda her zaman iletişim kurma yeteneği vardı, ama şimdi o da yok olmuştu.

Bunun benim hatam olduğunu biliyordum, ama yeniden kurmayı başaramıyordum.

Öfkeli ve huzursuz bir şekilde, kafamdaki çılgın düşünceleri durduramadan odama geri döndüm. Yüzüğümün parıltısı gözüme çarptı ve ona bakakaldım, parmağımdan çıkarıp ışığa tuttum. Katy onu tamir ettirmişti — platin sağlam ve yeniydi. Benim aksime — ben tamir edilemezdim. Öfkeyle kükreyerek onu fırlattım, metal duvardan sekip ahşap zeminde yuvarlandı. Öfkem ateşli ve parlak bir şekilde yanıyordu ve kendimi kaybettim, eşyaları kapıp fırlatmaya başladım. Yastıklar, dergiler, kitaplar, elime geçirebildiğim her şeyi lanetleyip bağırarak fırlattım. Her şeyin adaletsizliğine öfkelen dim. Eskiden olduğum halim için beni cezalandırdığı için Tanrı'ya bağırdım. Bulduğum mutluluğu benden çaldığı için. Öfkemi tüketene kadar devam ettim. Kurtulan birkaç şey, dizüstü bilgisayarım ve bu lanet sandalyeden ulaşamayacağım kadar yüksek raflardaki eşyalardı.

Ve ailemin fotoğrafları. Öfkemde bile, onlar yok edilemeyecek kadar değerliydi.

Parçalanmış bir halde başımı eğdim, ellerimi kucağımda sıktım. Parmaklarım garip hissediyordu ve panik içinde kendimi sandalyeden kaldırdım, ellerimi kullanarak kendimi sürükleyerek yüzüğümü aradım. Yüzüğü masanın köşesinde buldum ve ait olduğu yere, parmağıma geri taktım.

Yaptığım yıkıma baktım. Çalışma odası darmadağın olmuştu, hayatımın gidişatına çok uygun bir görüntüydü. Ve hepsi benim hatamdı. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Yorgun ve bitkin bir halde kendimi sandalyeme sürükledim, ama kendimi kaldırmak için hiç enerjim kalmamıştı. Yere uzandım,

güneşin gökyüzünde hareket edip kayboluşunu, etrafımı saran alacakaranlığı, sağır edici sessizliği izledim. Işık bir resim çerçevesine yansıyor, resimdeki yüz bana bakıyordu.

Penny.

Katy'yi sokaklardan kurtaran ve beni olduğum gibi kabul eden kadın. İçimdeki sevgi dolu adamı bulmama yardım etmiş ve en sevdiği kızını benim bakımına emanet etmişti. Onu çok severdim, öldüğünde çok üzülmuştüm. Katy ile beni bir araya getiren oydu. Ona, Katy'ye iyi bakıp onu seveceğime yemin etmiştim.

Bugün de onu hayal kırıklığına uğrattım. Eğer burada olsaydı, üzüntüyle başını sallayıp arkasını döneceğini biliyordum. Öfkeme ve davranışlarıma dehşete kapılırdı. Katy ve kızlarıma bağırdığım için benden tiksiniirdi.

Beni ait olduğum yerde, yerde bırakırdı.

Gözlerimi kapattım, böylece bana yukarıdan bakan onu görmek zorunda kalmayacaktım. Yorgunluktan uykuya dalmış olmalıyım.

Birden uyanarak başımı kaldırdım. Oda karanlıktı, tek ışık kaynağı arka bahçedeki havuzun etrafında parıldayan ışıklar ve bunların çalışma odamdaki geniş pencerelerde titreyen yansımalarıydı. Başka bir ses, evde artık yalnız olmadığımı fark etmemi sağladı.

Katy'nin masamın arkasındaki lambaya bir alkışlayıcı eklediğini hatırladım. Neyse ki çok ağır olduğu için atamamıştım ve o anda ona bu aptal cihazı eklediği için bağırııştım, ama şimdi eklediği için minnettardım. Ellerimi çırpıttım, ani parlaklığa gözlerimi kırptıttım, sonra kapıya döndüm ve sesimde umutla bağırdım.

"Katy?"

Ayak sesleri çalışma odasına doğru geliyordu. Onun ayak sesleri için çok ağırdı ve ben inlememi bastırdım. Belli ki Graham geri dönmüştü. İçeri girip etrafımdaki yıkımı gördüğünde göstereceği ifadeye kendimi hazırladım. Ancak kapıda beliren onun yüzü değildi.

"Maddox?" diye sordum, onu görünce şok oldum.

İçeri girip etrafa bakındı. "Bizzat." Durup endişeli bir ifadeyle baktı. "Yerde ne yapıyorsun? Yaralandın mı?"

Sorusunu görmezden geldim. "Bana yardım et."

Tekerlekli sandalyeyi yanıma çekti ve homurdanarak beni içine kaldırdı. Nazik davranmadı ama ben sesimi çıkarmadım. Yerden kalkabildiğim için minnettardım.

Ben dayanamayana kadar bana bakmaya devam etti ve ben sessizliği bozdum.

"Burada ne işin var?" Gözlerimi kısarak sordum. "Katy mi aradı seni?"

Sandalyenin üzerindeki enkaz yığınına itip oturdu. "Hayır. Graham aradı."

"Peki, geri dönüp eve gidebilirsin. Ben iyiyim."

Etrafına bakındı ve bana kaşlarını kaldırarak baktı. "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz." Öne eğildi ve dirseklerini uyluklarına dayadı. "Ne yapıyorsun Richard?" Elini sallayarak odayı işaret etti. "Bana pek iyi görünmüyor."

"Odaya biraz öfkemi çıkardım."

"Duyduğuma göre, öfkeni başka yerlere de çıkarıyormuşsun."

"Kötü bir gün geçirdim."

Burnunu çekti. "Tekrar dene."

"Bugün yeterince ders aldım, Maddox. Seninkini dinlemeye ihtiyacım yok. Yarın Katy'yi arayıp özür dileyeceğim."

"Bundan daha fazlasını yapman gerek. Ama ben buraya sana ders vermek ya da karından özür dilemeni sağlamak için gelmedim."

"O zaman neden buradasın?" diye sordum.

"Graham yardımına ihtiyacın olduğunu söyledi. Endişeleniyor, Richard. Katy endişeleniyor. Hatta fizyoterapistin bile endişeleniyor. Bu yüzden geldim."

"Peki, eve dönebilirsin. Karının sana ihtiyacı var."

O güldü. "O, şehir merkezindeki çok lüks bir otelde rahatça yerleşmiş durumda. Kız kardeşi Cami ona eşlik ediyor. O iyi."

Kaşlarını çattım. "Cami onunla birlikteyse, o zaman..."

Bir ses yükseldi ve şüphelerimi doğruladı.

"Siktir lanet Sik kafalı—ne oluyor oluyor ? ?
Katy yeniden dekorasyon falan mı yapıyor?"

Başımı çevirdim ve Aiden Callaghan'ın yoğun bakışlarıyla karşılaştım. BAM'ın diğer ortaklarından biri, Maddox'un arkadaşı ve tanıdığım en iri adamdı. Geniş omuzları kapıyı doldurarak çalışma odasına girdi.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

Sırıttı. "Seni forma sokmak için buradayım. Ve bunu başarana kadar gitmeyeceğim, o yüzden kemerini bağla, tatlım. Çılgın bir yolculuk olacak."

İtirazlarıma rağmen, Aiden beni mutfağa götürdü. Maddox kahve yaptı ve buzdolabından soğuk tavuk çıkardı, masanın üzerine koydu.

"Ye."

"Aç değilim."

Aiden bir tavuk budu aldı ve ısırdı. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Yorgun ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Bak, endişeni anlıyorum ama yapabileceğin bir şey yok. Bütün bir ekibim vardı ama hala yürüyemiyorum, Aiden. Senin bir şeyleri değiştirebileceğini sanmıyorum."

Ağzını silip bir parça daha aldı. "Vay canına, karın çok iyi yemek yapıyor. Kızarmış tavuk en sevdiğim yemektir." Isırdı, çiğnedi ve yuttu. "Haklısın. Ben hiçbir şeyi değiştiremem, kimse değiştiremez, sen hariç." Ellerini sildi ve yere koyduğu sırt çantasından bir yığın kağıt çıkardı. "Hastanedeki fizyoterapi planın ve takip rejimin harika. Ama sen çaba göstermezsen, hiçbir şey işe yaramaz."

"Öncelikle, benim dosyamı nereden buldun ve ikinci olarak, bunu nereden biliyorsun? Buraya gelmedin ki," diye bağırdım.

O, benim öfkemi hiç umursamadan arkasına yaslandı. "Tavrına dikkat et, Richard. Graham bu sabah Mad Dog'u arayıp olanları anlattığı için buradayım. Ben de oradaydım ve olanları duyunca Maddox'la birlikte gelmeyi teklif ettim."

Patronun, senin lanet olası arkadaşın, bizi buraya getirmek için özel bir uçak ayarlayacak kadar endişeliydi. Yol boyunca onunla, Katy ile ve fizyoterapistinle konuştum. Dosyanı aldığım için kızgın mısın? Bu konuyu bizim dahi IT elemanımız Reid ile konuş. O da bizim kadar senin için endişeleniyor. Beni veya onu bu konuda dava etmek istersen, sana Hal'in numarasını veririm. Avukatım bu konuyla ilgilenirken, ben de bununla ilgileneceğim. Ama seni uyarıyorum, Hal bir köpekbalığıdır ve bunu neden yaptığımızı öğrenirse, üzerine çullanır ve Becca bir daha seninle asla konuşmaz. Ve ne olursa olsun, bu yine de olacak. Çok ihtiyaç duyduğu havayı içine çekti. Ve nedenini bilmek istersen, sana söyleyeceğim. Sen ailemizden birisin Richard. BAM'de yaptığımız şey budur. Ailemize bakarız, onlar istemese bile.

Onun ses tonuna şaşırdım. Aiden'in bu kadar ciddi bir şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Sessizliğimi devam etmek için bir izin olarak algıladı.

"Senin için bazı istatistikler derledim, Richard. Sen sayılarla ilgilenen birisin ve bunun sana bir bakış açısı kazandıracağını düşündüm. Öncelikle, yaralanman ciddiydi. Seni kurtarmak için kurtarma ekibinin gelmesini beklerken uzun süre arabanın içinde sıkışıp kaldın. Omurgan sıkıştı ve kan akışın uzun süre kısıtlandı. Cerrahın bu alanda en iyilerden biriydi, o gün nöbetçi olduğu için şanslıydın."

Aksini düşünmüyordum. Dr. Fletcher'ın itibarını biliyordum, ama yine de şüphelerim vardı.

"Bana pek faydası olmadı, değil mi?" diye hırıldadım. "Hâlâ ağrım var ve lanet olası bir tekerlekli sandalyede mahsurum. Yararsız ve hareketsizim."

"Öyleyse," Aiden sanki ben konuşmamışım gibi devam etti, "iyileşmen daha uzun sürüyor. Ama senin ısrar ettiğin gibi, bu imkansız *değil*. Zaman geçse bile, senin gibi ağır yaralanmış insanlar iyileşip tekrar yürüyebiliyorlar. Ama bu zaman ve kararlılık gerektirir. Sen ikisini de yeterince denemedin."

"Herkes yürüyemiyor," diye ısrar ettim.

"Hayır," diye onayladı ve bir sayfayı çevirdi. "Tamamen iyileşemeyen hastaların oranı yaklaşık yüzde bir. İyileşme şansın oldukça yüksek." Dosyayı kapattı. "Seni bir süredir tanıyorum Richard. *Senin* içinde bulunduğun tek yüzde, en üst yüzde."

"Bazen başka seçeneğimiz olmaz."

Öne doğru eğildi. "Bu durumda, senin bir seçeneğin var."

Elimi masaya vurdum. "Sence bu kadar kolay mı? İstediğim zaman yürüyebileceğimi mi sanıyorsun? Denemedim mi sanıyorsun!"

O başını salladı. "Kendini dinliyor musun? Her şey için ağzından çıkan ilk kelime hayır. O yüzden sana geri dönüyorum. Hayır —*yeterince* çaba göstermiyorsun."

Bir denizciyi bile utandıracak bir dizi küfür savurdum. "Sence ben böyle olmak mı istiyorum? Yürüyememek? Sırtımda bu lanet olası ateş topuyla yaşamak? Çocuklarıma yardım edememek? İşimi yapamamak? Karımla sevişememek? Bu boktan durum yüzünden aklımı kaçırmak üzereyim!"

Ellerini kaldırdı. "Bekle. Kazadan beri Katy ile, şey, *yakınlaşmadın mı* diyorsun?"

"Hayır," diye itiraf ettim, kucağıma bakarak. "Seks yapmadık."

"Yaralanmana rağmen, hala ereksiyon olabilmen gerekir."

Uzun bir nefes verdim. Maddox sonunda sessizliğini bozdu. "Konuş bizimle, Richard."

"Yapamam, tamam mı?"

Yapamıyorum işte."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmıyormuş gibi mi davranıyorsun?"

Elimle yüzümü ovuşturdum. "Katy ve ben... Aramızda her zaman harika bir kimya vardı. Artık eskisi gibi olmayacağından endişeleniyorum.

" diye durakladım. "Bu onun için iyi olmayacak ve hayal kırıklığına uğrayacak. İstiyorum ama rahatlayıp bir şeylerin olmasını sağlayamıyorum. Ve gerçekten denemeden önce acı beni öldürüyor..." Utançtan sesim kısıldı. "Ve duruyorum. Yani, hayır, seks yapmadık. Yakınlaşmadık bile."

Beni inceledi. "Yine o kelime." Bacağını dizinin üzerine attı, elini ayak bileğine koydu, sesi alçak ve ciddiye. "Bence bu acı, senin fark ettiğinden daha fazlası var, Richard

—kabul etmek istediğinden daha fazlası var. Bize karşı dürüst olamıyorsan, en azından kendine karşı dürüst ol. Geri kalanına gelince, sorun bacaklarında, sikiinde değil. Ellerin ve dilin hala çalışıyor," dedi Aiden. "Bu konuyu fazla düşünüyorsun. Lanet olsun, Richard. Beynini sıfırlamamız lazım."

"Hayatımda bir sıfırlamaya ihtiyacım var," dedim, bacaklarıma bakarak.

Aiden elini omzuma koydu. "Bu yüzden buradayız. Maddox seni dinleyecek ve arkadaşın olacak. Seni daha önce hiç çalışmadığın kadar çok çalıştıracam. Fizyoterapistin aksine, acı çekmen umurumda değil. Yine de seni zorlayacağım."

Bizi kısık gözlerle izleyen Maddox'a baktım.

"Buna değer değil mi, Richard?" diye sordu sessizce. "Şu anda hiçbir şeyin yok. Aileni kendinden uzaklaştırdın ve o sandalyeye mahkum oldun. Artık tek yol yukarı çıkmak. Eğer gerçekten denersen, ikisini de geri kazanabilirsin. Bence çabalamaya değer."

Sözleri beni etkiledi. *Yukarıdan başka bir yer yok.*

"Aiden haklı," diye devam etti. "Konuşman gerekiyor. Açık ol. Korkularını kabul et. Onları yen. Ben senin arkadaşın olabilir ve sana destek olabilirim, ama dürüst olmak gerekirse, bence sen depresyondan muzdaripsin ve profesyonel yardıma ihtiyacın var. Aiden sana egzersizlerde rehberlik edebilir, ama her şey sana bağlı. Ne istediğine. Onu geri kazanmak için ne kadar mücadele etmeye hazır olduğuna." Gözlerime baktı. "Kendine olan inancını bulmalısın Richard. Burada ortak payda sensin. Eğer inanmazsan, yaptığımız hiçbir şey işe yaramayacak." Diye iç geçirdi. "Olacağını düşündüğün geleceği yaşamayı bırakmalı, şu anı yakalamalı ve o geleceği değiştirmelisin. Eğer inanmazsan, şimdiden ölmüş sayılırsın."

Katy'ye sözlerimle verdiğim acıyı düşündüm. Uzaklaşırken yüzündeki yıkılmış ifadeyi. Gracie'nin bu sabah öfkeme nasıl tepki verdiğini. Heather'ın ona yemek yedirmeye çalıştığımda bana nasıl direndiğini. Katy haklıydı. Onlar benim sabırsızlığımı hissetmişlerdi ve Katy onları uzaklaştırmakta haklıydı.

Aiden çenesini okşadı. "Sana bir soru sorayım, Richard." "Tamam."

"Bacakların olmadan yaşayabilir misin?"

Cevap vermeden önce bir süre durakladım. "İstemem, ama evet." "Ailen olmadan yaşayabilir misin?"

Hiç tereddüt etmedim. "Hayır."

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun. Cesaretini topla ve erkek ol. Her şey için savaş."

Katy'nin uzaklaşan görüntüsü beni etkiledi. Onun geri dönmesini görmem gerekiyordu. Ona ihtiyacım vardı.

"Ne zaman başlıyoruz?"

Aiden sırtıttı. "Sabah." Omzuma vurdu ve tavuk tabağını bana doğru itti. "Ye ve sonra biraz uyu Richard. Buna ihtiyacın olacak."

RICHARD

Huzursuz bir gece geçirdim, sonunda şafak vakti uykuya daldım. Aşağıda bir şeyler taşınırken çıkan sesler ve Aiden'ın aşağıda olan biteni yönlendiren gür sesiyle uyandım.

Kendimi kaldırdım ve yanımdaki boş yere baktım. Dün geceye kadar bu odada hiç yalnız uyumamıştım. Katy her bir kızımızı doğurduğunda, geceyi onunla hastanede geçirirdim ve o hiç yanımdan ayrılmazdı. Onsuz uyanmak hoşuma gitmiyordu. Çarşafklar soğuk ve boştu, göğsümdeki hissi yansıtıyordu. Elimi yastığına sürdüm ve yüzüme götürdüm, derin bir nefes aldım. Kumaşın derinlerinde onun kokusunu alabiliyordum, bu da ona olan özlemimi artırıyordu. Telefonuma uzandım ve ona baktım, parmaklarım ekranın üzerinde duruyordu.

Katy'ye ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Özür dilemem ve ona neler olduğunu anlatmam gerektiğini biliyordum, ama dün ona söylediğim sözler ve yüzündeki yıkılmış ifadeyi gördükten sonra, bunun yeterli olmayacağını anladım. Sözlerim ve davranışlarım onu derinden yaralamıştı, sadece dün değil, hastanede uyandığımdan beri. Ona karşı duvarlar örmüş ve kendimi kapatmıştım, aslında onun ilk tanıdığı adam haline gelmiştim. Bir daha asla olmayacağıma yemin ettiğim kişi. Daha da kötüsü, çocuklarımla o adamı görmesine izin vermiştim. Hepsine bunu telafi etmeliydim ve Katy'ye çabaladığımı göstermeliydim. Sözler iyiydi, ama eylemler daha etkili olacaktı.

Telefonu bir kenara koyup aşağı inip neler olup bittiğini öğrenmeye hazırlandım. Bu süreç uzun ve sıkıcıydı, sonunda saçlarım ıslak ve kararlı bir şekilde aşağı indim. Asansör kapısı açıldı ve kendimi dışarı çıkardım. Aile odasından sesler geliyordu ve kapıda durduğumda, değişikliklere hayretle baktım.

Mobilyalar kenara itilmişti, bazıları ortadan kalkmıştı. Kanepelerin ve masaların yerini egzersiz aletleri almıştı. Aiden, Colin ile konuşuyordu, başları benim dosyamın üzerine eğilmişti. İkisi birbirinin tam zıttıydı. Aiden devasa biriydi, Colin'in üzerinde yükseliyordu, kasları şişkinleşmişti. Colin bir koşucu gibi yapılydı, zayıf ve sert, ama şüphesiz en iyi fiziksel formdaydı. Fitnessin yin ve yang'ı. Onları birleştiren tek ortak nokta, beni yürümeye ikna etme kararlılıklarıydı. İkisini de yanımda gördüğüm için içten içe minnettarlık hissettim. O anda bunu hak ettiğimden emin değildim.

Maddox dizüstü bilgisayarında meşguldü, ama ben içeri girdiğimde

"Günaydın, Richard."

Colin ve Aiden durdurdu konuşmayı konuşmayı Aiden sırtı genişçe omuzlarını esneterek. Colin bana doğru başını salladı, açıkça rahatsızdı. İlk adımı benim atmam gerektiğini biliyordum. Yaklaşarak elimi uzattım.

"Colin. Aiden'in seni içine çektiği plan ne olursa olsun, yardımın için teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım. "Ve davranışım için özür dilerim. Bu bana yakışmadı ve sana hakaret oldu."

Elimi sıktı, yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. "Özrün kabul edildi. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Richard." Başparmağıyla Aiden'ı işaret etti. "Bu iri adam benim yapamadığımı yapacak. Yirmi dört saat senin peşinde olacak."

Aiden karanlık bir kahkaha attı. "Evet."

Colin elini omzuma koydu. "Bunu yapabileceğine inanıyorum, Richard. İnanmasaydım bunu söylemezdim. Yine de *sen* de buna inanmalısın."

"Biliyorum. Ben... zor birisiydim."

Aiden'in neşesi patladı ve Colin sırtı. "Tek kelimeyle öyle," diye onayladı.

Aiden önündeki dosyaya hafifçe vurdu. "Colin'in planı harika, ben de kendi birkaç numaramı ekledim." Arkasında duran bazı ekipmanları işaret etti. "Seni hiç olmadığı kadar sıkı çalıştıracam."

"Keşke kliniğimizde de bu makinelerden birkaç tane olsaydı." Colin onları kıskançlıkla süzdü. "Bana ne kadar faydalı olurlardı..." Başını salladı ve sözlerini yarım bıraktı.

"İşimi bitirince, bunlar senin olacak," dedi Aiden, kahve fincanını ağzına götürerek. "Richard'ın başışı."

İtiraz etmedim. "Teşekkür etmek için," diye ekledim.

Colin elimi tutup sıkıca sıktı. "Bu harika." Aiden'a baktım. "Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Dişlerini gösterdi. "Terimle kabul ederim."

Bu sözleri içtenlikle söyledi. Colin gittikten sonra, Aiden ve Maddox programımı hazırladılar. Gururumu ve dudaklarıma gelen öfkeli sözleri yuttum ve programı kabul ettim. Egzersiz programı. Masaj. Hedefler. Danışmanlık. Bunların hepsinin olması gerektiğini biliyordum. Önceliklerimi yeniden belirlemem gerekiyordu ve kızlarımı bir an önce geri almam gerekiyordu.

Ben tam bir pisliktim. Katy'nin beni affedip affetmeyeceğini bile bilmiyordum, ama denemem gerektiğini biliyordum. Tüm hayatım tehlikedeydi. Ailemi kaybetmek beni mahvederdi, buna neden olan ben olsam bile.

Başımı kaldırıp, zorla sözleri ağzımdan çıkardım. "Hedefler... Benim yürümem listede yok."

Aiden başını salladı. "Hayır. Benim hedefim bacaklarını güçlendirmek. Kaslarını yeniden çalıştırmak. Odak noktanı *şu anki* hayatına yeniden ayarlamak. Biriktirdiğin olumsuzlukları temizlemek. Colin her gün benimle birlikte olacak ve her şeyin doğru yapıldığından emin olacak. Bu konuda profesyonel olan o, ben değilim. Seni zorlayacağım ve dayanıklılığını ve gücünü artıracam. Benim işim bu. Ayrıca yardımcı olması için masaj da ekliyoruz." Durdu ve kahvesinden bir yudum aldı. "Ve her gün bir danışmanla seansın olacak. Psikiyatrist değil. Bu adam, Randy, senin gibi insanlara yardım etmekte uzman. Çok tavsiye ediliyor."

"Buraya gelecek mi?"

"Evet. Müşterilerinin rahat olmasını ister."

Bunun olmayacağından emindim, ama yine de denemem gerektiğini biliyordum. Kendi karıma bile açılabilirdim, bu yüzden bir yabancıyla korkularım hakkında konuşmak

bir yabancıyla konuşmak şüpheli görünüyordu.

Aiden kararsızlığımı fark etmiş olmalı ki, bana kendi bakış açısını sundu.

"Danışmanlığa ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum, ama başladığımda faydalarını anladım."

Sessiz bir soru ile kaşımı kaldırdım.

Kahvesini masaya koydu. "Danışmanıma istediğim her şeyi söyleyebilirim. O beni yargılamaz. Beni dinler ve yaşadıklarımın başa çıkmam için yollar önerir ya da anıları geride bırakmam için yardımcı olur. Sözlerimi seçmek veya düşüncelerimi düzenlemek zorunda değilim. Cami'nin benim için ya da Katy'nin senin için olduğu gibi kişisel olarak dahil olmuyor. O ayrımı yapıyor. Cami ile sık sık paylaşıyorum, ama farklı bir bakış açısıyla, anlarsın ya. Düşüncelerim daha net, bu yüzden ona ne düşündüğümü, genellikle düşüncelerimi kaplayan acı olmadan söyleyebiliyorum." Beni inceledi. "Bunu kabullenmek için yardıma ihtiyacın var Richard. Kararlılığını ve açıkçası cesaretini bulmak için. Denemelisin." Sesi yumuşadı. "Bunu kimin için yaptığını unutma. Kendin için elbette, ama aynı zamanda ailen için de."

Ne demek istediğini anladım ve bakışlarımı pencereye çevirdim.

"Bu acı daha da artacak mı?" diye sordum.

Maddox ve Aiden birbirlerine baktılar. Aiden öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı.

"Colin ile tüm raporlarını inceledik. Doktorunun ağrının psikosomatik olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Burun kıvırdım. "Böyle bir şeyi nasıl hayal edebilirim ki?"

"Beyin gizemli bir şeydir Richard. Kendi zihninin gücü sınırsızdır."

"Neden böyle bir şey yapayım ki? Ağrıyı artırmak için mi?"

Geriye yaslandı ve dudaklarını büzdü. "Bunu sadece sen bilebilirsin. Belki de çarpık bir şekilde kendini korumaya çalışıyorsun."

Elimi sallayarak onun sözlerini reddettim. "Bu delilik."

O başını salladı. "Hayır, bu bir gerçek. Ne olursa olsun, acıyı aşacaksın ve sana söz veriyorum, yapacağımız şey acıyı daha da kötüleştirmeyecek. Şimdi soru şu: deneyecek misin?"

Onun sözlerini iyice sindirdikten sonra kararımı verdim.
Telefonumu Maddox'a uzattım.

"Benim için birkaç fotoğraf çek. Katy'ye göndermek istiyorum."

O gülümsedi. "Tamam."

Aiden'in bakışlarıyla karşılaştım. "Hadi yapalım şunu."

Havuzun kenarından aşağıya baktım. Aiden'in antrenmanından sonra havuza girip serinlemek için can atıyordum. Beni zorlayacağını söylerken şaka yapmıyordu. Toronto'dayken ara sıra onunla ve Maddox'la antrenman yapmıştım ve o zamanlar onun çok başarılı olduğunu düşünmüştüm, ama onun yönlendirmesi altında? O bir tiran gibiydi. Colin'le yaptığım tüm egzersizleri yaptı, kendi egzersizlerini de ekledi ve beni bir şahin gibi izleyip sürekli taciz etti.

"Biraz çaba göster, Richard."

"Gracie bundan daha iyisini yapabilir. İt onu!"

"Hadi, sinirlen Richard. Onu kullan ve söylediklerinde ciddi olduğunu göster. Çalış!"

"Acıyı kullan, Richard. Onu aş. Kazanacaklarını düşün."

Hayatımda hiç bu kadar zorlamamıştım.

"Tam olarak nasıl gireceğim?" diye sordum Aiden'a. Bana yardım edecek hiçbir ekipmanımız yoktu ve kollarım jöle gibi hissediyordu. Kendimi tekerlekli sandalyeden kaldıracabileceğimden bile emin değildim.

"Böyle," dedi kuru bir şekilde ve tekerlekli sandalyemi yukarı kaldırarak beni derin suya kaydırды.

Bir an için donakaldım, panik hızla bastırdı, ama kollarımın altından bir çift el beni hızla yukarı çekti ve ben yüzeye çıktım, tükürerek ve küfrederek.

"Seni lanet olası pislik!"

O sırtıttı ve Maddox, beni yüzdürmek için kollarımın altına bir havuz makarnası sokarken kıkırdadı.

"Sen tamamen güvendedeydin. Uyanman için şoka ihtiyacın vardı. Şimdi burada biraz iş yapacağız."

İnledim. "Bugünlük yeterince çalışmadık mı? Bunun benim ödülüm olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Ödülün, işe dönmeden önce beş dakika suda yüzmek."

Boş verdim. Su çok iyi geliyordu ve onun beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum. Aiden öfkenin harika bir motivasyon kaynağı olduğunu düşünüyordu.

Onun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Başlığa yaslanarak inledim. Vücudum ağrıyordu. Varlığından haberdar olmadığım kaslarım ağrıyordu. Aiden acımasızdı. Uyluklarımı ittim ve bastırduğımda hissettiğim sızıya şaşırdım. Aiden ve Maddox'a hiçbir şey söylemedim, bunun farklı bir his olduğunu düşündüğüm için endişelendim, ama hastanede uyandığımdan beri ilk kez küçük bir umut ışığı hissettim. Bu bana karıma ulaşma cesareti verdi.

Her yeni rutinde korktuğum acı hissi ortaya çıkıyordu, ama zamanla azaldı. Ne zaman ortaya çıkacağını hiç bilmiyordum, ama Aiden beni yakından izliyor ve notlar alıyordu. Neyi takip ettiğini hiç bilmiyordum, ama hazır olduğunda bana söyleyeceğini biliyordum.

Katy'nin numarasını çevirdim, vücudum gerginlikle doluydu. Üç gündür ondan haber almamıştım. En son ne zaman karımla üç gün konuşmadan kaldığımı hatırlamıyordum. Onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

"Alo," dedi, sesi sessiz ve soğuktu.

"Ah, merhaba. Benim, Richard," dedim, aptal gibi konuşuyordum. Ki öyleydim.

"Biliyorum," diye cevapladı.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Karıma ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Bir şey mi istiyordun?" diye sordu. "Yoksa sadece telefona ağır ağır nefes almak için mi aradın?"

Dudaklarım gülümsedi, ilişkimizin başlarında aynı şeyi sorduğu bir telefon görüşmesini hatırladım. Bana karşı ilk kez akıllı davranmıştı.

O da bunu mu hatırlıyordu?

"Heather'ı yatırmak üzereyim ve Gracie bekliyor." Sesi düşüncelerimi böldü.

"Onunla konuşabilir miyim?" Bir süre durakladı.

"Onu üzmeyeceğime söz veriyorum Katy. Onu özledim." İç geçirdim. "Hepinizi çok özledim."

Sesi kısıldı. "Al."

Gracie'ye benim olduğumu söylediğini duydum. "Baba!"

Gracie'nin sesi heyecanlıydı.

Boğazıma gelen yumruğu yutmak zorunda kaldım. "Merhaba, küçük kızım." "Seni özledim!"

Göğsümde bir acı hissettim. "Ben de seni özledim." "Çalışıyor musun?"

Boğazımı temizledim. "Evet. Eğleniyor musun?"

Kıkırdadı. "Jenna beni hayvanat bahçesine götürdü. Keçileri sevdim ve totten tandy aldım!"

Hissettiğim duygusal acıya rağmen, sözleri ve peltek konuşması beni gülümsetti.

"Güzel. Eğlendiğine sevindim." "İşin bitti mi?"

"Yakında," diye söz verdim, Katy'nin ona ne söylediğini bilmeden. "Annem gelecek."

"Gracie..." Kızıma nasıl özür dileyip onu nasıl ikna edebilirdim?

"Evet?"

"Seni seviyorum ve geçen gün bağırdığım ve kötü bir ruh hali içinde olduğum için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

"Sorun değil, baba. Yaran var ve bu seni üzüyor.

Annem söyledi."

"Babam artık üzülmecek, tamam mı?"

"Tamam."

"Annemle konuşayım."

"Tamam. Sevgiler!"

Telefonu Katy'ye geri verdiğini duydum.

"Babam özür diledi. Artık kızgın değil."

"İyi," diye mırıldandı Katy. "Yatağına gir, sana hikaye okuyacağım."

Telefona konuştu. "Ondan özür dilediğin için teşekkür ederim. Ama o bu konuyu fazla kafasına takmadı. Onu meşgul ve mutlu tutmaya çalıştık." Bir süre durdu. "Çocuklar kötü şeyleri unutma eğilimindedir."

Mesajını anladım. Gracie unutacaktı, ama ben unutamazdım.

Onu çoktan kaybetmiş miydim?

"Teşekkürler. Katy, ben..." Sesim kısıldı.

"Ne, Richard?" Sesinde yorgunluğu duyabiliyordum. Geri çekildiğini hissedebiliyordum.

Yeni danışmanım Randy'nin tavsiyesini hatırladım. *"Konuş, Richard. Ne hissettiğini yüksek sesle söyle. Gerçek bazen acı verici olabilir, ama gerçektir. Kimse zihnini okuyamaz, bu yüzden kendini açıkça ifade etmelisin."*

"Ben bir pisliktim. Tam bir pislik," diye patladım. "Daha da kötüsü. Tam bir piç kurusu."

Sessizlik oldu.

"Korkmuştum ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim." "Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Çünkü sana, bir daha yürüyemezsem beni terk edip etmeyeceğini sormaya korkuyordum."

Hızlıca nefes aldığını duydum. "Ama sana söyledim..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "Biliyorum. Ama beni görme şeklin değişti, Katy. Kendimi görme şeklim değişti. Kendimi daha az erkek gibi hissediyordum. Sana dokunmaktan bile korkuyordum. Gracie'yi veya Heather'ı kucağıma almaktan bile rahatsız oluyordum. Onlara zarar vereceğimden korkuyordum. Kıpırdayıp kucağımdan kayacaklar ve ben onları yakalayamayacağımdan korkuyordum."

Sessiz kaldı.

"Sana dokunmak istedim. Seni kucaklamak istedim. Beni sakinleştirmeni ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeni istedim."

Sesi sessiz ve titriyordu. "Neden dokunmadın?"

"Çünkü sana dokunsaydım, daha fazlasını isterdim. Ve acı çok fazlaydı. Seninle sevişmemenin utancı kafamı karıştırdı. Kendimi yetersiz hissetmek ve bundan sonra hep böyle olacağımı düşünmek. Kendimi güçsüz ve kaybolmuş hissettim."

"Richard," diye iç geçirdi. "Bütün bunları benden saklayamazsın. Ben senin karınım. Senin yanında olmak istiyorum. Bunları konuşmalı ve birlikte çözmeliyiz."

"Hala birlikte miyiz?"

Sesi nazik ve alçaktı. "Bu, yolculuğumuzun bir parçası, yolun sonu değil, Richard."

Sözleri, yaralı kalbimin küçük bir parçasını iyileştirdi. "Seni çok seviyorum, Katy. Ve çabalıyorum. Aiden ile çalışıyorum ve bir danışmanla konuşuyorum. Bunu bizim için yapıyorum."

"Önce kendin için yap."

"Hayatımı geri istiyorum. Ne şekilde olursa olsun. *Sen* benim hayatımsın. Kızlar."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Benimle birlikte olmana."

"Yanımdayım, bebeğim. Yanında olacağım. Bana birkaç gün ver, bu konuya konsantre olup kafamı boşaltayım. Ama sana ihtiyacım var, Katy. Yanımda olacağını bilmem lazım. Sensiz bunu yapamam. Bu ev sensiz çok boş. Ben çok boşum." Sesim kırıldı. "Seni kaybetmediğimi söyle."

Yumuşak bir hıçkırık duydum ve onu kucaklayıp teselli edebilmeyi

"Yapmadın," diye mırıldandı. "Yarın seni arayabilir miyim?"

"Ne zaman istersen."

"Bana biraz zaman vereceksin ve eve döneceksin, değil mi?"

O içini çekti. "Evet. Ben zamana biraz biraz zamana biraz Richard. Geçen

beni korkuttu n. Sözlerin ve davranışların canımı yaktı. Ve dürüst olmak gerekirse, son zamanlar zor geçti.

"Biliyorum. Asla bir daha olmayacağıma yemin ettiğim şey oldum. Eski halim. Korkunçtum."

"Evet, öyleydin."

"Ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Bana bir şans daha ver."

"Aşk ikinci şanslarla doludur, Richard. Öyle düşünmeseydim, telefona cevap vermezdim."

"Seni seviyorum, Katy VanRyan. Sana bunu kanıtlayacağım." "Sabırsızlıkla bekliyorum." Bir süre durdu.

"İyi geceler."

"İyi geceler, tatlım."

O telefonu kapattıktan sonra telefona baktım. Beni sevdiğini söylemedi, ama sesinde affettiğini duydum. Eğer bunu elde ettiysem, hala onun sevgisine sahiptim. Bunu hak edecektim.

Maddox kapıyı çaldı. "Her şey yolunda mı?" "Evet."

"Ne oldu?"

Telefonu kaldırdım. "Katy ile konuştum."

Yatağın ucuna oturdu, ayak bileklerini çaprazlayıp ellerine yaslandı.

"Nasıl gitti?"

Omuz silktim. "Önce Gracie ile konuştum. Sonra Katy özür dilememe izin verdi." "Ama?"

"Daha fazlasını yapmam lazım. Onu geri kazanmam lazım."

"Çıktığınız zaman yaptığınız gibi onu etkilemeye çalış," dedi Aiden kapıdan.

Maddox'a baktım. "Ona hiç söylemedin mi?"

Başını salladı. "Hayır. Bana güvenerek anlattın ve ben de sır olarak sakladım."

"Nerede kaldı?" diye sordu Aiden.

İç geçirdim. "Katy'yi benimle evlenmeye zorladım. Sonra birbirimize aşık olduk. Onunla hiç çıkmadım, onu hiç etkilemedim. Hayatımda hiç bir kadını etkilemedim."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Ona şantaj mı yaptın?"

"Öyle sayılır. Ona para verdim."

"Vay canına dostum. Sen çok yönlü birisin."

Kahkahayı bastım. Maddox da benimle birlikte güldü.

Aiden çenesini okşadı. "Ben de Cami'yi pek etkilemedim. Ama bu konuda çok başarılı birini tanıyorum." Arkasını dönüp odadan çıktı ve omzunun üzerinden seslendi. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Maddox ayağa kalktı. "Ona zaman tanı, Richard. Burada olduğumuzu biliyor, bu yüzden sana ihtiyacın olan alanı verdi."

"O da benden uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyor. Umarım biraz dinleniyordur."

Maddox dudaklarını b z  . "Biliyor musun, Aiden'ın bu kur yapma konusunda haklı olabilir. Bir fikrim var. Yarın konuşabiliriz. Biraz dinlen."

Işı ı kapattım ve karanlıkta uzandım. Elimi uzattım ve Katy'nin yastığını gö s me çekip derin bir nefes aldım.

" abuk eve d n, bebeğim," dedim karanlığa. O gece uykuya kolayca dalamadım.

RICHARD

Günlerim hep aynı geçiyordu. Güçlenme, esneme, ağırlık kaldırma. Sırtımdan terler akıp yorgunluk çökene kadar çalışıyordum. Havuzda serin sınının beni sarmasına minnettardım. Suda ağırlıksız bir şekilde asılı kalıyordum ve o kısa süre için neredeyse normal hissediyordum.

"Randy bir saat sonra burada olacak. Ondan sonra sana masaj randevusu aldım," dedi Aiden.

"Gerçekten ihtiyacım var mı?"

O başını salladı. "Seni çok çalıştırdım. Derin doku masajına ihtiyacın var ve açıkçası Richard, bunu ben yapmak istemiyorum."

Kıkırdadım. "Ben de, Aiden. Zaten yeterince ellerini üzerimde gezdirdin."

O kıkırdadı ve birkaç saniye boyunca ben mutluluk içinde süzüldüm. "Vay canına, işe yarıyor," dedi Maddox.

"Söylemiştim."

İkisi arasında bakındım. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Aşağıya bak. Ayakların hareket ediyor."

Başımı eğip suya baktım. Daha çok seğirme gibiydi, ama ayaklarım gerçekten hareket ediyordu.

"Vay canına," Maddox'un sözlerini tekrarladım. "Bunu bilinçli olarak yapmıyorum."

"Uyanıyorlar." Aiden, inanamayan bakışlarımla karşılaştı. "Kaslar yeniden çalışmaya başladı."

"Nasıl?" diye sordum. "Neden şimdi?"

O sıırttı. "Çünkü sen inandın, Richard."

İki saat sonra, asansörü bekledim. Yorgundum. Randy ile konuşmak beni çok yormuştu. Katy dışında biriyle duygularımı paylaşmak zordu, ama bunun faydalarını görmeye başlamıştım. Her şeyi söyleyebilirdim ve yargılama ya da tepki yoktu, çünkü bu onu etkilemiyordu. Katy'ye karşı dürüst olduğumda bile, söylediklerimin onu incitmemesi için sözlerime dikkat ettiğimi fark ettim. Randy ile birlikteyken bu önemli değildi. Öfkelendiğimde bile, o sakin bir şekilde dinledi ve yardım etmek için önerilerde bulundu ya da sadece sözlerimi dinledi. Garipti; bir kez ağızından çıktıklarında, beni kemirip durmayı bıraktılar.

Sonrasındaki masaj stresimi iyi bir şekilde giderdi ve beni daha gevşek hale getirmesine rağmen, daha sonra etkisini hissedeceğimi söyledi.

Kapıyı açtım ve içeri girdim, Aiden'ın asansörü ilk gördüğünde vereceği tepkiyi düşünerek.

"Dostum, bu harika. Sen ve Gracie yukarı aşağı giderken çok eğleniyorsunuzdur. Eminim o da çok seviyordur!"

Ona bakakalmıştım. Bunu eğlenceli hale getirmek hiç aklıma gelmemişti. Onu dizime oturtup yukarı aşağı sallamak. Katy onu beni görmeye getirdiğinde ofiste bunu yapmayı çok severdi. Kendi mutsuzluğuma o kadar gömülmüştüm ki, çevremdekiler için bunu kolaylaştırmayı düşünmemiştim. Hatta, Gracie benimle birlikte içeri girmeye çalıştığında, kendi evimde dolaşmak için yardıma ihtiyacım olduğu için utanç duyarak ona sertçe çıkmıştım. Çok fazla hata yapmıştım.

Daha iyisini yapmayı planlamıştım.

Mutfağa giderken sesler duydum ve kim geldiğini merak ettim. Erkek sesi olduğu için Katy olmadığını anladım. Onun gelmesini umut etmeye devam ediyordum. Onu görme isteğim her saat daha da artıyordu ve dün gece benimle konuşmuş olmasına rağmen, yüz yüze konuşabilmek için eve gelmesini istemekten hala korkuyordum. Hayır derse ne yapacağımı bilmiyordum.

Mutfağın kapısında durup ziyaretçiye bakakaldım. "Bentley?"

En büyük müşterim ve arkadaşım olan BAM'ın sahibi ayağa kalktı. Bentley Ridge, sert, soğukkanlı ve katı, mesafeli tavırlarıyla tanınan parlak bir iş adamıydı.

Ancak, değer verdiği insanlar hariç. Karısını çok seviyordu, ona olan sevgisi, dünyaya gösterdiği soğuk tavrını gölgede bırakıyordu. Harika bir arkadaştı, cömert ve aşırı derecede vericiydi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bana doğru yürüdü ve elimi sıktı, sonra alışılmadık bir hareketle eğilip bana sarıldı. Garip ve yapmacık bir hareketti, ama benim için çok anlamlıydı. Sırtıma vurdu ve ayağa kalktı.

"Biraz kur yapma tavsiyesine ihtiyacın olduğunu duydum."

Gülerek başımı salladım. "Bir telefon yeterdi." "Hayır. Bu önemliydi.

Ayrıca, Emmy arkadaşlarını özlemişti

arkadaşlarını özlüyordu, biz de birkaç günlüğüne buraya geldik. Reid daha sonra gelecek. O ve Becca, Emmy'nin babasını ziyaret ediyorlar."

"Bütün ekip burada mı?" diye sordum, bu kadar zahmete girmiş olmalarına şaşkınlık ve benim yüzümden hayatlarını askıya almalarına dehşet arasında kalmıştım. "Sandy ne olacak?"

O titredi başını . "O elinde bizi kaleyi .
Torunu nadiren şehre geliyordu. Aksi takdirde o da gelirdi."

Tezgâhı işaret etti. "En sevdiğin fırından en sevdiğin bagel ve krem peynirden gönderdi." "Teşekkür ederim, Bent." Boğazım yine

düzenli olarak oluyor gibi görünüyordu. Boğazımı temizledim ve konuştum. "Tüm bunlar için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sen ve Katy..."

Aiden onu keserek, "Aile meselesini zaten hallettim, Bent," dedi.

Bentley ona sert bir bakış attı, ama Aiden omuz silkti. "Sadece söylüyorum."

Bentley gözlerini devirdiğinde ben güldüm. O da eğlenerek sırıttı.

"Peki, Tree Trunk bu işi hallediyorsa, hadi başlayalım. Bir kur yapma planı yapalım."

Masaya yuvarlandım ve Aiden'ın hazırladığı enerji içeceğini aldım. Aslında bira içmek istiyordum ama bekleyip sonra istemeye karar verdim.

"Bu sabah ona çiçek gönderdim. Gracie'ye de." Katy, Gracie'nin çiçekleri tutarken gülümseyen bir fotoğrafını göndermişti. Teşekkür mesajının sonunda iki öpücük ve bir kalp vardı. Cevap verip çiçeklerle birlikte bir fotoğrafını istediğimde, gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Katy solgundu ve gülümsüyor olsa da, gülümsemesi gözlerine yansımıyordu. Telafi etmem gereken çok şey vardı.

"İyi başlangıç." Bentley arkasına yaslanıp çenesini okşadı. "Maddox ve benim bir fikrimiz var. Uçakta biraz araştırma yaptım. Şehir merkezinde harika bir butik otel var. Beş yıldızlı. Spa tedavileri ve bakım hizmetlerinde uzman. Şefi dünya çapında. Bence tüm kızlar için orada birkaç gün geçirmek harika bir fikir olur. Laura ve Jenna da dahil. Hatta otelde çocuk bakımı hizmeti de var, böylece çocuklara da bakılabilir." diye açıkladı. "Çocuklara da özel bakım hizmetleri sunuyorlar. Kapalı oyun alanı ve çocuk havuzu var. Mini masajlar, yüz boyama, eğlenceli yemekler, bu tür şeyler." Bana baktı. "Kontrol ettim, iki günlük bir paket var ve yarıdan itibaren rezervasyon yaptırdım. Onlar için tüm katı ayırttım."

"Bu harika bir fikir."

"Onlar kızlara bakarken, biz de sana bakarız." Göz kırptı. "Aiden'in seni öldürmemesini sağlarım."

"Katy, onun bunu yapmasını tercih edebilir."

Bentley düşünceli bir şekilde başını salladı. "Hayır. Biraz zamana ihtiyacı var. İkinizin de var. Ama o seni seviyor."

Umarım hala öyledir.

"Tamam, Bent. Bana karımı etkileme sanatını öğret."

Kolları sıvadı. "Öğrenmeye hazır ol, Padawan." Hepimiz onun sözlerine güldük.

O gece geç saatlerde, çalışma odasına girdim. Onların buraya geldikleri ilk gün benim neden olduğum enkazı temizlemiştik. Aiden beni sandalyeye eğilip kağıtları ve çizimleri toplayıp masanın üzerine istiflememi istedi. Ben sağlam olanları toplarken, o ve

Maddox kırık parçaları temizledi. Çalışırken utanç dalgaları içimi kapladı, Aiden'ın bana yaptırdığı her şeyden dolayı vücudum yorgun düşmüştü, ama ağzımı kapalı tuttum. Çalışma odasını düzenlemek için hala yapmam gereken çok iş vardı ve Katy'nin benim neden olduğum dağınıklığı görmesini istemedim.

Bir iç çekerek, ayırmak için bir yığın kağıt aldım, bir ses beni rahatsız ettiğinde irkildim.

"Richard."

Başımı kaldırdım. Becca kapıda duruyordu, yüzünde mutsuz bir ifade vardı.

Rebecca Holden, okulun ilk yılında Gavin Group'a stajyer olarak gelmişti. Onun yeteneğini hemen fark ettim ve onu kanatlarımın altına aldım. Benim için değerli bir iş arkadaşı, Katy için bir arkadaş ve kızlarım için bir teyze oldu. Onu ailemin bir parçası olarak görüyordum ve BAM ile sözleşme yapıldığında, iki ofis arasında irtibat görevlisi olmak istediğinde, onun gitmesini hiç istemedim. Geri döneceğini ummuştum, ama Toronto'ya, oradaki ofise ve daha da önemlisi, BAM'ın yerleşik IT dehası Reid Matthews'a aşık olmuştu. Onu ofiste ve mesai sonrası saatlerde yanımda özlüyordum, ama o mutlu ve yerleşmişti ve bu daha önemliydi.

Ama şimdi, o buradaydı ve bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. Katy'yi gördüğünü bildiğim için, davranışından dolayı ona kızgın olduğundan emindim.

Yutkundum, değer verdiğim bir kişiyi daha hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmekten nefret ediyordum.

"Becca."

İçeri girip etrafa bakındı ve dağınık olmayan tek sandalyeye oturdu.

"Burayı çok güzel yapmışsın."

Yüzümü ovuşturdum. "Evet, yetişkin olarak en parlak anım değildi."

O gülümsedi, ama gülüşünde mizah yoktu. "Son zamanlarda davranışlarının hiç de yetişkin gibi olmadığını söyleyebilirim."

"Farkındayım."

"Öyle mi?" diye sordu sessizce. "Katy'ye ne yaptığının farkında mısın? Şu anda ne kadar yıkılmış durumda, Richard?" Başını salladı.

kafasını. "Onu hiç böyle görmemiştim. Davranışların tanıdığım Richard'a benzemiyor. Neler oluyor?"

Titrememi durdurmak için ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. Katy'ye verdiğim acı düşüncesi, yine öfkelenmeme neden oldu, bu sefer kendime karşı. "Kafamda kayboldum. Ya olursa diye düşüncelerde."

"Ya bir daha yürüyemezsen diye mi?"

Dürüst olmaya karar verdim. "Temelde, evet. Kafamda, öyle bir durumda Katy ve kızlar için yeterli olamayacağıma karar verdim."

Kafasını salladı. "Bence bu kararı sen veremezsin.

Karını tanıyorum. O seni her halükarda sevecektir."

"Onun için bunu istemedim."

O, "Yine, bu senin kararın değil. Katy akıllı ve güçlü bir kadın. Ne istediğine, kendisi ve ailen için en iyisinin ne olduğuna kendisi karar verebilir." dedi. Bir süre durdu. "Ve o, hareket kabiliyetin ne olursa olsun, *en iyisinin sen olduğunu* düşünüyor."

"Biliyorum." Sesim kısıldı. "O, hak ettiğimden çok daha fazla bağışlayıcı ve anlayışlı davrandı."

"Sevdiğimiz insanları affederiz Richard. Ve o, senin tam bir pislik olmana rağmen seni seviyor."

"Onu özlüyorum, Becca."

"O zaman çok çalış. Onun affını kazan."

"Deniyorum." Kuru bir kahkaha attım. "Geçmişimi düşünürsek, hayatımda neden bu kadar çok yardımsever insan olduğunu hiç anlamıyorum."

Kafasını salladı. "Anlamıyorsun, değil mi Richard? Geçmişin yüzünden. Değiştin ve iyi bir adam oldun. Böylece, hayatınıza iyi insanlar girdi." Somurtarak, "Şimdi, her şeyi mahvetmeyi ve pislik gibi davranmayı bırak." dedi.

Reid Matthews, dizüstü bilgisayarını koltuğunun altına sıkıştırmış, ağır adımlarla içeri girdi. O şeyin yirmi dört saat onunla birlikte olduğuna yemin ederdim.

"Selam, Dickhead."

Onun Aiden'dan aldığı takma ismine gözlerimi devirdim, ama dilimi tuttum. Çok daha kötüsünü hak etmiştim.

Becca'nın arkasında durdu ve elini omzuna koydu.

"Aklını başına topladın mı? Hedefe odaklan, tabiri caizse?"

Sesi yumuşaktı, ama gözlerinde öfke gördüm. Katy onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştı, ama annelik içgüdüğü çok güçlüydü ve ona bir anne oğluna davranır gibi davranmıştı — bu, onun uzun zamandır özlediğı bir şeydi. O da ona aynı koruyucu tavırla davranıyordu. Benim davranışım onu öfkeliendirecekti.

"Evet."

"İtmeyecek misin?"

"Aiden bana iyi işkence ediyor, evet." Bir an durdum. "Ve ailemden uzak olmak yeterince büyük bir ceza. Her ne kadar bunu kendim başıma açmış olsam da, acı çekiyorum Reid. Onları geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Beni inceledi, sonra Becca'nın yanına oturdu. "Güzel. Aiden'ın senin ilerlemeni takip ettiğı çevrimiçi programında yaptığım değişiklikleri seveceksin. Bu, ona senin zayıflıklarını görmesi ve seni daha çok çalıştırması için daha fazla yol sağlayacak."

Benim daha fazla acı çekeceğimi düşünerek gözlerindeki sevinci gizleyemiyordu.

"Harika," dedim kuru bir şekilde.

"Aileni geri kazanacaksın," dedi Becca sessizce. "Hepsi seni çok seviyor, bunun olmaması imkansız."

Gözlerine baktım. "Bunu bunun için yapıyorum. Onların ihtiyaç duyduğu adam olmak için."

Masaya uzanarak ellerimi kapattı. "Öylesin Richard. Ne olursa olsun. Bunun işe yaraması için buna inanman gerekiyor." Bir süre durdu. "Sana ihtiyaçları var."

Haklıydı. Hepsi haklıydı.

Duvarımdaki fotoğrafa baktım. Katy ve kızların en sevdiğim fotoğrafı.

Ailem.

Sebebim buydu. Ben de onlara ihtiyacım vardı.

Bentley'in ayrılmasını görmekten nefret ettim. Toronto'da olması gerektiğini biliyordum ve Aiden ve Maddox burada olduğu için gezisi kısa sürdü. Becca dışında kızları görmedim. Katy'nin yanında olmak için oradaydılar ve onun desteğini aldığına sevindim. Reid ara sıra ortalıkta dolaşıp programını değiştiriyor, bana daha çok çalışacağına dair verdiği sözü tutuyor ve bu durumdan duyduğu memnuniyeti gizlemiyordu. Yine de onu özleyecektim. Kızlarımı gördü ve videolarını çekti, işkence seanslarım bittiğinde benimle paylaştı. Gracie oynuyordu. Heather uyuyordu. Katy onlara kitap okuyordu. Günlerimi atlatmama yardımcı oldular. Reid beni yeterince affetti ve videoları telefonuma indirdi, böylece istediğim zaman izleyebildim. Geceleri gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm son şey onlardı.

Ayrılırken Bentley elimi sıktı ve devam etmemi söyledi. Gözlerime bakarak ciddi bir ifadeyle şöyle dedi:

"Bunu yapabileceğini biliyorum, Richard."

"Teşekkürler." Başımı sallayarak ortaklarını işaret ettim. "Kredi için teşekkürler."

"Faiziyle birlikte geri ödenmesini bekliyorum. Beni hayran bırakacak kampanyalar düşünmeye başlasan iyi olur."

"Yapacağım."

Katy hakkında son bir tavsiye verdi.

"Onun neyi sevdiğini düşün ve ona bunu ver. Onu düşündüğünü ona hissettir. Onu bir numaralı önceliğin yap. Bunun şüphesini asla uyandırma."

Onun sözlerini ciddiye aldım.

Katy spa'yı çok seviyordu. Hep birlikte tedavilerin tadını çıkarırken, şampanya içerken çekilmiş fotoğraflarını gönderdi, hatta Heather'ın bebek masajı yaptırırken ve Gracie'nin kızlarla birlikte ayak parmaklarını yaptırırken elinde bir bardak elma suyu tutarken çekilmiş komik fotoğrafları bile vardı. Kalbim acıyor olsa da, bu fotoğraflar beni gülümsetti.

Katy'ye otele çiçek gönderdim. En sevdiği çikolatalardan bir kutu ekledim.

Laura ve Graham'ın yanına döndüğünde, en sevdiği yemeği yapması için bir aşçı gönderdim. Onu şımartmak için bir sepet banyo ürünü.

Küvette uzanmayı seviyorum. Yumuşacık ve sevimli bir oyuncak ayı ile birlikte gönderdim, üzerine şu notu ekledim:

Eve dönene kadar ona sarıl.

Sen hazır olduğunda onun yerini ben alacağım. Tüm sevgimle, Richard.

Bir gece, yatakta tek başıma uzanırken, müzik açtım. Gözlerimi kapattım ve karanlıkta Neil Diamond'ın yatıştırıcı sesini dinledim. Bir şarkı çalmaya başladı ve nedense, şarkı sözleri beni hiç olmadığı kadar etkiledi. "The Story of My Life" şarkısı, hayatındaki kadına olan derin sevgisini ve onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu. O kadın hayatına girmeden önce var olmadığını ve o kadın gittikten sonra da var olamayacağını hissettiğini anlatıyordu. Şarkı, Katy için kalbimde sakladığım sözleri söylüyordu.

Şarkıyı defalarca dinledim. Şarkıyı buldum ve Katy'ye sesli mesajla gönderdim, umarım hala uyanıktır ve benim dinlediğim şeyi dinler.

Bu şarkı sana, sevgilim. Benim söyleyemediğim şeyleri söylüyor. Lütfen geri dön.

Cevabını bir saatten fazla bekledim. Sözleri, sadece onun yapabileceği şekilde beni rahatlatı.

Hikayemiz bitmedi, Richard. Ama sözlerini ve düşüncelerini çok sevdim.

En güzel hediye, telefonumda bulduğum bir fotoğraftı. Dördümüzün birlikte çekilmiş basit bir fotoğrafıydı. Havuz kenarındaydık. Sırtım ağaca yaslanmış, Katy ve kızlarım kollarımda sarılmışlardı. Kolunu kaldırıp fotoğrafı çektiğinde yüzündeki mutluluk her şeyi anlatıyordu. Fotoğrafi bastırıp çerçevelettirdim ve içten bir notla birlikte gönderdim.

Sevgili Katy'im,

Bu fotoğraf, hayatımdaki tüm güzel ve gerçek şeyleri simgeliyor. Ailem. Bu dünyada var olan en tatlı kızlar ve bir erkeğin isteyebileceği en harika eş. Çocuklarım senin gibi bir anneye sahip oldukları için çok şanslılar ve umarım bir gün tekrar sana layık bir erkek olabilirim. En büyük pişmanlığım bacaklarımı kullanamamak değil, sana karşı dürüst olup korkularımı anlatmam gerekirken, seni benden uzaklaştıran sert sözlerim.

*Bana geri dön, Katy. Bana tekrar inan. Telafi
edeceğim. Söz veriyorum.
Her zaman, Richard.*

Her hediye takdir edildi. Her biri, onun sesini duymamı, tepkisini anlatırken duyduğu yumuşak zevk iniltisini dinlememi sağladı. Yediği yemeğin tadı, keşke orada olup onunla birlikte yiyebilseydim diye düşündüm. Cildine sürdüğü losyonun kokusu, bunu onun için ne kadar çok yapmak istediğimi biliyordu. Havayı kokulandıran ve ona beni düşündüren çiçeklerin kokusu.

Onun sözleri beni, benim hediyelerimin onu etkilediği kadar etkiledi.

Son hediye sessizlikle karşılandı. Bütün gün telefonun çalmasını bekledim, ama sessizlik devam etti. O gece geç saatlerde, telefonum bir mesajla titredi ve ben onu okudum. Kısa mesaj, herhangi bir teşekkürün ifade edebileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Bizi seviyorum. Pes etmeyeceğim. İnanıyorum. Sana her zaman inanacağım.

*Seni
seviyorum.
Katy.*

O gece, günlerdir ilk kez iyi uyudum.

Aiden beni, önceki gün odada olmayan bir dizi paralel bara götürdü. Aiden planını değiştirdikçe veya Colin yeni bir şey denemeyi önerdikçe, ekipmanlar sürekli geliyordu ve diğer parçalar ortadan kayboluyordu.

Frenleri kilitledi ve önümde durdu. Colin yanıma gelip durdu.

"Bugün ayakta dur."

Barları gözetledim. "Sanmıyorum..."

"Burada böyle konuşmayız," diye sözümü kesti Aiden. "Deniyoruz.

Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Kışını o sandalyeden kaldır ve ayağa kalk."

Endişeyle çubukları inceledim.

Aiden sabırsızca homurdandı. "Richard, büyük ilerleme kaydettin. Kasların güçleniyor, hislerin geri geliyor, ayak parmaklarını kendi başına hareket ettirebiliyorsun. Bana güven. Yapabilirsin."

Onun ciddi yüzüne baktım, sonra Colin'e. O cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Barların üzerine çıkabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Tamam," dedi Colin. "Küçük adımlarla."

O bir kolumu, Aiden diğer kolumu tuttu. Ayaklarımın yerden kalktığını hissetmek tuhaftı. Bacaklarımın orada olduğunu biliyordum, basıncı hissedebiliyordum, ama yine de yeni doğmuş bir bebek gibi dengesiz ve sendeliyordum. Barları tüm gücümle tuttum.

Ağrı beni vurdu, belimde yanıcı bir basınç hissettim. Barları daha sıkı tuttum, alнімda ter damlaları belirdi.

Colin ve Aiden birbirlerine baktılar.

"Nefes al, Richard," dedi Aiden. "Geçer."

Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Nabzım normale döndü ve ağrı azaldıkça vücudum rahatladı.

"Bırakın," diye homurdandım.

Beni bıraktılar ve ben ayakta kaldım. Titriyor ve emin değildim, ama ayaktaydım. Kendi ayaklarım üzerinde.

"Yürümek istiyorum."

"O zaman yürü," dedi Aiden sakın bir sesle.

Konsantre oldum ve tüm gücümle ittim. Bacağım birkaç santim ileri kaydı ve diğer bacağımı da onun arkasına sürüklemeyi başardım. Ter boynumdan akıyordu, kollarım titriyordu, vücudum bu çabayla her türlü sinir ve tepkiyi ateşliyordu. Ağrı tekrar beni kavradı ve ben inledim.

"Bir tane daha," diye cesaretlendirdi Colin. "Bir tane daha yapabilirsin."

İttim ve denedim, ama hiçbir şey olmadı. Hayal kırıklığına uğrayarak sendeledim, Aiden ve Colin düşmeden önce hızla bana ulaştılar. Beni tekerlekli sandalyeme geri oturtular.

Aiden çömeldi. "Sakın cesaretini kaybetme. Bu harikaydı. Bir adım attın Richard. Yarın bir adım daha atacaksın. Işık, dostum. Işığı görüyorsun."

Gözlerine baktım. Işıl ışıl parlıyordu. Parmaklıklara tekrar baktım ve dişlerimi sıktım.

"Tekrar denemek istiyorum."

Ayağa kalktı. "İşte şimdi konuşuyorsun."

Üç gün boyunca çubukları kullanarak işkence çektim. Kendi gücümle iterek, metali kavrayarak ve ayaklarımı zorlayarak hareket ettirdim. Bazı denemelerde acı beni sardı, diğerlerinde ise hiç hissetmedim.

Garip ve berbat görünüyordu, ama umurumda değildi. Sonunda o sandalyeden kurtulmuştum — sadece birkaç dakikalığına da olsa. Her gün kendimi sonuna kadar zorladım. Maddox ilerlememi filme aldı ve daha sonra izlememe izin verdi, böylece gelişimi kendim görebildim. İlerleme vardı, ama yavaştı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak ilerlemek için mücadele ettim. Bu anı kabul etmek, bu anı yaşamak ve cesaretimi kaybetmemek. Bu benim için en zor şeylerden biriydi.

Sabah egzersizimi bitirip giyinirken iç geçirdim. Aiden ve Maddox yanıma oturmuşlardı ve daha söylemeden ne diyeceklerini biliyordum. Eve dönmeleri, kendi hayatlarına geri dönmeleri gerekiyordu. Bentley'nin Toronto'da onlara ihtiyacı vardı. Konuşmaya başlamadan önce elimi kaldırdım.

"Biliyorum çocuklar. Bana iki haftanızı ayırdınız. Bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım." Aiden'a baktım. "Colin'le ve kendi başıma çalışacağım. Söz veriyorum." Bacaklarımı ovuşturdum. "Bana daha önce sahip olmadığım bir şey verdiniz. Umut."

"Yürüyeceksin, Richard."

"Biliyorum. Ne kadar sürerse sürsün, bu sandalyeden kalkacağım." Derin bir nefes aldım. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Yarından sonraki gün."

"Katy gideceğini biliyor mu?" "Evet."

Başımı salladım. Onu çok özlemiştim. Mesajlar ve telefonlar yetmiyordu, onun eve dönmesini çok istiyordum.

Aiden ve Maddox'un burada olması harika olsa da, karımı ve kızlarımı geri istiyordum. Bugün onunla konuşmaya kararlıyım. Yüz yüze konuşabilmemiz için buraya gelmesini istiyordum.

Mutfağa doğru yürürken düşüncelerim karamsardı. Maddox ve Aiden oturma odasında duruyorlardı ve sanki bir şey saklıyor gibi görünüyorlardı.

"Ne oldu?"

Aiden parmaklıkları işaret etti. Parmaklıkların diğer ucunda duran kişiyi görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Katy.

"Merhaba sevgilim," diye selamladı

beni. "Katy, tatlım..."

Elini uzattı. "Bana gösterecek bir şeyin olduğu söylendi." Parmaklarını salladı. "Bana gel, Richard."

Bir parçam hayır diye bağırarak istiyordu. Onun beni o şekilde görmesini istemiyordum — dengesiz ve savunmasız. Ancak, onu orada, çok yakın ama dokunamayacak kadar uzak gördüğümde, ona bu güveni göstermem gerektiğini anladım. Beni olduğu gibi görmesine ve kabul etmesine izin vermeliydim. Bana olan inancının haklı olduğunu ona kanıtlamalıyım.

Tekerlekli sandalyemi döndürdüm ve kendimi yukarı çektim. Barları o kadar sıkı tuttum ki, ellerimin altında titrediler, ama neyse ki ağrım yoktu. Yaklaşan Katy'ye baktım. "Buradayım Richard."

Onun yüzüne odaklandım. Beni izleyen, sevgiyle dolu inanılmaz mavi gözleri. Bir ayağım diğerinin önüne geldi. Yavaşça. Sürünerek. Ama sendeleyerek adımlar beni ona götürdü. Ona doğru ilerlerken, aramızdaki mesafeyi kapatırken zaman yavaşlamış gibiydi. Sonunda, titreyerek, terleyerek ve yıkılmış bir halde onun önünde durdum. Tüm gücümü ayakta durmak için harcadım. Gözlerine baktım, gözyaşlarının dolduğunu ve yanaklarından süzüldüğünü gördüm.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı, yanağımı avuçlayarak.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmadım. Duygularımın dışa vurmasına izin verdim, onun orada olmasına ne kadar minnettar olduğumu, onu ne kadar özlediğimi ona hissettirdim.

Yüzümü eline gömdüm ve tek bir kelime çıkarmayı başardım.

"Kal."

O eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Evet."

Bu tek kelime, son duvarlarımı da yıkacak güce sahipti. Kimlerin gördüğünü umursamadan, önümdeki kadının beni yeniden bir araya getireceğini bilerek acımı dışa vurdum.

KATY

Richard yüzünü boynumdan kaldırdı, gözleri kızarmış, yanakları nemliydi. Onu hiç bu kadar yıkılmış görmemiştim. Nadiren ağladığı zamanlarda bile kendini kontrol ederdi, gururu benim bile onun acısını tam olarak görmeme izin vermezdi.

Aiden'ın yanımıza düşürdüğü mendilleri aldım ve Richard'ın yüzünü silerek yanaklarını avuçladım.

"Hey," diye fısıldadım, bacaklarının arasında çömelmiş halde ona bakarak.

"Sanırım bu davranışım la erkekliğimin son parçasını da kaybettim," diye mırıldandı.

"Sanmıyorum. Aiden, sen yürümeyi bitirmeden açıkça ağlıyordu ve Maddox odadan çıkmak zorunda kaldı."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatı. "Neden?"

"Onlar da benim kadar seninle gurur duyuyorlar, Richard." "Neredeler?"

"Aiden seni sandalyeye oturtup, onlar da gittiler. Arabalarının uzaklaştığını duydum, bize biraz mahremiyet sağlamak için gittiklerini düşündüm."

Şaşkın bir şekilde başını eğdi. "Taşındığımı hatırlamıyorum."

Sesimi yumuşattım. "Oldukça duygusal bir haldeydin."

"Katy, söyleyecek çok şeyim var. Özür dilemem gereken çok şey var."

Osmanlıya doğru yürüdüm, oturdum ve elimi uzattım. "Dinliyorum."

Richard mümkün olduğunca yaklaştı ve eğildi, böylece göz hizasında olabildik.

Elimi tutup göğsüne bastırđı. "Neden benimle gurur duyduğunu anlamıyorum. Sana çok kötü davrandım. Kızlarımıza bağırdım. Graham'a azarladım. Sürekli sergilediğim tavırları bir kenara bırak. Hayatta olduğum için minnettar olup ihtiyacım olan yardımı kabul etmek yerine, bir pislik gibi davrandım. Özellikle sana karşı. Davranışlarım gurur duyulacak bir şey değil."

"Acı çekiyordun."

"Seninle bu konuyu konuşmalıydım." Yutkundu. "Bencil davranmakla ve kendimi düşünmekle o kadar meşguldüm ki, bunun seni ve kızları nasıl etkilediğini unuttum. Söz verdiğim gibi bir koca olmayı unuttum. Kızlarım için bir baba olmayı unuttum. Hala seninle birlikte olduğum için ne kadar minnettar olduğumu düşünmek yerine, olumsuzluklara odaklandım." Durdu, gözleri ellerimize odaklandı. "Randy, depresyonla mücadele ettiğimi söylüyor."

Yüzünü kaldırmasını bekledim.

"Alan bunun sık sık olduğunu söyledi," diye itiraf ettim. "Depresyonlu biriyle hiç ilgilenmemiştim. Hazırlıklı değildim ve olması gerektiği gibi tepki veremedim. Ruh hali değişiklikleri ve öfkesi beni şaşırttı, ama şimdi daha iyi anlıyorum." Bir süre durdum. "Randy yardımcı oluyor mu?"

"Evet." Tereddüt etti.

"Ne?"

"O... hepsi... zaman zaman hissettiğim acının kafamda olduğunu düşünüyor." "Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bir bakıma, söylediklerini anlıyorum, ama bana imkansız geliyor. Ama haklılar. Kendimden emin olmadığım ve yeni bir şey yapmaya hazırlandığım zamanlarda oluyor. Sanki vücudum acıyı önceden tahmin edip tepki veriyormuş gibi."

"Bu senin için korkutucu olmalı."

"Nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Belki de zaman tanımalısın, Richard. Belki de bedeninin ve zihninin birbirine yetişmelidir."

Elimi tuttu, dalgın dalgın ovuşturdu ve bir süre sessiz kaldı. Düşünmesine izin verdim.

Ellerimizi kaldırdı ve parmak eklemlerimi öptü. "Katy..." Sesi kararsızdı.

"Ne var?"

"Beni affedebilir misin?"

Ona gülümsedim. "Zaten affettim."

"Eve dönecek misin? Kızlarımı geri getirip eve dönecek misin?"

Daha iyi olacağıma söz veriyorum. Ama sensiz yapamam. Sana ihtiyacım var." "Hiç sormayacağını sanmıştım," diye cevap verdim.

"Her geldiğimde,

ayrılmak çok zor oluyor."

"Ne?" diye hayretle sordu. "Buraya mı geliyordun?"

Başımı salladım. "Genelde sen antrenman yaparken ya da havuzdayken geliyorum. Seni her gün görmek zorundaydım."

Üzgün görünüyordu ve ben iç geçirdim.

"Bu ne kadar zor olsa da, bir konuda haklıydın Richard. Biraz mesafeye ihtiyacın vardı. Ve benim de senden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı..."

Beni keserek sözümü bitirdi. "Artık buna ihtiyacım yok, hiç olmadı da. Ben bir pislik gibi davrandım. Sana evde ihtiyacım var. Kızlarıma ihtiyacım var ve eski hayatımıza ihtiyacım var."

Cevap veremedim, bana yaklaştı. "Gördüğün şey en iyisi olabilir, Katy. Asla yüzde yüz Richard olamayabilirim. Bastona ihtiyacım olabilir ya da..."

"Sana daha önce de söyledim, inanana kadar söylemeye devam edeceğim. Eğer buradaysan, eğer tanıdığım ve sevdiğim Richard buradaysa, o zaman sen yüzde yüz sensin. Benim sevdiğim senin kalbin. Bacakların değil, topallayarak yürüdüğün, baston kullandığın ya da bu lanet sandalyeyi kullanmak zorunda olduğun zamanlar bile. *Sen*," diye ısrar ettim. "Ne zaman buna inanacaksın?"

Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Sana bakışım değişmedi, Richard. Sen benim kocam, partnerim ve en iyi arkadaşımsın. A noktasından B noktasına nasıl gittiğin önemli değil, yeter ki oraya var. Bu seni daha az erkek yapmaz. Bana, ailemize ve arkadaşlarımıza nasıl davrandığın, seni sevdiğim adam yapan şeydir. Lütfen o adamı bul ve ona sıkı sıkı sarıl. O benim ihtiyacım olan şey. *Hepimizin* ihtiyacı olan şey."

Gülümsedi ve yaklaşarak dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sen inanılmazsın. Hiç kimse sana ne kadar inanılmaz olduğunu söyledi mi, Bayan VanRyan?"

Kaşlarımı çattım. "Eğer bu kadar inanılmazsam, o kalın kafana ne zaman gireceğim?" Sinirlenerek elimi salladım. "Roller tersine dönseydi, Richard, sen ne yapardın?"

"Senin yaptığın şeyi yapardım, senin için savaşırdım."

"Bana ne zaman inanacaksın? Bize ne zaman inanacaksın?"

"Şimdi. Şimdi inanıyorum."

"O zaman yeniden başlıyoruz."

Bacaklarımı tutup kucağına çekip beni öpmeye başladığında nefesim kesildi. Kazadan beri bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim. Sanki kaybolacağımdan korkar gibi beni sıkıca tutarak sonsuza dek öptü.

"Seni seviyorum, Katy VanRyan," diye dudaklarıma yemin etti. "Bu sefer seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum."

Kollarının arasına sokuldum, içimde evimde ve güvende olduğum hissi uyandı.

"Seni seviyorum."

Nefesi başımın üstünden geçti.

"Duymam gereken şey buydu."

Aiden, Richard ve benim karşımda otururken yüzü gülümsemeyle doluydu. Sandviç ve kahve hazırlamıştım, Maddox da dışarıdan aldıkları pastaları içeren kutuyu açtı. Richard olabildiğince yakınımda durdu, sürekli elimi tuttu ya da koluma dokundu.

"Katy, yarın ayrılmadan önce bana kızarmış tavuk yapar mısın? Dee'nin tavuğundan sonra, bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli tavuktu."

Hemen kabul ettim. Bizim için yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirdim. "Tabii. Yarın kızları eve getireceğim ve akşam yemeği için dışarıda büyük bir piknik yapacağız. Çok sevecekler."

"Neden bugün eve gelemiyorlar ki?" diye sızlandı Richard.

"Çünkü Gracie ve Jenna bu gece çadırda yatıya kalacaklar. Sadece ikisi. Gracie çok heyecanlı, onu hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Jenna sana teşekkür edebilir. Onun yerde uyuduğunu hayal edemiyorum."

Ben güldüm. "Şişme yatakları var. Ayrıca, Jenna var. Çadır Taj Mahal gibi."

"Yani yarın, güneş doğduğunda, kızlarla birlikte burada olacak mısın?"

Sözleri beni mutlu etti. Kızlarını özleyen endişeli adam, benim çok sevdiğim Richard'dı. Ailesi onun için önemliydi ve onun eski haline döndüğünü görmek, yaşadığım acıyı ve endişeyi dindirmeme yardımcı oldu.

"Sabah eve döneceğiz."

"Güneş doğduğunda sabah olur," diye mırıldandı, ama dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onu öpmek istedim, öptüm. Eli hızla yükseldi, enseme kavradı ve beni kendine çekti. Beni sert ve derin bir şekilde öptü.

Aiden ve Maddox ikisi de ıslık çaldılar. Ben uzaklaşırken yüzüm kızardı.

"Mad Dog, bence doğru zamanda ayrılıyoruz."

Maddox sırtıttı ve bana göz kırptı. "Katılıyorum, Ağaç Gövdesi. Mükemmel bir zaman."

Sokağa döndüğümüzde Gracie heyecanla ayaklarını salladı. Arka aynadan ona gülümsedim.

"Babam bekliyor!" diye bağırdı.

Arabayı garaj yoluna sürerken hem heyecan hem de endişe duyuyordum. Eve dönmeyi çok istiyordum, ama yalnız kaldığımızda ne olacağından korkuyordum.

Richard ilerlemeye devam edecek miydi, yoksa bizim varlığımız onu bir kez daha geriye götürecek miydi? Kızlarını gördüğünün ilk sevincini atlattıktan sonra, onları ve beni yine birer yük olarak görecekti miydi? Böyle bir şey olursa dayanabileceğimden emin değildim. Sevdiğim adamın eskisi gibi kabuğuna çekilmesini izleyemezdim.

Ama kafamın içindeki küçük bir ses bana bunun olmayacağını söylüyordu. Hediyeler, notlar, aramalar ve mesajlar, hepsi sevdiğim adamdan geliyordu. Ne kadar üzgün olduğunu ve bize geri dönmek için ne kadar çabaladığını bana hissettirmişti. Hatta içini açıp endişelerini dile getirmiş, sonunda bana korkularının derinliğini

Sonunda kafasının içinde onu esir tutan şeyin ne olduğunu anlamamı sağladı.

Ve ilerleme kaydetmişti. Onu tamamen memnun edecek kadar değil, ama Aiden ve Maddox onu tekrar doğru yola sokmuştu.

Soru şuydu: bunu sürdürebilecek miydi?

Her halükarda, bunu öğrenmem gerekiyordu. Evin önüne park ettim, Richard çoktan dışarı çıkmış, tekerlekli sandalyesinde oturmuş, endişeli görünüyordu. Maddox ve Aiden onun üstündeki merdivenlerde oturmuş, ikisi de gülümsüyordu.

Arabadan indim ve arka kapıyı açarak Gracie'yi araba koltuğundan çıkardım. O kadar heyecanlıydı ki, vücudu beklentiyle titriyordu. Onu yere indirir indirmez koşmaya başladı. Richard eğilmiş, kollarını genişçe açmıştı. Onu yakaladı, eskisi gibi havaya kaldırdı ve kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Başını eğikti ve küçük kollarının boynuna sarıldığını görebiliyordum.

Onları birlikte görünce gözlerime dolan yaşları silmek zorunda kaldım.

O geri çekildi, onunla konuştu, yüzünü okşadı, Maddox ve Aiden'a el salladı ve kıkırdadı — hepsi aynı anda. Gürültülü, kaotik ve güzeldi.

"Anne!" diye bağırdı. "Babam sızdırıyor!"

Bir keresinde ağlarken onunla dalga geçmişim ve mutluluktan o kadar doluyum ki birazını dışarı akıtmam gerek yoksa patlayacağım demiştim. O bunu hiç unutmadı. Ve küçük yaşına rağmen, benim üzüntüden ağladığımda ile mutluluktan "sızdığımda" arasındaki farkı anlayacak kadar akıllıydı.

Heather'ı kollarımın arasına aldım ve sevinçle parıldayan kocama yaklaştım. Uyandığından beri yüzünde bu ifadeyi görmemiştim. Yanına diz çöktüm ve Heather'ı bekleyen kollarına bıraktım. Alına bir öpücük kondurdu, gözyaşları yüzünden süzülüyordu.

O, gözyaşlarının zayıflığını gösterdiğini ve onu daha az erkek yaptığını düşünürdü. Çocukken bu düşünce kafasına defalarca kazınmıştı ve hala bu kavramla mücadele ediyor, duygularını çoğu insandan saklıyordu. Gözyaşlarını gösterdiği an, onun ne kadar güçlü olduğunu gösterdiğini düşündüm.

O an, hiç olmadığı kadar yakışıklı ve seksi görünüyordu. Duygusal, açık ve kızlarına olan sevgisiyle dolu. Bize. Bana.

"Ben de ağlıyorum, kızım," diye mırıldandım, gözyaşlarımı silerek. "Bugün mutlu bir gün."

"Yaşasın!" Elleri çırptı. "Bak! Mattog amca ve Aiden amca da ağlıyor!" Richard'ın kucağında kıpırdanmaya başladı, ben de onu aşağı indirip onlara gitmesine yardım ettim. Sırayla onu havaya attılar, mutlu çığlıkları etrafa yayıldı.

Eğilip Richard'ı öptüm. Bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Hoş geldin, sevgilim."

Yüzünü avuçlarımla arasına aldım ve onu tekrar öptüm. "Hoş geldin, sevgilim."

Maddox ve Aiden'in gitmesi üzücüydü, ama bunun zamanının geldiğini biliyordum. Richard için yaptıkları şeylerden dolayı onlara sonsuza kadar minnettardım. Ailem için. Düşüncelerimi ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışırken, ikisi de beni el sallayarak uğurladılar.

"Aile," dedi Maddox sertçe, beni sıkıca kucaklayarak. "Sen benim ailemsin."

Aiden beni kucaklayarak havaya kaldırdı. "O da öyle dedi," diye homurdandı. "Ve bana ihtiyacın olursa, onun kıcını tekmelemek için hemen buradayım."

"Gerek yok, Tree Trunk," diye Richard onu teselli etti ve beni yanına çekerek elimi sıkıca kavradı. "Bir dahaki sefere beni gördüğünde, BAM'a Danimarka çörekleri ve kahveyle girmiş olacağım ve bir sonraki kampanyamla aklını başından alacağım."

Aiden elini sıkıca sıktı. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

"Senin benim için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem," diye başladı Richard, sesi kalınlaşmıştı.

Aiden başını salladı. "Zaten biliyorum, söylemene gerek yok. Ne olursa olsun, yoluna devam et. Tek tavsiyem bu." Gülümsedi ve bana göz kırptı. "Ve karına *Richard* gibi davranma."

Dudaklarımdan kaçan kıkırdamayı engelleyemedim. Richard kaşlarını çatdı, sonra güldü.

"Olmayacağım."

Aiden'a büyük bir kap uzattım, gözleri parladığında gülümsedim.

"Eve dönüş yolculuğu için kızarmış tavuk." Göz kırptım. "Uçakta açlıktan sinirlenmeni istemem."

Kutuyu bir kupa gibi tutarak güldü. "Harika!"

Heather uyuyordu, ama onu yukarıdaki beşiğine taşımadan önce onu öpmüş ve kucaklamışlardı. Bir kez daha kucaklaşıp Gracie'nin bolca öpücüklerinden sonra, arabalarına binip gittiler.

Gözlerimdeki yaşları sildim. "Onlara sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Richard başını salladı ve Gracie'yi kucağına aldı. "Birçok yönden şanslıyım."

Gracie ellerini çekti. "Yürüyüşe çıkalım baba."

Richard alçak sesle güldü ve sandalyesini döndürdü. "Tamam, bebeğim. Sonra babacığın çalışması gerekiyor."

Onları takip ettim, bu ince değişikliğe gülümsedim. Hastaneden eve döndükten sonra, dokunulmak istemiyordu. Ne benim, ne de kızların. Onları kucağına almayı ya da tekerlekli sandalyesinin yanına yaklaştırmayı sevmiyordu. Gracie'nin her girişimi reddediliyordu. Sürekli utangaç ve kızgındı. Şimdi ise temkinli ama açık davranıyordu. Ve mümkün olduğunca hepimize yakın olmak istiyordu. Onun dokunuşunu çok özlemiştim ve Gracie'nin de özlediğini biliyordum, bu yüzden onları birlikte görmek çok güzeldi.

Evde, monitördeki küçük ses Heather'ın uyandığını haber verdi. Richard omzunun üzerinden baktı. "Sen git tatlım. Benim ufaklığım burada. Benimle birlikte tekrar sayabilir."

"On saydım, baba," diye kaşlarını çatarak ona haber verdi.

Ona gülümseyerek yanağından öptü. "Bugün sana daha fazlasını öğreteceğim, tamam mı?"

"Tamam!"

Onların uzaklaşmasını izledim, kalbim doluydu.

Her şey yoluna girecekti, bundan emindim.

Başka bir seçenek yoktu.

Heather kıvranıp çığlık attı, kollarını ve bacaklarını sallayarak banyo suyunu her yere sıçrattı. Banyo zamanını çok severdi ve ben de onunla geçirdiğim bu rahatlatıcı anların tadını çıkarırdım. Richard yatakta uzanmış, Gracie'ye yatmadan önce hikâye okuyordu. Herkes için yoğun bir gün olmuştu ve sanki bir rutin bulmuşuz gibi hissediyordum. Eskisinden farklıydı, ama yine de iyiydi.

Evde olduğum için mutluydum.

Heather'ı küvetten çıkardım, kuruladım ve yatmaya hazırladım. Sallanan sandalyeye oturup onu kucakladım. Hâlâ geceleri biberonla beslenmeyi seviyordu ve içinde su olsa da, bu anları her zaman çok seviyordum. Richard'inkine çok benzeyen ela gözleri ağırlaşmaya başladı, uzun kirpikleri yanaklarına değdi ve uyku onu içine çekti. Onun yumuşak tenini okşayarak ona hayranlıkla baktım. Birkaç saniye ona baktıktan sonra ayağa kalktım ve onu dikkatlice yatağa yatırdım, üzerine hafif bir battaniye örttüm ve en sevdiği tavşanı yanına koyduğumdan emin oldum.

Odamıza doğru yürüdüm ve kapıda durup yüzümde bir gülümseme belirdi. Richard uyuyordu, başı yatak başığına yaslanmış, horlaması düşük ve düzenliydi. Gracie göğsüne kıvrılmış, küçük kolunu onun üzerine atmış, ancak yarısına kadar ulaşabilmişti. Her zamanki denizyıldızı pozisyonunda yatakta uzanmıştı. Okudukları kitap yerde duruyordu. Cep telefonumu cebimden çıkardım ve bir fotoğraf çektim, bu tatlı anıyı daha sonra Richard'a göstermek için saklamak istedim. Dikkatlice Gracie'yi kucağıma aldım ve odasına götürdüm, onu yatırdım. Hareket etmediğine göre çok yorgun olduğunu biliyordum. Onu öptüm, elimi onun kıvrıcık saçlarında gezdirdim ve monitörün açık olduğundan emin oldum.

Odamıza geri döndüğümüzde, kitabı aldım ve masanın üzerine koydum. Richard kıpırdamamıştı. Bugün, kendini ne kadar zorladığını görmüştüm. Egzersizler, paralel barlar, havuz. Ayrıca, Colin ile çalışmış ve Randy ile bir seans yapmıştı. Seansların onu duygusal olarak ne kadar yorduğunu biliyordum ve günün geri kalanında daha sessizdi, ama sevgisi azalmamıştı. Akşam yemeğinden sonra, kahvemizi yudumlarken ve kızların oyunlarını izlerken elimi tuttu. Gracie, Heather için kukla gösterisi yapıyordu. Heather kıkırdayarak ellerini sallıyordu ve bu Gracie'yi güldürüyordu.

elimi tuttu. Gracie, Heather için kukla gösterisi yapıyordu. Heather kıkırdayıp ellerini sallıyordu, bu da Gracie'yi güldürüyordu.

"Benimle birkaç seansa katılmayı düşünür müsün, Katy?" diye sordu, gözlerime bakmadan. "Randy, bazı şeyleri birlikte konuşmanın bize iyi geleceğini düşünüyor."

Dizine hafifçe vurdum, dokunuşumu hissedip başını kaldırdığında çok heyecanlandım. "Çok isterim. Soracaktım da, yapabilir miyim diye."

Rahat bir nefes aldı. "Evet?" "Evet. Bizim için her şeyi yaparım Richard."

Beni sertçe öptü, sonra geri çekildi. "Teşekkür ederim."

Dikkatini tekrar Gracie ve Heather'a verdi.

Dudaklarıma dokundum, onun dudaklarını tekrar hissetmek istedim.

Önceki gece beni sıkıca kucaklamıştı, ama başka bir şey yapmamıştı. Sevecen ve tatlıydı, ama ben daha fazlasını istiyordum. Onu zorlamak istemiyordum ve ona baskı yapmadan bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu gece onunla konuşmayı planlıyordum, ama o çoktan uykuya dalmıştı.

Yarın bu konuyu açacağıma yemin ettim. Şimdilik ailem uyuyordu ve ben de onlara katılmak için çok gergindim. Sessizliği fırsat bilip banyo yapmaya karar verdim.

Richard'ın rahatsız olmaması için bebek monitörlerini elime alıp banyoya girdim ve musluğu açtım. Gavins'lerin evindeyken Richard'ın bana gönderdiği büyük sepeti inceledim. Onun hediyelerini çok sevmiştim, onları seçmek için ne kadar çaba harcadığını ve bunu neden yaptığını biliyordum. Her hareketinde onun sevgisini hissediyordum. Sepet, en sevdiğim kokulardan oluşan köpükler, yağlar, banyo bombaları, sabunlar ve losyonlardan oluşan zarif bir koleksiyonla doluydu. Richard'ın en sevdiği lavanta balı kokulu şişeyi seçip suya ekledim ve yumuşak kokuyu minnetle içime çektim. Mutlulukla iç çekerek suya daldım.

Bugün güzel bir gündü ve umarım bunun gibi günlerin başlangıcı olur. Engellerin olacağını biliyordum, ama artık daha güçlü olduğumuzu ve bunları birlikte aşabileceğimizi düşünmek istedim.

Richard'ın bana verdiği küçük küvet radyosunu aldım ve rahatlatıcı bir müzik karışımı açtım. Suyun sıcaklığı

kaslarımı gevşetti, tatlı lavanta kokusu başımı doldurdu ve kendimi akıntıya bıraktım.

Ta ki Richard'ın acı dolu sesiyle adımı duyana kadar. Bir havlu kapıp küvetten çıkıp odamıza koştum, arkamda su izleri bırakarak.

Hâlâ yataktaydı, elleri havada, sesi panik içinde, kafasının içinde bir rüyaya hapsolmuştu.

"Katy... hayır... bebeğim, *geri dön!*"

Yatağa sürünerek çıktım ve omuzlarını salladım.

"Richard," diye yalvardım. "Uyan, sevgilim. Bu sadece bir rüya."

Gözleri birden açıldı ve ıslak tenimi kavrayarak omuzlarımı sıktı.

"Katy," diye nefes

nefese söyledi.

"Buradayım."

Çılgınca etrafına bakındı. "Sen uzaklaşıyordun. Geri dönmeyecektin," diye nefes nefese konuştu. "Seni kovalayamadım. Bacaklarım çalışmıyor!" Beni daha sıkı tuttu. "Sana ulaşamadım. Sen gidiyordun..."

"Şşş," diye onu sakinleştirdim. "Her şey yolunda, Richard. Hiçbir yere gitmiyorum. Buradayım." Elini omzumdan çekip yanağıma bastırdım. "Buradayım."

Bana bakarak, gözlerini kırptırdı, panik ve şaşkın bir halde. "Buradayım," diye tekrarladım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Yutkundu ve sonra ağzını ağzıma koydu.

RICHARD

Karımın tadı ve dokunuşu, rüyamın son kalıntılarını da silip süpürdü. Katy uzaklaşmıyordu. Tam burada, benimle, kollarımda duruyordu.

Olması gereken yerde.

Onu derin bir şekilde öptüm, dilimle onun dilini aradım, sert ve derin bir şekilde okşadım. Ağzını geri kazandım. Onu geri kazandım. Onu göğsüme sıkıca çektim, vücuduna sardığı havluyu çıkardım. Onu hissetmek için üzerimi örten battaniyeyi ittim. Onu kucağıma çektim, üzerime baskı yapan ağırlığını hissedince inledim. Onu öpmeye devam ederken, ellerimi ipeksi uyluklarının üzerinde gezdirdim, bacaklarını ayırdım ve beni bacaklarının arasına oturtmak için yerleştirdim.

Nefes nefese geri çekildi. "Bu uygun mu?"

"Tabii ki iyi." Ağzımı boynuna bastırdım, nemli, zarif boynunu yaladım. "Mükemmel."

Parmaklarımla uyluklarındaki yara izini okşadım, onu nasıl keşfettiğimi hatırladım. Onu keşfettiğimi. Ona aşık olduğumu. Her şeyi yeniden yapıyordum.

"Artık ikimizin de yaraları var," diye mırıldandım. "Sen benim için çok mükemmelsin, Katy. Ve ben tam bir aptalım. Seninki seni daha güçlü yaptı. Benimki beni zayıflattı."

Yüzümü tutup sıkıca tuttu. "Tökezledin Richard, ama düşmedin. Buradasın benimle, o yüzden benimle ol."

Sözleri kalbimi doldurdu. Tutkulu yalvarışları tamamen farklı bir şey uyandırdı.

Onu tekrar dudaklarıma çekip, yalvarana kadar öptüm.

"Richard," diye inledi.

"Katy," diye fısıldadım, o hareket ederken. Penisim uyanıyordu, onu kendime çekince ereksiyonum büyüyordu.

"Tanrım, seni *hissediyorum*," diye inledi, tekrar dalgalandı. "Seni hissedebiliyorum. Beni istiyorsun."

"Seni istemekten hiç
vazgeçmedim." "Seni istiyorum
Richard."

"Beni alacaksın," diye söz verdim. "Ama bunu yavaş yavaş yapmam lazım."

"Acı çekiyor musun?"

Hissettiğim spazmı görmezden geldim, bir kenara ittim. Önemli değildi. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. "Hayır."

Gözlerime baktı, bakışları gizemli ve karanlıktı. "Yavaş olmaktan memnunum." Tişörtümü çekti. "Ama bu gitmeli."

Onun göğsümdeki pamuğu çekip almasına izin verdim. O arkasına yaslandı, parmaklarını kollarımda yukarı aşağı gezdirdi, göğsümden karnıma doğru kaydırды. Dokunuşuyla kaslarım gerildi, cildimin altında arzu bir yangın gibi yayıldı.

Başını kaldırıp alt dudağını dişleriyle ısırdı. "Çok seksisin," diye fısıldadı. "Her zaman seksiliydin ama Richard, kasların... Artık çok kaslısın. Çok belirgin." Kaslarını kaldırdı. "Her santimini yalamak istiyorum."

Sözleri üzerine penisim seğirdi. Aiden ve onun rejimleri sayesinde daha belirgin kaslara kavuştuğumu biliyordum. Gücümü geri kazanmak için yapmıştım bunu, ama Katy'nin gözlerini karartan, daha sert ve tonlu üst vücudumu incelerkenki arzusu ek bir bonusdu.

Çenesini tuttum. Öpmekten hoşlandığım o inatçı küçük çene, çukurluğu ile... Öptüm. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Ne istersen yala, bebeğim. Ben seninim. Beni nasıl istersen."

Boynumu kavradı ve beni öptü. Ağzının benimkiyle birlikte hareket etmesinin hissine inledim. Parmaklarının tenimde gezmesi. Ağzı aşağı inerken tısladım. Sevdiğimi bildiği şekilde meme uçlarımı emdi, dişleriyle ısırdı ve zevkten tıslamama neden oldu. Dudaklarını karnımda gezdirdi, gergin kaslarımı diliyle okşadı. Vücudumda aşağı doğru ilerledi, dizlerimin önünden geçti. Eşofmanımın bel kısmını kavradı.

"Yapabilir miyim?"

Kollarımı kullanarak vücudumu yatağa doğru ittim, böylece düz bir şekilde uzandım. Derin bir nefes alarak, kalçalarımı yeterince kaldırıp onun ağır kumaşı bacaklarımdan aşağı çekmesini sağladım. Bunun benim için ne kadar büyük bir çaba olduğunu ona göstermeyi reddettim. O anı mahvetmek istemedim.

Penisim tamamen dik ve sert bir şekilde serbest kaldı. Katy daha yakınımdan sürünerek geldi, gözlerindeki bakış beni titretti ve harcadığım tüm çabayı unutturdu. Elini penisimin etrafına doladı ve çekti. Zevk hissiyle başımı yastıklara bastırdım.

"Daha fazla, bebeğim. Daha fazlasını hissetmem lazım," diye ısrar ettim.

O dudaklarını benim sikime doladığında çığlıgımı yutmak zorunda kaldım. Her şeyi hissettim. Islaklığı. Sıcaklığı. Nazik emişini. Dilini sikimin alt kısmında gezdirip başını döndürdüğünü.

Her dokunuşu iyi biliyordum, ama her his ilk seferki gibi geliyordu. Sinirlerim karıncalandı, testislerim ağrıdı ve zevk birikip doruğa ulaştı.

Hatırladığım her şey ve daha fazlasıydı. Körü körüne uzandım ve omuzlarını çektim.

"Katy, buraya gel."

Beni bıraktı, cildime soğuk hava değdi. Belime oturdu, yüzü yakındaydı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Ben de seni seviyorum."

Onu ağızıma çekip öptüm. Uzun. Yavaş. Derin. Onun sevdiğini bildiğim şekilde. Dolgun göğüsleri göğsüme bastırdı, meme uçları cildimde dağılmış kaba tüyleri ovuşturdu. Omurgasının çıkıntılarını ve kıvrımlarını parmaklarımla izlerken sırtı parmaklarımdan altında saten gibi hissediyordu. Dolgun kalçalarını avuçlayıp kendime doğru bastırdığımda kalçaları ellerime mükemmel bir şekilde oturdu.

"Bunun ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum," itiraf ettim. "Eğer bitirebilirimsem..."

"Elimizden geldiğince devam edeceğiz," diye cevapladı. "Sadece benimle dene."

Yeniden ağızını yakaladım, boynunu tutup cildini okşadım. Sonunda başını kaldırıp oturdu, bir kez daha bacaklarını bana doladı

Vücudumdan aşağı kaydı, aşağı inerken amı cildimde sıcak bir iz bıraktı. Üzerimde durdu, gözlerime baktı.

"Bırak işi ben yapayım."

Cevap veremeden, o çöktü ve beni içine aldı. O yerleşirken, başını zevkten geriye atarken, kalçalarımın üzerinde ağırlığını hissettim. Penisim sıcaklıkla çevriliydi. Onun sıcaklığıyla. Bu his karşısında ecstasy içinde inledim. Hareket etmeye başladı, üzerimde dalgalanarak, bir eli karnıma dayalı, diğeri saçlarına gömülü.

"Çok uzun zaman oldu," diye mırıldandı. "Çok iyi hissettiriyorsun, Richard."

"Sikimi sürerken çok muhteşem görünüyorsun. Kontrolü ele al. Beni kullan Katy. Üzerime boşal," diye teşvik ettim. "Boşalmanı izlemeyi seviyorum."

"Sen olmadan olmaz."

"Hayır," diye başımı salladım. "Senin yapmanı istiyorum. Boşalana kadar beni sür." Gözleri parladı ve daha hızlı hareket etmeye başladı. "Seni de yanımda götürüyorum

"

Arkasını uzattı ve testislerimi okşadı. İnledi ve inledi. Onu izlerken büyülenmişim. Onun yarattığı hislerin içinde boğulmuşum. Onları hissedebildiğim için sevinçliydim. Onu hissedebildiğim için. Midemde bir titreme başladı, vücudum önümdeki görüntüyü yakaladı. İçimde beklenti dolu bir karıncalanma dalgalandı. Penisim şişmeye başladı. Katy'nin gözleri büyüdü.

"Evet, Richard. Evet! Seni hissediyorum." Pozisyonunu değiştirerek beni daha sert bir şekilde becermeye başladı. "Benimle gel."

Kalçalarını tutup onu yönlendirdim. Onu yukarı itip aşağı çekiyordum. Adımı ağlayarak haykırdı, sırtı kavislenirken orgazm dalgaları onu sardı. O an kendini kaybettiğini izledim. Boşaldığında ne kadar güzel olduğunu unuttum. Tüm vücudunun titremesini. Dudaklarını ısırıp çenesini indirmesini, sanki o duyguya batıyormuş gibi. Dudaklarından çıkan nefes nefese adımı. Ve kaslarının titremesi, etrafımda sıkışması, sahip olduğum her şeyi alması, bana çok daha fazlasını vermesi nasıl bir duyguydu.

Vücudum gerildi, ona doğru itme ve sürtünme dürtüsü her şeyi gölgede bıraktı. Orgazm beni vurdu, yoluna çıkan her şeyi silip süpürdü. Yıldızlar gördüm, coşku o kadar büyüktü ki. Ses çıkarmadan çılgılık attım ve içimde, derinlerde bir yerde,

esnemesi hissettim, uzun süredir kullanılmayan kasların sıkışması, sonra da başladıkları kadar hızlı bir şekilde kaybolması. Tüm varlığım teslim olurken uzun, acı dolu bir ses çıktı. Acı, zevk, hepsinin tatlı işkencesi.

Katy göğsüme yığıldı, nefesi düzensiz ve zorluydu. Ben de göğsümü doldurmak için yeterli oksijen bulmaya çalışırken hızla nefes alıp veriyordum.

Onu kollarımın arasına aldım, yorgun, zafer dolu ve korkmuş bir halde. "İyi misin?" diye sordum.

Başını kaldırdı, gözleri yumuşak ve mutluydu. Parmağıyla dudaklarımı okşadı. "İyiden de öteyim. Bu... bu akıl almaz bir şeydi Richard."

Onun parmak ucunu öptüm. "Sadece benim aklım başımdan gitmedi."

Kıkırdadı ve yüzünü boynuma gömdü. Nefesi tenimi okşadı, mutluluğunun sesi zihnime işledi.

"Sanırım Aiden ve Colin haklıydı," diye düşündüm. "Onlara inanmamıştım ve denemeye çok korkuyordum. Başarısız olmaktan çok korkuyordum, başarısız olursam bir daha asla toparlanamayacağımı düşünüyordum." Uzun bir nefes verdim. "Ne aptalım."

Katy benden kaydı ama yanıma sokuldu ve başını göğsüme yasladı. "Neden korktun?"

"Zaten bir erkek olarak kendimi çok değersiz hissediyordum," itiraf ettim. "Seni böyle hissettirdim mi?"

Onun saçlarını okşayarak, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Kasıtlı olarak değil, hayır. Sen her şeyi doğru yaptın, Katy. Sorun bende ve benim algımda."

"Anlat bana."

Durakladım ve o başını kaldırıp baktı, tereddütüm bildiğimden daha fazlasını anlatıyordu.

"Konuşmaktan korkma, Richard. Söyle ve içinden at. Söz veriyorum, duygularım incinmeyecek."

Başını göğsüme doğru çektim. Ona bakmadığım zaman konuşmak daha kolaydı. "Her şeydi, Katy. Her şeyi benim için kolaylaştırmak için yaptığın her şey. Rampayı, banyodaki eşyaları, yatak yüksekliğinin ayarlanmasını, yatağa girmeme yardımcı olan aleti. Terapimi ayarlamayı, doktora ve ofise götürmeyi.

ofise götürmen." Diye iç geçirdim. "Ve asansör. Özellikle o lanet olası, gerekli asansör."

"Neden onu her şeyden daha çok nefret ediyorsun?"

"Onun temsil ettiği şeyi nefret ediyordum. Her şeyin temsil ettiği şeyi. Onları iyileşmeme yardımcı olacak araçlar olarak görmüyordum. Onları benimle alay eden ve bir daha asla tam olamayacağımı hatırlatan şeyler olarak görüyordum. Seni asla merdivenlerden yukarı taşıyamayacak, yatağa atıp eğlence için sevişemeyecektim. Gracie ve Heather'ı arka bahçede kovalayamayacağım ya da havuzda kollarımın arasına atlayamayacaklar çünkü ayakta duramadığım için onları yakalayamayacağım. Duşakabin, onlarla banyo yapamayacağımı hatırlattı bana." Parmaklarımla saçının bir tutamını kıvırdım, başparmağımla ipeksi saç telini ovuşturdum ve yerine geri dönmesine izin verdim. "Kafam o kadar karışmıştı ki, hiçbir şeyi göremiyordum, bu yüzden doğru yaptığın her şey yanlış geliyordu."

Bir an sessiz kaldı. "Peki şimdi?"

Elimi çenesinin altına kaydırarak yüzünü kaldırdım. Gözlerinde acı olup olmadığını görmek için baktım, ama sadece endişe ve kaygı gördüm.

"Şimdi ne kadar çok çabaladığınızı ve benim ne kadar az çaba gösterdiğimi anlıyorum. Ama bu değişti, Katy. Sana yemin ederim." Üzüntüyle başımı salladım. "Sana ve kızlarıma davranışımдан utanıyorum."

Parmağını kaldırıp çenemi okşadı. "Tek istedikleri senin onları sevmen, Richard. Sen harika bir babasın. Bacakların hareket ediyor mu, yoksa tekerlekli sandalyede oturup onları kucağına alıyor musun, umurlarında değil. Seni çok seviyorlar ve Gracie seni çok özlemiş."

"Onu özledim. Ve sen yokken Heather çok değişti." Onu kendime çekip göğsüme yasladım, böylece burun buruna geldik. "Ve sen, Katy. *Bu*. Bir daha seninle sevişememe düşüncesi beni mahvetti. Ne zaman yanımda olsan, tek düşünebildiğim şey, sana bir daha asla sevgi gösteremeyeceğimdi. Bu, içimde bir şeyleri o kadar değiştirdi ki, sana dokunmaya bile dayanamıyordum, oysa bunu yapmaya can atıyordum."

"Beni reddediormuşsun gibi hissettim," dedi, sesinde titremeyele.

"Hayır. Kendimi reddediyordum. Bundan sonra olacağımı sandığım adamı. Geceleri burada uzanır, sen uyurken sana dokunurdum. Korkularımı sana fısıldardım çünkü onları yüksek sesle söylemeye çok korkuyordum."

Gözlerinde yaşlar parladı. "Ah, Richard..."

Yumuşak dudaklarını öptüm ve gözyaşlarını sildim.

"Sen yokken, içim boşalmıştı. Sürekli seni düşünüyordum. Seninle konuşmayı, sana dokunmayı özlüyordum. Beni bir daha asla terk etmeyeceğine söz ver. Ne yaparsam yapayım, ne kadar pislik olursam olayım. Aklım başıma gelene kadar kafamı dolaba falan vur."

Gözlerini genişletti. "Bu acı verici gibi."

"Senden uzak kalmak kadar acı verici değil. Bir daha asla." "Bir daha asla," diye fısıldadı.

Onu öptüm — nazıkçe, tatlıca ve derinlemesine. Günlerdir özlediğim dudaklarında uzun süre kaldım.

Bir iç çekerek, başını boynuma yaslayarak geriye yaslandı. Yakın ve birbirimize bağlı bir şekilde uzandık. Parmaklarımı kolunda yukarı aşağı gezdirerek, o anın hissini ve onu tekrar yanımda hissetmenin keyfini çıkardım.

"Graham'ı görmem gerek. Daha çok yalvarmam lazım." "Evet, öyle."

"Ona da sana davrandığım kadar kötü davrandım." Derin bir nefes aldım. "Acaba bu sefer beni affedecek mi?"

"Bence şaşıracaksın."

"Bence bana birkaç sert söz söyleyecek. Ben, ah, ona siktirip gitmesini söyledim."

"Biliyorum. Laura gelip ağzını sabunla yıkayacaktı. Ivory sabunu önerdim. Ona en kötüsü olduğunu söyledim."

Kahkahayı tutamadım. "Bunu nereden biliyorsun, Katy VanRyan?"

"Benim yöntemlerim var."

"Önerdiğin için teşekkürler." Onu hafifçe dürttüm. "Bana kızgın olsan bile, benim tarafımda olman gerekirdi."

"Oh, öyleyim," diye ısrar etti, yaramaz bir gülümsemeye bana bakarak. "Gerçek şu ki, babam ben küçükken bana bir hikaye anlatmıştı.

O

Çok küfür etti ve annesi onu cezalandırarak ağzını sabunla yıkadı. Ivory'nin çok kötü olduğunu söyledi, ama yine de küfür etmeye devam etti. Bir dahaki sefere annesi Dial kullandı ve o bu tadı asla unutmadı. Bir daha asla küfür etmemek için çok dikkatli davrandı." Gözleri parladı. "En azından onun önünde. Bunun şimdiye kadar tattığı en iğrenç şey olduğunu söyledi. Seni korumaya çalışıyordum."

Sadece onun yaratabileceği neşe yine içimde kabardı ve bu sefer onu dışarı çıkardım. Kendimi bırakmak iyi geldi. Aptalca bir hikayeye gülmek ve bu eğlenceyi Katy ile paylaşmak. O kadar çok güldü ki, burnundan sesler çıktı ve ikimiz de yorgun düşene kadar kahkahalar attık.

Onu kendime çekip, başına bir öpücük kondurdum.

"Tanrıya şükür ki sen varsın, Katy VanRyan. *Tanrıya şükür ki sen benimsin.*" O da bana sokuldu. "Her zaman, Richard."

Uyuması uzun sürmedi. Düzenli nefes alıp verme sesi ve sıcak, yakın hissi beni rahatlatmıştı.

Gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Telefona bakarak zihnimde kendime moral vermeye çalıştım. Bu aramayı ne kadar istemese de, yapmam gerektiğini biliyordum.

Onarılması gereken başka bir engel, başka bir özür. Pencereden dışarı bakarken iç geçirdim. Gracie oyun setinin etrafında koşuşturuyor, çimlerde emekleyen Heather'ı takip eden Katy'ye sesleniyordu. Kızlarımın sesleri beni mutlu ediyordu. Gözlerim karıma odaklandı, güneşte kırmızı parıldayan koyu saçları ile Heather'ı kucaklayıp havaya kaldırdı. Katy'nin saçları sırtından aşağıya doğru uzanıyordu, uzun ve yumuşak, yere değiyordu, dün gece beni becerirken uyluklarıma değdiği gibi. Uyluklarımda onun ipeksi saçlarının hissini özlemiştim ve bunu karanlıkta ona itiraf ettiğimde, bana doğru eğilip beni öptü.

"Uğruna çabalamaya değer bir şey."

Karım her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Çünkü haklıydı. Bunun için çabalayacaktım. Her şey için.

Dün geceyi düşünmek bile sikimi titretmeye yetiyordu. Katy arzusu içinde çok güzeldi, birlikte tutku ateşinde uçarken beni yeni zirvelere çıkardı. Sevişmemiz, birbirimize olan bağlılığımızı ve taahhüdümüzü yeniden teyit etmişti. Gururum ve korkularımı ifade edememem yüzünden bunu, bizi, *neredeyse* mahvetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde, titredim. Katy ve kızlarım olmadan bir ömür, hayat değildi. Var olurdum, ama yaşamazdım.

Sandalyeyi döndürdüm, telefonumu aldım ve gereğinden fazla güçle numaraları tuşladım.

Üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. Ben olduğumu biliyordu, ama her zamanki selamlamasıyla cevap verdi.

"Graham Gavin."

"Graham, ben Richard."

Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Sessizlik. Soğukluk. Reddedici bir karşılama. Ama daha iyi bilmeliydim. Sonuçta Graham'dı.

"Richard VanRyan. Nasılsın?"

"Ah, iyiyim Graham." Boğazımı temizledim. "Ben iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Katy ve kızlar yeniden yerleşmeye başladılar mı?"

"Evet, yerleşiyorlar. Hepimiz iyiyiz. Gerçekten iyiyiz."

"Harika. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

O anda fark ettim. Kopukluğu. Mesafeyi. Nazikti ama çekingen ve kendini tutuyordu. Benim davranışlarımı düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Benimle görüşmek için biraz zaman ayırabilir misiniz acaba?"

"İnsan kaynakları ile ilgili bir sorun mu var, yoksa konuşmak istediğiniz başka bir konu mu var?"

Gözlerimi kapattım, bunu düzeltmek için ne kadar çok çalışmam gerektiğini biliyordum. Katy ve kızlarımdan sonra Graham en yakın dostumdu. O sadece bir patron değildi. O benim arkadaşım ve ailemdi.

"Evet, bir sorun var Graham. Davranışlarım. Seninle görüşüp özür dilemek ve geleceğin ne getireceğini konuşmak istiyorum."

Bir an sessizlik oldu. Konuştuğunda, sesindeki resmiyet biraz azalmıştı.

"Şu anda bir gelecek görüyor musun, Richard?"

"Evet, görüyorum. Kafa kafaya düşünmekten vazgeçince her şeyin ne kadar netleştiğini görmek şaşırtıcı."

Graham kahkahayı bastı. "Öyle duydum."

"Lütfen, Graham. Seninle konuşmam gerek. Yüz yüze." Derin bir nefes aldım. "İstersen ofisine gelirim."

Sessiz kaldı ve düşündüğünü anladım. Beni nasıl idare edeceğini düşünürken parmaklarının masaya vurma sesini duyabiliyordum. Bana gelmemde ısrar mı edecekti, yoksa kendi evimin rahatlığında özür dilememe izin mi verecekti?

"Oraya geleceğim. Şu anda en iyisi bu," dedi. "Öğleden sonra sana uyar mı?"

"Evet," diye cevap verdim, minnettar bir şekilde. "Ne zaman isterseniz." "Dörtte görüşürüz." Telefonu kapattı.

Telefonu bıraktım ve yüzümü ovuşturdum. Bu kolay olmayacaktı, ama yapılması gerekiyordu.

Dışarıdan gelen daha fazla neşe sesi, giderek artan tedirginliğimden beni kurtardı. Hayattaki tek gerçek ihtiyacım olan hedefim, güneşin altında beni bekliyordu, onların sevgisi kesin ve davetkardı.

Gidip beni bekleyen sevgiyi içime çekmeye karar verdim. Graham'la bu öğleden sonra ilgilenecektim.

Sabahı ailemle geçirdim, saatlerce Colin'le **vakit** geçirdim, sonra tek başıma egzersiz yaptım, ter içinde kalana ve titreyene kadar kendimi zorladım. Paralel barları kullandım ve kendimi tutamayana kadar yürüdüm. Gracie benim küçük gölgemdi, odada peşimden dolaşıyor, bana su şişemi ve havlumu uzatıyor, aynı zamanda kendi "egzersizlerini" yapıyordu. Minik ponpon kızım ellerini çırpıyor, benimle birlikte sayıyor ve moralimi yüksek tutuyordu. Artık on beşe kadar sayabiliyordu ve yakında daha da ileri gideceğini biliyordum. O, bu anlamda annesine çekmiş, akıllı bir kızdı. Tanrıya şükür.

Ödülü, dizimde asansörle yukarı aşağı
—on kez. Komik suratlar yapıp sesler çıkararak onu güldürüp çığlık
attırıyordum, bu da beni gülümsetiyordu.

Aiden haklıydı. Bu lanet şey eğlenceliydi.

Katy'nin asansörle ilgili fantezileri olup olmadığını merak etmeden
edemedim. Eminim onlar da eğlenceli olabilir.

RİCHARD

Graham, Laura ile birlikte saat dörtten biraz önce geldi. Katy, ben köşeyi dönerken onları karşılıyordu. Onlar Katy ve Gracie'ye sarılırken, biz sessizce birbirimize baktık ve Laura Heather'ı sordu. Sandalyeyi öne çekip elimi uzattım.

"Graham."

Elimi sıkıca sıktı . Laura eğilip yanağıma dudaklarını değdirdi.

"İyi görünüyorsun." "İyi hissediyorum."

Katy elini omzuma koydu ve sıktı. Elim uzattım ve onu bir can simidi gibi tuttum.

"Kahve yaptım," dedi.

"Kurabiye pişirdik!" diye bağırdı Gracie, Laura'nın elini çekerek. "Gel, Nana L, gel kurabiye ye!"

Laura tereddüt etti ve ben acı bir gülümsemeye gülümsedim. "Graham ile biraz yalnız kalmak istiyorum, sorun olmazsa. Belki kızlarla biraz vakit geçirip sonra bize katılabilirsin?" İç geçirdim. "Sana da söylemek istediğim bir şey var, Laura."

Kollarını kavuşturdu. "Ben de."

Graham beni evin arkasına kadar takip etti. Aile odasında durup ekipmanlara baktı.

"Etkileyici," dedi. Paralel barlara doğru yürüdü ve elini raylar üzerinde gezdirdi. "Anladığım kadarıyla bunları kullanabiliyorsun."

"Evet, her geçen gün daha iyi kullanıyorum." Nefes verdim, dalgın dalgın uyluklarımı ovuşturdum. "Umarım bir gün desteğe ihtiyacım kalmaz, ama o zamana kadar..." Sesim kesildi.

O başını salladı ve çalışma odama doğru yöneldi. Onu takip ettim, arkamda kapıyı açık bıraktım. Masamın kenarına oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve beklemeye başladı.

Bir konuşma hazırlamıştım. Dikkatle seçilmiş pişmanlık ve tövbe sözleri. Ona baktığımda hepsi uçup gitti. Sinirlenerek saçımı çekiştirdim.

"Siktir, bu bir alışkanlık haline geliyor, değil mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Alışkanlık mı?"

"Ben, iş hayatımı etkileyen kişisel hayatımda verdiğim bazı kötü kararlar için özür diliyorum. Sen bana gelip, ben de sana yalvararak af dilemek ve seninle olan tüm ilişkiyi mahvetmemiş olmayı ummak zorundayım."

Düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Bu sadece bir kez daha oldu Richard ve şunu söyleyeceğim. Davranışının bilinçli bir karar olduğundan emin değilim. Daha çok, içinde bulunduğun boktan bir duruma karşı spontane bir tepki gibiydi."

Sözleri odadaki gerginliği bir şekilde hafifletti. "Graham, özür dilerim."

"Ne için?"

Elimi saçlarımdan arasından geçirdim. "Her şey için. Söylediğim sözler, korkunç davranışlarım, verdiğim acı ve omuzlarına yüklediğim sorumluluk."

"Bu çok büyük bir suçluluk duygusu," dedi yumuşak bir sesle. "Bence zaten başa çıkman gereken yeterince şey var."

Kafamı salladım ve ona doğru yaklaştım. "Hayır. Suçluluk duygusunu hak ediyorum. Haklısın. Tepki gösterdim. Kötü tepki gösterdim. Korkmuştum Graham. Korkmuştum ve kafamın içinde sıkışıp kalmıştım. Her şeyin bittiğini düşünmüştüm."

"Ne bitmişti?"

Ellerimi salladım. "Her şey. Mutluydum. Çok mutluydum. Hayattan elde edebileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasına sahiptim. Ailem, arkadaşlarım, kariyerim..." Boğazımdaki düğümü yuttum. "...sen ve Laura, benim için evlat edinen ebeveynlerim gibi olan iki kişi. Kazanın her şeyi sona erdirdiğini düşündüm. Eskisi gibi bir koca olamazdım. Olmam gereken baba olamazdım. Ofiste ihtiyacın olan adam olamazdım."

Başını eğdi. "Ama *sen* hala *sendin*, Richard. Hepimizin ihtiyacı olan ve istediği tek şey buydu."

"Şimdi anlıyorum. Ama o zaman göremiyordum. Düşündüm ki... rolüm değişirse, azalırsa, kimseye faydam olmaz ve sizler bensiz daha iyi olursunuz."

Bacaklarını çaprazladı ve bir ayak bileğini diğerinin üzerine koydu. Beni incelerken ayağıyla yere düzenli bir ritim vuruyordu.

"Zekan ne kadar parlak olsa da, bazen düşünme şeklin karışık oluyor," dedi. Ben cevap veremedim elini kaldırdı.

"Senin benim ve Laura için ne kadar önemli olduğunu sana söyledim. Hayatında daha önce bizim gibi insanlar ya da ailen gibi insanlar olmadığını anlıyorum. Korkmuş olduğunu da biliyorum, ama ruhunun ne kadar derinden etkilendiğini bilmediğimi itiraf etmeliyim."

"Danışmanım, temelde kafamın karışık olduğunu söylüyor."

Kıkırdadı, sonra tekrar ciddileşti. "Doğru yola geri döndüğünü bilmek beni mutlu ediyor Richard. Egzersizlerin, danışmanlık, hepsi işe yarıyor. Süreci güvenmelisin."

"Artık biliyorum." Derin bir nefes aldım. "Ve bir kez daha sana teşekkür etmeliyim. Maddox'a elini uzattın. Ben yapamadığımda aileme baktın. Gücümü bulmam için ihtiyacım olan alanı bana verdin. Bunların hepsi senin sayende. Bunu biliyorum ve ifade edemeyeceğim kadar minnettarım."

Başını eğdi ve devam etmeme izin verdi.

"Sana teşekkür etmekten başka bir şey yapamam. Özür dilemek ve daha iyi olmaya çalışacağıma söz vermek. Senin gurur duyduğun Richard olmak ve güvenini geri kazanmak."

"Sen benim güvenimi hiç kaybetmedin, Richard. Ailene bakmak kolaydı çünkü onlar benim de ailemdi. Senin acı çekmeni izlemek, seni seven insanlardan uzak durman, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi." Sesi alçaldı. "Ve seninle gurur duyuyorum. Pes etmediğin için. Yardımı kabul ettiğin için. Tekrar Richard VanRyan olabilmek için güç bulduğun için."

Onun sözleri içime işledikçe görüntüsü bulanıklaştı. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Onun beni affettiğini ve bana inandığını hissettim. Boğazımı temizledim, sesim kısık çıkıyordu.

"Bunu hak edip etmediğimi henüz bilmiyorum, ama hak etmek için
" çabalamaya devam edeceğim."

Elimi uzattım ve o da sıkıca tutup salladı.
eğilip beni kucakladı ve babacan bir sevgi duygusu içimi kapladı. O
sırtımı okşarken ben de kollarını tuttum ve ayağa kalktım. İkimiz de
gözlerimizi sildik ve sonra o gülümsedi.

"Biliyor musun Richard, sevdiklerimize saldırmamızın
nedenlerinden biri, içten içe affedileceğimizi bilmemizdir." Göz kırparak
durakladı. "Senin saldırışına bakılırsa, ben senin en sevdiklerinden biri
olmalıyım."

İkimiz de güldük, havadaki gerginlik azaldı.

"Gracie kurabiye olduğunu söylemişti, değil mi?" diye sordu, gözlerini
tekrar silerek.

"Evet."

"Bir ya da iki tane lazım bana. Laura konuşmasını bitirdiğinde sana
da lazım olacak."

Kahretsin. Laura'yı unutmuştum.

"Tamam. Peki."

"Seninle konuşması bittiğinde, işe dönüşünü konuşacağız." "Hala bir
işim var mı?"

O sırtıttı. "Tabii ki var. Senin de çok hoş bir şekilde ifade ettiğin gibi,
'kafanı kışından çıkarmanı' bekliyordum. İşe gelmeye hazır olana kadar
evden çalışabilirsin. Müşterilerin seni bekliyor."

"Brad ne olacak?"

Çenesini okşadı. "Laura'nın kız kardeşinin yanına, buradan
yaklaşık bir saat kuzeyde bulunan evine gitti. Yakında geri dönmeyi
planlıyor, umarım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Katy'ye Brad hakkında birkaç kez
sormuştum ve o da fiziksel olarak neredeyse iyileştiğini söylemişti.
Bana söylenmemiş bir şey mi vardı? Sormak için ağzımı açtığımda
Laura odaya girdi.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Graham odadan çıkarken omzuma vurdu. "İyi şanslar."

Laura'ya bakarken yutkundum. Tekerlekli sandalyemin önüne
dikildi ve kollarını kavuşturdu. Normalde sıcak olan bakışları

soğuktu. Kırılmıştı. Ben konuşmadan, o konuşmaya başladı.

"Aileme zarar verdin. Yine. Daha da kötüsü, kendi ailene zarar verdin. Sana ihtiyacı olan güzel kızlarına. Senin reddedilmen yüzünden çok acı çeken karına. Hepimize sırtını döndün. Bencil, zalim ve açıkçası kaba davrandın. Bir daha Graham'a bu şekilde konuşma."

Sadece başımı sallayabildim. O haklıydı. Ben tüm o şeylerin hepsiydim.

"Acı çektiğini biliyorum. Kafan karışık. Korkuyorsun. Ama sen bir yetişkinsin. Konuşabilirsin. Aslında Richard VanRyan, çoğu insandan daha fazla kelime biliyorsun, bu yüzden onları kullanamaman beni şok ediyor."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Sözümü kesme."

Dilimi tuttum.

"Brad'e gelince, fiziksel yaraları iyi iyileşiyor. Ama yeğenim hala suçluluk duygusuyla boğuşuyor. Karın ona suçlu olmadığını söyleyecek kadar nezaket gösterdi, ama sen onunla henüz konuşmadın bile. O acı çekiyor. Uyuyamıyor. Bunu atlatamıyor." Parmağını göğsüme batırdı ve sertçe bastırdı. "Brad'i arayacak ve onunla konuşacaksın. Anladın mı?"

Konuşmamın uygun olup olmadığından emin olamadan başımı salladım. "Telafi etmen gereken çok şey var."

"Biliyorum." Elini tuttum ve sıkıca sıktım. "Özür dilerim, Laura. Aklımı kaçırmıştım." Gözlerine bakarak, beni anlamasını rica ettim. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım ve durumu iyi idare edemedim. Lütfen beni affet."

Aniden, kollarının arasında buldum kendimi. Onunla özdeşleştirdiğim zarif kokusu beni sardı.

"Bizi korkuttun, Richard. Seni kaybettiğimizi sandık, ve seni geri kazandığımızda, bizi kendinden uzaklaştırdın. Hepimizi dışladın. Katy'yi bile." Kollarını bana daha sıkı doladı, ben de kollarımı onun beline doladım, kucaklamasını ve sıcaklığını kabul ettim. "Sen bizim için çok değerlisin, sevgili oğlum. Bir daha asla böyle yapma, anladın mı? Asla."

"Yapmayacağım."

Geri çekildi ve yüzümü avuçladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sana kızgınlım, ama aynı zamanda aklını başına topladığın için de rahatladım. Beni dinle ve söylediklerimi iyi anla. Aileler birlikte daha güçlüdür. Vücudunun ne durumda olduğu umurunda değil, sen benim bir parçamsın. Buna saygısızlık etme ve bir daha kendini uzaklaştırmaya karar verme. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık."

O eğilip alnımı öptü, Katy'nin kızlarımızı öptüğü gibi annece bir hareketle, boğazıma bir düğüm attı. Çocukken hiç böyle bir sevgi görmemiştim. Yetişkin olarak şimdi bunu görmek tuhaf gelse de hoşuma gitti. Laura'nın hareketlerinde sevgisini hissettim. Ben de ellerimi kollarının etrafına dolayarak onu kendime çekip yanaklarından öptüm.

"Teşekkürler Laura. Senin düşündüğün gibi bir adam olmaya çalışacağım olduğumu düşündüğün adam olmaya çalışacağım."

Burnumu çimdikledi. "Sen zaten öylesin." Ayağa kalktı. "

"Şimdi gel de kahve ve kurabiye

yiyeelim." "Önce bir telefon

görüşmesi yapmam gerek."

"Şimdi gel, kahve ve kurabiye yiyeelim."

"Önce bir telefon görüşmesi yapmam
gerekiyor."

"Tamam. Sonra kahve içeriz." Bir süre durakladı. "Ve anladığım kadarıyla o paralel barlarla oldukça sihirli şeyler yapıyorsun. Bize gösterir misin?"

Hayır diyebileceğimi biliyordum. Ama aynı zamanda beni cesaretlendirmek istediklerini ve beni ayakta görmekle ne kadar ilerlediğimi göreceklerini de biliyordum.

Ona göz kırptım. "Hayran kalmaya hazır olun."

Hiçbir zaman gençlik ve yetişkinlik arasında sıkışıp kalmış birini teselli etmeye çalışmamıştım. Hiçbir zaman elimi uzatıp rol model olmamıştım.

Bu da öğrendiğim bir başka dersti.

Brad duygusal bir haldeydi. Özürlerle doluydu. Affedilmeyi diliyordu. Kekeleyerek söylediği sözleri ve zorlukla tuttuğu hıçkırıklarını dinledikten sonra, ona açıkça söyledim.

"Olanlar senin suçun değildi. Beni bu tekerlekli sandalyeye sen oturtmadın, Brad. Hiçbiri senin suçun değil. Kendini suçlamayı bırakmalısın."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Yardım al. Randy'den seni almasını isteyeceğim. O, işlerini yoluna koymana ve kafanı toparlamana yardımcı olacak harika biridir." Kahkaha attım. "Benim saçmalıklarımla başa çıkabiliyorsa, sana da yardım edebilir."

"Ama o orada."

"Evet," diye onayladım. "Senin de orada olman gerekiyor. Burada seni bekleyen bir hayatın var, Brad. İyi olduğun bir işin. Arkadaşların. Ailen." Derin bir nefes aldım. "O günün seni tanımlamasına izin verme. Onu geride bırak."

"Suçluluk duygusu," dedi sessizce. "Beni esir alıyor. Ben etrafta dolaşıp, hareket edip bir şeyler yapabiliyorum. Sen ise..." Sesi kesildi ve yutkunduğunu duydum.

"İyileşiyorum. Yakında tekrar yürüyebileceğim. Hayatımı yeniden kuracağım ve senin de bunun bir parçası olmanı bekliyorum. Lanet olsun, evlat, tavırların ve ukala konuşmaların konusunda ilerleme kaydediyorduk. Seni tamamen dizginlemeden beni terk etme."

Gülümsedi, sesi aramızdaki gerginliği hafifletti. "Başka nasılsın?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Bir daha araba kullanabilir miyim, bilmiyorum. Arabaya binmekte zorlanıyorum."

"O hissi bilirim. Ben de stres oluyorum. Ama Randy ile bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Geri dön, birlikte bunun üstesinden gelelim."

"Öyle mi?" Sesi şüpheli geliyordu.

"Evet. Amcan seni geri istiyor, ben de öyle." Doğruyu söylediğimi fark edince şaşırdım.

Derin ve acı dolu bir iç çekiş duyuldu.

"O adamın kötü seçimlerinin hayatını belirlemesine izin verme, Brad. Yapma. Bir gün pişman olursun."

"Tamam. Alçı gelecek hafta çıkacak. Graham'la geri dönme konusunda konuşacağım."

"Aferin sana."

"Seni görmeye gelebilir miyim?"

"Gelmezsen hayal kırıklığına uğrarım. Gracie de öyle."

"Onu seviyorum. Sevimli bir çocuk. Çok zeki."

Telefona gülümsedim.

"Tabii ki öyle. O benim."

Önümdeki ekipmana, zorlukla gizlediğim bir tiksinti ile baktım. Onu itekledim.

"Yürüteçler yaşlılar içindir."

"Ya da omurga yaralanmalarından iyileşen insanlar için," diye Colin sakın bir şekilde karşılık verdi ve rahatsız edici yürütecini tekrar önüme itti.

"Yürüteç istemiyorum."

"Umurumda değil. Sandalyeden vazgeçmelisin. Yürüteçle dolaş. Biraz rahatladığında, yürüme eğitimine başlayacağız. Sonra tekerlekli yürütece geçeceksin. Ondan sonra da bastona."

"Neden şimdi tekerlekli yürütecini kullanamıyorum?"

Gözlerini ovuşturdu. "Çünkü hala dengesizsin. Bu sana destek sağlıyor. Dengeni yeniden bulduğunda, tekerlekli olanı alacaksın." Sandalyenin yanında duran diğer yürütecini işaret etti.

"Şu aptal sepeti çıkarın."

Colin güldü. "Bu çok kullanışlıdır." Gracie'nin doldurulmuş ayılarından birini aldı ve içine koydu. "Gördün mü? Bir arkadaşını getirebilirsin."

"Ha-ha." Ayıyı aldım ve fırlattım.

Colin kollarını kavuşturdu. "Pazartesi gününden itibaren paralel barlar gidecek. Tekerlekli sandalye gidecek. Bundan sonra bunu kullanacaksın. Hafta sonu boyunca ona bakıp, bana küfredip, şımarık bir çocuk gibi davranabilirsin. Ama bu olacak."

Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım. Sonra tekrar yaptım. "Tanrım. Aiden'ı taklit ediyorsun. Gerçekten olması gereken bu mu?"

"Evet. Bu, yolculuğunun bir sonraki adımı, Richard. Senin de benim kadar istediğini bildiğim bir adım." Yürütecı önüme itti. "Dene."

Ayağa kalktım, köpük kaplı tutacakları sıktım. Tanıdık ağırı geldi ve ben hareketsiz kaldım, geçmesini bekledim.

"Yavaş ol, Richard. Bir ayağını diğerinin önüne koy. Destek için yürütecı kullan."

Garip bir his vardı. Kollarım yanlarda değil, önümdeydi. Daha fazla çaba ve konsantrasyon gerektiriyordu. Birkaç adım attım ve Colin'in arkamdan ittiğı tekerlekli sandalyeye oturmak zorunda kaldım.

"Bu kadar zor olması normal mi?"

Derin bir nefes aldı. "Herkes farklıdır, Richard. Yaralanmanın ciddiyeti, koma, hepsi buna katkıda bulunuyor. Sonsuza kadar süreceğ gibi görüldüğünü biliyorum, ama sadece birkaç hafta oldu. Düzgün yürüyebilmek için iki ila üç ay geçmesi alışılmadık bir durum değil. Hatta daha da uzun sürebilir. Ayakta olman ve bu kadar güçlü olman iyi bir şey. Biz inşa ediyoruz, hatırladın mı? Her gün, bir tekrar daha, bir adım daha, saymamıza gerek kalmayana kadar. Düşünmeden ayakta durabilene kadar. Konsantre olmadan yürüyebilene kadar. O gün gelecek."

İç geçirdim. "Tamam."

Omzuma hafifçe vurdu. "Hadi başlayalım. Gracie'nin havuza girmek için sabırsızlandığını biliyorum."

Gülerek cevap verdim. Gracie'm bütün sabah yüzmeye gitmek için sabırsızlanıyordu. Colin'le işim bittiğinde onunla birlikte havuza gireceğime söz verdim. Katy de Heather'la birlikte bize katılacak, Heather'ı suda salladığımda çok hoşuna gidiyordu. Gracie, bebekken başladığı yüzme dersleri sayesinde küçük bir balık gibi yüzüyordu ve Heather de aynı olacaktı. Yazın sona ermesiyle birlikte, bugün sıcak güneş havuzda vakit geçirmek ve kızlarımla rahatlamak için mükemmel bir gün olmuştu.

"Tamam, başlayalım."

Gracie'nin kocaman mavi gözleri heyecanla doluydu, ben internetten sipariş ettiğim ve bugün gelen büyük pembe flamingoyu şişirmeye çalışırken onu izliyordu. Bunu daha iyi düşünmeli ve bir pompa da sipariş etmeliydim.

Katy, düşüncelerimi yüksek sesle mırıldanırken sırttı ve bacağıma hafifçe vurdu.

"Sorun yok canım. Sen sıcak hava dolusun." Göz kırptı. "Üfle."

Öne eğildim, kolumu boynuna doladım ve onu öpmek için kendime çektim. Alt dudağını ısırdım. "Yanak."

O sırttı. "Sen kendi versiyonunu yap, şanslıysan daha sonra benimkini gösteririm."

Gülerek arkama yaslandım. "Bu reddedemeyeceğim bir teklif."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Oturduğu battaniyenin etrafına baktı. "Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Güneş kremi evde kızlara bıraktım."

"Tamam, sen gidip onu alırken ben onlara bakabilirim."

Ayağa kalktı, bacaklarını silkeledi. Halter yaka bluz ve şortuyla kıvrımlı ve seksi görünüyordu, eğildiğinde poposunun altındaki gamzeleri göstermek için kumaş aşağıya doğru kaydı. Beni sürerken dokunmayı sevdiğim gamzeler. Son birkaç gün içinde birçok kez dokunmuştum.

Benim bakışımı fark etti ve Heather'ın karnını gıdıklarken güldü. "Babam kendini çok kurnaz sanıyor."

Heather bacaklarını tekmeledi, ellerini bacaklarına geçirip Katy'ye gülerek ve gıgır yaparak seslendi.

"Babana uslu dur," diye uyardı Katy.

Onun uzaklaşmasını izledim, kalçalarının nazik sallanışı baştan çıkarıcıydı. Flamingo kucağımdan uçtu ve arkamda kayboldu. Tekerlekli sandalyeyi geriye doğru ittim, kenarı yanlış hesaplayıp tekerlek betonun kenarından kayarak yanındaki çimlere batınca içimden küfrettim. Ani denge kaybı beni sandalyeden düşürmek üzereydi, ama tutunmayı başardım.

"Baba, bana bak!" diye bağırdı Gracie.

Sandalyeyi döndüremeyince arkama baktım. O salıncakta hızlı ve yüksek bir şekilde sallanıyordu.

Çok yükseğe.

"Gracie!" diye seslendim. "O kadar yükseğe çıkma!" "Çok eğlenceli, baba!"

"Yavaşla!" diye emrettim, panik hissederek. "Dur, Gracie, *dur*."

Hemen bacakları hareket etmeyi bıraktı ve salıncak hızını kaybetti.

Rahat bir nefes alıp, Heather'a dönerek cesur kız kardeşi hakkında bir yorum yapmaya hazırlandım.

Ama o battaniyenin üzerinde değildi.

Başımı çevirdim ve onu gördüğümde kalbim durdu. Hızlı ve meraklı bir şekilde emekleyerek havuzun hemen yanındaydı.

Bir saniye sonra, gözümün önünden kayboldu, su sıçraması kafamda sağır edici bir ses yarattı — panik içindeki nefesim dışında duyabildiğim tek şey buydu.

RİCHARD

Evden gelen bir çığlık beni ürküttü ve Katy arka kapıdan dışarı koştu. Hareketlerimde düşünce, acı ya da çaba yoktu. Ayağa kalktım ve suya doğru koştum. Saniyeler içinde havuzdaydım, Heather'ı yakaladım ve kenara çıkardım. Katy havuzun kenarına diz çöktü ve onu benden aldı.

Sudan çıktım, sıırıslıklam, panik içinde ve dehşete kapılmıştım. Katy, Heather'ı dizinin üzerine yatırıp sırtını okşadı.

"Ambulans çağırmalıyız. Telefonum nerede?" diye bağırdım. "Lanet telefonum nerede?" diye bağırdım.

Gracie yanımda nefes nefese kaldı. "Baba, kötü kelime!"

Katy'nin arkasında telefonumu gördüm ve ona uzandım. Heather öksürmeye ve tükürmeye başladı, havuz kenarına su sıçratıyordu. Sonra yüksek sesle ağlamaya başladı.

Bu, hayatımda duyduğum en tatlı sesiydi.

"Siktir," diye mırıldandım. "Tanrıya şükür. Bayan Thomas'ı arayacağım ve onu doktora götüreceğiz."

"O iyi. Biraz su yuttu." Katy, Heather'ı omzuna kaldırarak onu sakinleştirdi. Katy'nin gözleri yüzünde kocaman açılmıştı. "Richard..." diye fısıldadı.

"Üzgünüm, Katy. Dikkatim dağınıktı ve o çok hızlı hareket etti." Saçımı çektim ve ayağa kalktım, hareketim garip ve sarsıntılıydı. "Bir dakika önce yanımdaydı, bir dakika sonra havuzdaydı. Çok üzgünüm."

"Richard..."

"O lanet sandalyenin tekerleği kaydı... Gracie seslendi... Ben baktım ve Heather hareket etti," diye gevezelik ettim. "Nasıl bu kadar hızlı hareket edebildi?" Karımın üzerine eğildim. "İyi olacak mı? Lütfen

iyi olsun. Doktoru arayıp buraya gelmesini sağlayacağım. Lanet faturasını bana kesebilir."

"Richard!" Katy neredeyse yüzüme bağırdı. Ben irkildim. "Ne?"

"Öncelikle, küfür etmeyi kes. İkincisi, az önce ne olduğunu anlamadın mı?"

"Evet. İhmalkarlığım neredeyse kızımızı öldürüyordu." Diye homurdandım.
Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdim?

Katy başını salladı. "Bebekler içgüdüsel olarak yetişkinlerden daha iyi yüzerler. Biraz su yuttu ve bezini ıslattı, ama ben bundan bahsetmiyorum."

Elimi Heather'ın ıslak saçlarının üzerinde gezdirdim, küçük kafasına pişmanlık dolu bir öpücük kondurdum ve içimden Tanrı'ya, cennete ve dinleyen herkese kızımın iyi olduğu için şükrettim. Gracie'yi yanıma sıkıca bastırdım, onu yanımda güvende tuttum. "Neden bahsediyorsun Katy?"

Elimi tuttu. "Richard, sen yürüdün. Aslında koştun. Havuzdaydın ve ben onun adını bile söylemeden onu sudan çıkardın. Ve şu anda ayaktasın." Başını salladı. "Sen bunun farkında bile değilsin."

Ayaklarıma baktım, sonra da kendimi dışarı fırlatmamla devrilmiş olan tekerlekli sandalyeye. Gracie'nin kollarının bacağıma dolandığını hissettim.

Ayak parmaklarımin altında sıcak ve pürüzlü güverteyi hissettim. "Vay canına," diye nefes verdim.

"Yürüyor musun, canım. Seni engelleyen her neyse, çocuğun tehlikedeyken kafandan uçup gitti." Elim sıkıldı. "Başardın, Richard." Gözlerinde yaşlar parladı. "Başardın."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm kızlarımı kollarımın arasına aldım. Ve ağladım.

Etrafımdaki oda hareketlilikle doluydu. Sesler, hareket eden insanlar, benimle konuşanlar, dikkatimi çekmeye çalışanlar. Gracie'yi kucağıma alıp ona sıkıca sarıldım. O, benim kucağımda olmaktan mutlu, telefonumda bir oyun oynuyordu.

Benim odak noktam tek bir şeydi. Heather'ı muayene eden doktor. Israr ettim ve sonunda Katy, onun için ne kadar üzüldüğümü görünce pes etti. Karım başını kaldırıp gülümsedi ve Heather'ı omzuna aldı. Çenesini eğerek her şeyin yolunda olduğunu bana belli etti. O bundan emindi, ama benim de emin olmam gerekiyordu. Doktoru dışarıya kadar geçirdi ve ben de rahatlayarak Gracie'nin başına bir öpücük kondurdum. O da başını kaldırıp burnunu kırıştırdı.

"Merhaba, baba."

"Merhaba, küçük kızım."

Elimi okşadı. "Yara iyileşti," dedi. "İyi."

"Evet, babam kendini daha iyi hissediyor." Yüzündeki bukleyi elime aldım. "Nasıl bildin?"

Küçük parmağıyla yanağıma dokundu. "Yine sen babacığım. Gülümsüyorsun."

Başımı eğip, tatlı küçük yüzüne öpücükler yağdırdım. "Bundan sonra baban ben olacağım, tamam mı?"

Kıkırdadı. "Tamam." Başını tekrar oyununa eğdi.

Bu, etrafındaki etkinliklerden çok daha ilginçti.

Katy'nin ne kadar haklı olduğunu anladım. Gracie benim yürüyüp yürüyemediğimi umursamıyordu. Hayatımın geri kalanını o lanet olası sandalyede geçirmemi umursamıyordu. Tek istediği bendim. Sevgim ve yakınlığım. Onun yanında olmam. Utanç dalgası beni sardı ve başımı kaldırıp Katy'nin bakışlarıyla buluştum. Odanın diğer ucunda sessiz bir konuşma yaptık. O anda ne düşündüğümü ve hissettiğimi biliyordu.

Her zaman bilirdi.

Nazik bir bakışla ve yavaşça başını sallayarak, bunu unutmamı söyledi. Hayatıma devam etmemi söyledi.

Ona fark edilmeyecek şekilde başımı salladım, onu "duyduğumu" belli ettim. O da göz kırptı.

Colin önümde çömeldi. "Nasılsın Richard?" Gözlerine baktım. "Harika."

"Göstermek için hazır mısın?" "Tabii."

Laura eğildi ve Gracie'ye gülümsedi. "Babanın bir süre ayağa kalkması gerekiyor."

Gracie kaşlarını çattı, daha da yakınlaşarak sarıldı ve ben gülmek zorunda kaldım. "Telefonu al, Gracie. Sen şuraya otur, babacığın insanları etkilemeyi bitirince tekrar kucağına oturabilirsin, tamam mı?"

Mutlu bir şekilde kaydı ve hiç ilgilenmeden kanepede en sevdiği yere gitti.

Hâlâ dışarıdayken Katy, Heather'ı bana verip birkaç telefon görüşmesi yaptı. Kısa süre sonra Colin ortaya çıktı, beni sandalyeme oturtup içeriye götürdü. Graham ve Laura da geldi, sonra da Katy'ye özel bir iyilik olarak gelen doktor. En çok endişelendiğim kişi oydu ve Heather'ın iyi olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey yapmayı reddettim.

Kızım artık Katy'ye mutlu bir şekilde sarılıp uykuya daldığına göre, endişelerimi bir kenara bırakabileceğimi biliyordum.

Colin tekerlekli yürüteci önüme itti ve frenleri kilitledi. Tartışmadım ya da direnmedim. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Tutamaçları kavradım ve kendimi dikleştirdim.

Yüzümü buruşturdum. "Beklediğimden çok daha zordu. Yani, daha önce *koşmuştum*."

O, anlamlı bir şekilde başını salladı. "Adrenalin patlaması. Acele etme."

Derin bir nefes alarak freni bıraktım. Aşağıya bakmadım, düşünmedim. Gözlerimi Katy'den ayırmadan ona doğru yürüdüm. Mükemmel değildi, kolay ya da hızlı değildi, ama yine de başardım. Onun önüne gelene kadar yürüdüm, sonra Heather'ın asi buklelerini ve karımın yumuşak dudaklarını öptüm.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Katy, gözleri yaşlarla dolmuş, gülümsedi. "Merhaba. Hatırladığımdan daha uzun görünüyorsun."

"Senin sayende, öyleyim." Heather'a baktım. "O gerçekten iyi mi?"

Katy yanağını avuçladı, ben de avucuna yaslandım. "O iyi olacak, Richard. Sen de öyle."

Elini elimle kapattım. "Evet, iyiyim. Hepimiz iyiyiz."

O gülümsedi. "Harika olacağız."

Onu tekrar öptüm. Çok yakındı ve cezbedici bir kokusu vardı. Evim gibi kokuyordu.

Colin sırtıma vurdu, beni korkuttu. Burada başka kimsenin olduğunu unutmuştum. Döndüm ve onun memnun bakışlarıyla karşılaştım.

"Aferin Richard. Biliyordum."

Döndüm ve Graham ile Laura'ya baktım. İkisi de gülümsüyordu, yüzlerinde gururlu bir ifade vardı. Laura'nın gözleri ışıkların altında parılıyordu ve Graham'ın gözleri de şüpheli bir şekilde nemli görünüyordu.

"Sırada maraton için antrenman yapacağım," dedim ciddi bir ifadeyle.

Herkes güldü, ben de dahil. Göğsüm daha hafif, kafam daha berrak ve vücudum daha çok *kendim* gibi hissediyordum. Hala önümde çok iş vardı, ama artık şüphesiz bunu başarabileceğimi biliyordum.

Hayatımı geri almaya hazırdım.

Richard VanRyan geri dönmüştü.

Graham öne çıktı ve omzuma vurdu. "Öyle."

Kendi sözlerimi yüksek sesle söylediğimi fark edince gülümsedim.

Düşünmeden, tutunduğum kolları bıraktım ve Graham'ı kucaklamak için kendime çektim. O tereddüt etti, sonra beni sıkıca sarıp, bir babanın oğluna yapacağı gibi sırtımı okşadı.

"Seninle gurur duyuyorum, Richard. Karşı koyduğun için. Başardın."

Babacan tavrı ve sessiz sözleri beni ona daha sıkı sarılmaya itti.

"Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için teşekkür ederim." Geri çekildi, gözleri artık nemli değil, ıslaktı.

"Ofise geri dönerek bana teşekkür et. Seni özledik."

Omzunu tutup salladım. "Tamamdır."

Katy'nin sulu gözlerine

baktım. "Seni seviyorum,"

diye fısıldadım. Onun

gülümsemesi benim

ödülüm oldu.

Katy yatağıma girip yanıma sokuldu ve başını göğsüme yasladı. Hareket ederken inledim.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Colin, bacaklarımdaki hissi geri kazanmanın acı vereceğini söylemişti. Haklıymış."

Heather'ın peşinden koşmak, herkes için yürümek, yürüteçle evin içinde dolaşmak ve Gracie'nin yatağına oturup ona bir saatten fazla kitap okumak beni çok yormuştu. Ama henüz uyumaya hazır değildim. Zihinsel olarak hala uyanıktım.

"Ağrı kesici ister misin?"

"Hayır. Kulağa tuhaf gelse de, bunu hissetmek istiyorum. Bu noktaya geleceğimi hiç düşünmemiştim, bu yüzden ağrılar ve her şeyiyle, bunu kabul edeceğim."

O yumuşak bir şekilde güldü. "Haklısın Richard. Sen garipsin."

Onu göğsüme doğru çektim ve onun şaşkınlık dolu küçük inilti sesinden zevk aldım.

"Acıları unutmama yardım etmek ister misin, Katy?" Kulağına fısıldayarak, kulak memesini ısırdım. "Başka bir şey düşünmemi sağlar mısın?"

Onu üstüme çektiğimde ciyakladı, belinden tutup Gracie'ye yaptığım gibi havaya kaldırdığımda nefesini tuttu. Kollarını uzattı, saçları öne düşerek göğsümü okşadı.

"Uçuyorum!" diye kıkırdadı. Onu kıkırdatmayalı uzun zaman olmuştu. Bu sesi duymayı çok seviyordum.

Onu yavaşça indirdim ve öptüm. Kaldırdım. Onu tekrar ağzıma getirdim. Tekrar kaldırdım.

"Beni egzersiz için mi kullanıyorsun?" diye sordu, yaramaz bir gülümsemeyle. "Yoksa süper gücünle beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Senin tatlı amcığın girebilecek her şey," diye cevap verdim, onu yüksekte tutarak.

Onu ağzıma doğru indirdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. Mavi gözlerinin derinliklerine bakarak, kollarım titreyene kadar onu kucakladım.

"Şimdi," diye yalvardı. "Şimdi beni al."

Başımı kaldırıp ağzını yakaladım. Onu göğsüme bırakıp kollarımı sıkıca ona doladım. Onu derin bir şekilde öptüm, dilimi onun diline kaydurdum, farklı bir acı başlarken inledim. Ellerimi kaşkorse altına sokup, kıvrımları üzerinde gezdirdim,

kalçalarını avuçlayıp ona süründüm. O inleyerek elini saçlarıma gömdü ve saç tellerimi çekti.

"Henüz üstüne çıkamıyorum, ama sana daha yakın olmak istiyorum." Boynunu öptüm, dilimle cildini okşadım. Oturdu ve kaşkorseyi çıkardı, dolgun göğüsleri ortaya çıktı. Onları avuçladım, başparmaklarımla meme uçlarını okşadım, sırtını kavrayıp göğüslerini ellerime doğru ittiğinde saçlarının uyluklarını okşadığını hissettim.

Sabırsızlıkla, onun merkezini kapatan danteli çektim. Dantel avucumda koptu ve ben de o küçük kumaşı çekip çıkardım. Gözlerini genişçe açtı.

"Onları değiştireceksin, VanRyan. O çifti seviyordum."

"Ben daha çok onların örtüklerini beğenmiştim." Onun arzusunu hissederek bacaklarının arasında alay ettim. Elimini boynunun dibine doladım ve onu tekrar ağızma getirdim.

"Bir şey denemek istiyorum."

"Evet," diye cevapladı. "Her şeyi."

Yatağı okşadım. Onu hareket ettiren kişi olmak istedim, ama bunun için daha yolumun uzun olduğunu biliyordum. Seksi bir gülümsemeyle yanıma kaydı. "Arkadan mı, önden mi?"

"Arkadan."

Hareket ederken boxerımı çıkardı. "Sabırsız mısınız Bayan VanRyan?"

O iç çekerek bana sokuldu. "Hiç bilemezsin."

Kolumu onun altına kaydırarak onu kendime çektim. Yüzünü avuçlayarak başını çevirdim ve onu öptüm. Dilimle uzun uzun yaladım, dudaklarımla yumuşak dokunuşlar yaptım. Dilimle onu sikiyormuş gibi taklit ettiğim derin, samimi anlar ve dudaklarının tatlı, hafif tadı. Ellerimle ona dokunarak onu yedim. Göğüsleri, sadece benim elimle, sadece benim elimle sığacak şekilde şişmişti. Meme uçlarını sertleşene kadar okşadım. Vücudunun kıvrımlarını izledim.

—belinin hafif eğriliği, kalçalarının kıvrımı. Bacağını çekip kalçama kaldırdığımda, amının tatlı, ıslak dudakları açıldı. Klitorisini okşayıp alay ettiğimde, en sevdiğim sesi çıkardı. İki parmağımı içine sokup, başparmağımla klitorisine ihtiyaç duyduğu baskıyı uygularken, o da benim adımı inleyerek haykırdı.

klitorisine gerekli baskıyı uygulamak için başparmağımı kullandım. O da hareket etmeye başladı, benim hareketlerime uyum sağladı, nefes nefese fısıldayarak daha fazlasını istedi. Beni. Sikimi.

İçine kayarak, yüzümü onun kokulu boynuna gömdüm. Kalçasını kavrayarak, yavaşça ve kasıtlı olarak ona doğru sallandım. Acele etmeden, onun sıcaklığını hissettim. Kaslarının titremesini hissettim, yüzümde nefesinin tatlılığını tattım, gözlerindeki arzu ve istek dolu bakışların tadını çıkardım. Dünya, son birkaç haftanın acısı kayboldu. Sadece o vardı. Sadece biz vardık.

"Richard," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var."

Orgazmım yükseldi, omurgamdan yukarı doğru yayılan dalgalar, ben hareketsiz kalırken ecstasy parçaları halinde patladı. Sert bir şekilde boşaldım, ağzım onun teninde açık, nefesim kısa, ağır, bu anı kelimelerle ifade edemiyordum.

Katy boynumun arkasını kavradı, kendi mutluluğunu yaşıyordu. Düşük sesli inlemesi sevinç dolu bir duaydı. Bir araya gelmemizin kutlaması, birbirimize olan ihtiyacımızın doruk noktası.

Bir daha asla inkar etmeyeceğim bir şey.

Göğsüme yığıldı, cildi benimkine nemli bir şekilde değiyordu. Omzunu, boynunu öptüm ve elini ağzıma götürdüm, avucuna hafifçe öpücükler kondurdum.

"Tanrım, seni seviyorum Katy VanRyan," diye saçlarına fısıldadım. O da mırıldanarak, onu bana yakın tutan koluma öpücükler kondurdu. "Seni seviyorum," diye cevap verdi. "Seni çok seviyorum Richard."

Üzerimize örtüyü çektim, üşümesini istemedim. Elimi onun yan tarafına kaydırdım, kalçasının kıvrımını ve belinin girintisini izledim.

Kulağına alçak sesle fısıldadım. "Çok zayıfsın, bebeğim. Bu senin için zor oldu. Üzgünüm."

O içini çekti, nefesi cildimde yumuşak bir esinti gibiydi. Alyansımla oynadı, platini amaçsızca çevirdi. "Bunun üzerinde durmak istemiyorum Richard. Sen ilerliyorsun. Biz de aynısını yapacağız. Danışmanlık alacağız ve bunu geride bırakacağız."

"Ama..."

"Artık özür dileme. Ne kadar kötü hissettiğini biliyorum. Bunu kanıtladın. Şimdi kendini affet ve benimle birlikte ilerle." "Seninle birlikte olabildiğim sürece her yere giderim."

"Ben senin yanındayım Richard. Her zaman yanındaydım ve her zaman yanında olacağım."

Omzuna bir öpücük daha kondurdum. "Güzel. Yine de, artık sana tekrar bakma zamanı geldi. Bunca zamandır olmam gereken koca olacağım."

"Neden birbirimize bakıp kendimizi gerçekte olduğumuz gibi adlandırmıyoruz?" diye sordu. "Eşitler."

"Çünkü bu ilişkide, Katy, sen benden o kadar ileridesin ki, bazen sana yetişmek için çok uğraşıyorum."

"O zaman durup bekleyeceğim. Ne dersin?"

Parmağımı yanağına dokundurarak gözlerindeki sevgiyi gördüm. Her zaman benim için orada olan sevgiyi. Ben onu göremeyecek kadar kör olduğum zamanlarda bile.

Dudaklarımı dudaklarına
bastırdım. "Mükemmel."

İKİ HAFTA SONRA

"Bugün büyük gün, değil mi?" Maddox'un sesi dolabımı doldurdu.

"Evet," dedim, gömleğimi çekerek. "Brad geçen hafta işe döndü ve bugün benim ilk günüm."

"Tam zamanlı çalışmaya başlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Son birkaç haftadır olduğu gibi ben de evden çalışacağım." Katy'nin en sevdiği kravatı seçtim - evlendiğimizde taktığım kravatı - ve kravatı bağlarken gömleğimin yakasını kaldırdım. "Ama artık işe dönme zamanı geldi. Çok daha güçlendim ve rutinime geri dönmem gerekiyor." Kıkırdadım. "Ve Katy'nin benden kurtulması gerekiyor."

O da güldü. "Dee ona hak verecektir. Ben iyileşirken onu deli ediyordum."

Arka planda bir kargaşa vardı — sesler ve hoparlör sesi, sonra başladığı gibi aniden kesildi.

"Neredesin?" diye sordum.

"Üzgünüm. Binaya girdim. Kafe kalabalık, ben de dışarı çıktım. Ofis dışında bir toplantım var."

"Onları severim."

"Evet. Dinle, seni arayıp bugün için en iyisini dilemek istedim."

"Teşekkürler, Mad Dog. Çok teşekkür ederim."

"Sonra seni ararım."

O telefonu kapattı ve ben aynaya baktım. Saçıma kestirmiştim ve sakallarım yüzüme yapışmıştı — Katy ve Gracie'nin sevdiği gibi. Yansımamı inceledim ve kazadan önce olmayan birkaç yeni gri saç ve gözlerimin çevresinde bazı kırışıklıklar fark ettim. Yüzümü buruşturarak elimi başımın üzerinden geçirdim. Hem içimde hem de dışımda her zaman benimle birlikte taşıyacağım birçok yara izi vardı.

Son iki hafta çok yoğun geçmişti. Yeni fizyoterapist, yeniden yürümeyi öğrenmek için yürüyüş eğitimi, ayrıca bacak güçlendirme egzersizleri. Danışmanlık — tek başıma ve Katy ile birlikte. Davranışlarımın çift olarak başımıza açtığı birçok sorunu çözdük ve devam etmeyi planladık. Randy öfkemi kontrol etmeme yardımcı oldu, sonra geçmişime odaklandık. Geçmişimin hala zaman zaman davranışlarımı etkilediğini fark etmemi sağladı ve şimdi bunun üzerinde birlikte çalışıyoruz.

Bu biraz zaman alacaktı.

Takım elbise ceketimi giydim ve omuzlarımı esnettim. Aiden ve Colin sayesinde kazandığım kaslar yüzünden biraz dar geliyordu. Ya yeni takım elbise diktirmem ya da yeni kazandığım kasları biraz kaybetmem gerekecekti.

Katy'nin yeni takım elbiselerden yana olacağına emindim. Her fırsatta yeni kaslarımı beğeniyordu.

Sesi düşüncelerimi böldü. "Kol düğmelerine yardım edebilir miyim?"

Yavaşça döndüm ve gülümsedim. "Mükemmel zamanlama, Bayan VanRyan."

Bana bir fincan kahve uzattı ve diskleri yerine takarak yerine oturtdu.

Elini kravatımın üzerinde gezdirirken sırttı.

"En sevdiğim."

"Önemli bir gün için önemli bir kravat gerekir."

Kaşlarını çattı. "Yarım gün, değil mi?"

Onun yanağını okşadım. "Katy, ben iyiyim. Yemin ederim. Alan bunu onayladı, Colin de izin verdi ve ben hazırım. Yorulursam eve gelirim. Oraya saat 10'da varacağım ve araba beni saat 5'te alacak. Merak etme, bebeğim. Her şey yolunda."

"Endişeleniyorum."

Kolumu onun omzuna doladım ve onu kendime yaklaştırdım. "Biliyorum ve bu yüzden seni daha çok seviyorum. Ama her şey yolunda." Kafasına öptüm. "Şu anda iyiyim, rahatlayabilirsin."

O içini çekti, gerginliği biraz azaldı.

Katy'nin de kazadan kalan kendi yaraları vardı. Ben her gün daha uzun süreler boyunca mahallede tek başıma yürüyüşe çıkmaya başlamıştım. O, ben kapıdan çıktığımda her seferinde endişeleniyordu. Bir gün, kafamdaki düşüncelere o kadar dalmıştım ki, bir bankta oturdum ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. İki saatten fazla ortada yoktum. Eve döndüğümde rahatlamaktan ağlamıştı, onu kucaklayıp özür dilediğimde gözyaşlarının etkisiyle vücudu titriyordu. Cep telefonumu komodinin üzerinde unutmuştum ve bana ulaşamayınca paniğe kapılmıştı. Artık telefonumu yanımda bulundurmaya ve ona haber vermeye özen gösteriyordum.

İkimiz de kendi zamanımızda iyileşmek zorundaydık.

Gülümseyerek geri adım attı. "İyi görünüyorsun."

Göz kırptım. "Biliyorum."

Kafasını salladı ve dolaptan çıktı. "Siktir git VanRyan."

Gülmekten başımı geriye attım.

İşte benim Katy'im. Akıllı, güzel karım.

Komodinin üzerine yaslanmış bastonu aldım ve onu takip ettim.

Araba Gavin Group binasının önüne geldi. Garip bir şekilde gergin hissederek derin bir nefes aldım. Gergin olmak için bir neden yoktu. Son birkaç haftadır evden çalışıyordum. İlk başta Graham, Jenna ve Adrian ile birkaç görüşmeye katıldım. Sonra

BAM ekibi benimle doğrudan iletişime geçti ve ben de çalışmaya başladım. Her gün birkaç saatimi yeni bir kampanya üzerinde geçiriyordum, bu da her gün onlarla, ofisle ve The Gavin Group'un birçok çalışanıyla telekonferans yapmam anlamına geliyordu. Yüzümü gördüler, çalışacak kadar iyi olduğumu görmekten ne kadar memnun olduklarını zaten ifade etmişlerdi, yani her şey yolundaydı.

Ama onlar benim yürüdüğümü görmemişlerdi. Elimde tuttuğum bastona baktım. Dengemi korumak için ona ihtiyacım vardı. Yürüyüşüm daha iyiydi, ama hala mükemmel değildi. Henüz uzun mesafeler yürüyemiyor, araba kullanamıyordum. Kolayca yoruluyordum ve yorulduğumda yürüyüşüm değişiyordu. Yine de, nefret ettiğim yürüteçten kurtulup baston kullanabiliyordum.

Katy'nin bana baston hediye ettiği günü hatırladım. El yapımı, koyu renkli ahşaptan yapılmış, şık süslemeli ve kavisli sapına baş harflerim kazınmış bir bastondu.

"Senin için özel olarak yaptırdım. Beyefendi, boyuna, koluna ve bacak uzunluğuna göre elle oyuyor."

"Onu çok uzun süre kullanmayı düşünmüyorum," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Yaşlandığında ve beni kovalamak için ihtiyacın olduğunda saklayabilirsin," diye cevapladı ve göz kırptı. "Ya da Gracie ve Heather'ın erkek arkadaşları çizgiyi aşarsa onları tehdit etmek için kullanabilirsin."

Bu beni hırıldattı ve o güldü. Kızların otuz yaşına kadar flört etmeleri yasaktı.

"Colin'in klinikten verdiği gümüş metal olanı sevmiyorsun, eczanede olanlar ise mor renkli, üzerinde kelebekler ya da korkunç bir ekose desen vardı. Bu zarif olanı tercih edeceğini düşündüm, ama istersen diğerini alabilirim. Mor olan gözlerini ortaya çıkarır."

Onu kendime çekip öptüm. "Ne yaptığını biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Zarif ahşap olanı alacağım."

"Öyle yapacağını düşünmüştüm."

Baston ve tüm kısıtlamalar daha önce beni sinirlendirir ve bir tür patlamaya neden olurdu, ama şimdi bunu kabul ettim. Her gün biraz daha iyiye gidiyordum. Biraz daha güçleniyordum. Bastona biraz daha az bağımlı hale geliyordum. Yakın gelecekte bir gün, ona ihtiyacım kalmayacaktı. Ama ben şu anda yaşıyordum.

Güzel bir eşim vardı. İki tatlı kızım vardı. Harika bir işim vardı. Ve bana destek olan arkadaşlarım vardı, bu da ailenin her zaman kan bağıyla oluşmadığını kanıtlıyordu.

Şanslı bir herifim.

Karımın bana aldığı tahta bastonu kullanarak arabadan indim ve başımı dik, omuzlarımı düz tutarak ofise girdim.

Richard VanRyan binadaydı. Ve ben dünyayı fethetmeye hazırdım.

"Harika iş çıkardın," dedi Graham düşünceli bir şekilde. "Bu muhteşem."

"Teşekkürler." Kahvemi alırken sııttım. "Bence bu gerçekten harika."

Jenna güldü, sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve başını salladı. "Görüyorum ki egon kazada zarar görmemiş."

"Hayır. Hayatta ve gayet iyi. Tıpkı geri kalanım gibi." Omuzlarımı kaldırdım. "Şey, çoğum gibi."

Graham elindeki dosyaya baktı, gözlükleri burnunun ucunda duruyordu. "Ne kadar yol katettiğine bak, Richard. Bir zamanlar bu günü asla göremeyeceğini düşünüyordun."

Elimi salladım. "Biliyorum. Sorun değil. Katy, bastonun kişiliğime başka bir seksilik kattığını söylüyor. Benim için sorun yok."

Jenna kıkırdayarak öksürdü ve ayağa kalktı. "Bu arada, ben gidiyorum. Yapacak işlerim var." Kapıda durdu. "Hoş geldin Richard. Geri döndüğüne sevindim, egonla birlikte olsa bile."

Ben cevap veremedim aceleyle uzaklaştı. Bu sabah duygusal davranmıştı ve ben de bütün gün onunla bu konuda dalga geçmiştim.

Brad kapımda belirdi ve elini kaldırıp kapıyı çalmak üzereydi. Onu içeri davet ettim, ilk tanışmamızı hatırlayarak gülmemeye çalışarak. O kader gününden bu yana çok yol kat etmiştik. Victoria'ya döndüğünde evime geldi ve çalışma odamda oturup uzun uzun konuştuk. Hâlâ içinde taşıdığı suçluluk duygusundan nefret ediyordum ve ona izin vermedim.

Onu suçlayan tek kişinin kendisi olduğunu anlayana kadar ayrılmadı. Onu Randy'yi görmeye ikna ettim ve bu ona çok yardımcı oldu.

O günden sonra, evimize düzenli olarak gelmeye başladı ve Gracie'nin yeni en iyi arkadaşı oldu. Gracie onun gelmesinden çok hoşlanıyordu ve aslında birkaç akşam bizim için ona bakıcılık yaptı. Gracie ile Disney filmleri izledi, Heather ile oynadı ve Katy onun sırdaşı oldu. Katy ona hayrandı ve o da bu sevgiye karşılık verdi.

"Ne haber?"

"Konuştuğumuz tasarımları hazırladım." Bana tabletini uzattı ve ben de resimleri kaydırarak inceledim.

"Brad, bunlar harika."

"Kırmızıyı biraz değiştirmeyi düşünüyordum. Logoyu biraz daha öne çıkarmak için."

Onaylayarak başımı salladım. "İyi gözlem. Evet. Öyle yap."

Tekrar kaydırdım ve bir sonraki resimde durdum. Brad ve June'un bir selfiesi vardı; June, muhasebe departmanına yeni gelen kızlardan biriydi. Genç, güzel, sarı saçlı ve içine bir kuruş sığabilecek kadar derin gamzeleri olan June, resimde Brad'e gülümsüyordu. Brad kolunu onun omzuna atmış ve yüzünde mutluluk dolu bir ifade vardı. Kafamı kaldırıp kaşlarımı kaldırdım.

Brad'in yanakları kızardı ve tabletini almak için elini uzattı. "Üzgünüm, bunu unutmuşum."

Gülümsedim ve tableti vermeyi reddettim. "Güzel kız. Mutlu görünüyorsun."

Graham güldü. "Onların çıktığını biliyorum, Richard. Laura ve ben onu seviyoruz. Şirketimizde iş arkadaşları arasında çıkma konusunda bir kural yok."

Brad'e tabletini geri verirken gülmeye başladım. "İyi olmuş, Graham. Yöneticilerinizin çoğu birbirleriyle evli ve aklıma hiç çaba sarf etmeden dört çift daha geliyor."

Gülümsedi ve ayağa kalktı. "Ne diyebilirim ki? Çalışmak ve aşık olmak için harika bir yer." Çıkarken Brad'in omzuna vurdu. "Otuz dakika sonra çıkıyorum. Seni eve bırakırım."

Brad hala araba kullanamıyordu. Direksiyona her oturduğunda donup kalıyordu. Ben de arabaya biner binmez gerginleşiyordum ve henüz araba kullanmayı denememiştim. Diğer sürücülerden o kadar endişeleniyordum ki dikkatim dağılacaktı. Bu, ikimizin de aşması gereken bir engeldi.

"Burası banka mı?" diye alay ettim. "Herkes erken çıkıyor mu? Hayret, zaman kısıtlaması olan benim olmam gerekirdi."

Graham başını salladı. "Planlar, Richard. Büyük planlarım var." Kapıdan çıkarken el salladı.

"June'la ne zamandır görüşüyorsun?"

Brad masamın önüne oturdu. "Birkaç hafta. Kazadan önce bir kez çıkmıştık. Beni hastanede ziyaret etti ve ben yokken sürekli iletişimde kaldı." Tabletine bakarak gülümsedi. "O harika birisi."

"O nadir bulunanlardan biri."

Gözleri parlayarak başını salladı. "Bence de öyle."

Kıkırdadım. O bakışı tanıdım. Çocuk bitti. "Katy onun hakkında biliyor mu?"

"Evet, bana çok destek oldu."

Buna şaşırmadım, elbette destek olurdu. Katy herkesin mutlu olmasını isterdi, bu yüzden Brad'in birini bulduğunu öğrenince çok sevinecekti.

"Onunla daha sonra resmi olarak tanışacaksın," diye başladı Brad, sonra durdu ve yutkundu. "Yani, bir ara onu sana tanıştırmaya getireceğim."

"İyi fikir. Katy ile bir akşam yemeği ayarla."

"Ayarlayacağım."

"Tasarımları bana e-posta ile gönder, ben de birkaç not daha alayım." Kapıya doğru yöneldi. "Tamamdır."

Birkaç dakika sonra, telefonum çaldı. Ekranı baktığımda, neredeyse bir saat geçmiş olduğunu görünce şok oldum. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim.

Katy'nin aramasını cevapladım. "Merhaba tatlım." "Nasılsın?"

"İyiyim."

"Yakında eve gelecek misin?"

"Evet... Kahretsin. Üzgünüm. İşlerim uzadı. Araba muhtemelen bekliyordur." O güldü. "Onlara seni beş buçukta almalarını söyledim bile."

Bunun olacağını biliyordum."

Ayağa kalkıp bilgisayarımı kapatırken gülümsedim. Beni çok iyi tanıyordu. Arkasında boşuk ama tanıdık bir ses duydum.

"Kim var orada?" diye sordum.

"Teslimatçı. Daha önce unuttuğum birkaç market alışverişini teslim ettirdim."

"Mad Dog gibi geldi."

Kıkırdadı. "Bana market alışverişini getirmek için biraz uzak."

"Sanırım öyle. Tamam, ben çıkıyorum."

"Görüşürüz."

Arabada omuzlarımı çevirdim ve bacaklarımı ovuşturdum. Uzun süre oturmanın bu kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Colin'in ofisine koşu bandı koyma önerisini kabul etmeye karar verdim. İhtiyacım olduğunda yürüyüp esneme yapabilirdim.

Araba sokağa girdi ve ben şaşkınlıkla etrafa bakındım. Park edilmiş çok sayıda araba vardı.

"Biri parti veriyor," dedim kuru bir şekilde.

Şoför Leon onaylayarak başını salladı. "Öyle görünüyor." "Beni burada indirin." Kısa bir yürüyüş iyi gelirdi.

Hala kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatarak arabadan indim. Önümde, ön bahçemin yine tabelalarla kaplı olduğunu görebiliyordum. Seçim yoktu, adaylar el sıkışıp tokalaşmıyordu.

Bunlar da neydi böyle?

Yaklaştım ve çeşitli pankartları okurken dudaklarım kıvrıldı.

Richard VanRyan
I'm not running for anything
I just wanted a sign

Richard VanRyan
World's best husband

Richard VanRyan
World's best Daddy

O levhada kızlarımı kucağımda tuttuğum bir fotoğrafım vardı. En sevdiğim levhaydı.
Hepsi beni gülümsetmişti.
Ama biri beni eğlenerek başımı geriye atmaya zorladı.

Richard VanRyan
I'm kind of a big deal

O afişin bana hatırlattığı anılar vücudumu gerdi.

Bunun sorumlusunun kim olduğu şüphe götürmezdi. Akıllı, zeki, harika Katy'm.

Yukarı baktığımda onu garaj yolunda dururken gördüm, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Açıklamak ister misin?" diye sordum, ona doğru yürürken. "İlk gününden sonra küçük bir hoş geldin partisi."

Bahçeyi işaret ederek güldüm. "Bütün komşuların bu olaya dahil olması gerektiğinden emin değilim."

Elini arkasına doğru salladı. "Ben aynı fikirde değilim."

Dönüp bekleyen insanlara baktım.

Graham ve Laura. Jenna ve Adrian. Adam, Julia ve çocukları. Brad ve June. Colin. Bay ve Bayan Thomas. Diğer komşular.

BAM ofisinin tamamı. Bentley, Aiden, Maddox, Reid ve eşleri. Sandy de onlarla birlikteydi ve bana geniş bir gülümsemeyle bakıyordu.

Bu, Maddox'un bu sabah benimle konuştuğunda duyduğum gürültüyü açıklıyordu. Havaalanındaydı, bana sürpriz yapmak için buraya geliyordu. Herkesin ofisten erken çıkmasının nedeni buydu. *Hepsi* buradaydı.

Ailem olarak gördüğüm tüm insanlar.

Katy elini elime koydu. "Hoş geldiniz, Bay VanRyan."

"Anlamıyorum."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu sizin için düzenlediğim bir kutlama. Hepimizin sizinle ne kadar gurur duyduğunu göstermek için."

"Benim için mi, Katy? Bütün bunlar

benim için mi?" O başını salladı.

"Bütün bunlar senin için." "Neden?"

"Çünkü ne kadar sevildiğini bilmeni istedim."

Gözlerim birdenbire odaklanamadı ve gözlerimi kırdım. Boğazımı temizledim.

"Ve işaretlerin uygun olduğunu mu düşündün?" O anı hafifletmek için alaycı bir şekilde sordum.

"İşaretler olmadan parti olur mu?"

"Ben de asmalarına yardım ettim!" diye bağırdı Gracie, bana doğru koşarak.

Eğilip onu kucağıma aldım, tek kolumla tutarak. Yanağına öptüm.

"Eminim tüm bunları yaparken annene yardım etmişsinizdir."

Küçük elleriyle yüzümü okşadı. "Thelbation, baba! Yemek ve pasta var!"

"İşte ben buna parti derim."

Gracie kıpırdanmaya başladı, ben de onu yere indirdim ve Maddox'un yanından geçip Brad'e doğru koşarken güldüm. Mad Dog buna çok kızacaktı.

Katy'ye kolumu doladım ve onu öptüm. "Teşekkür ederim. Bu inanılmaz."

En sevdiğim gülümsemesini gösterdi bana, sadece bana özel olan gülümsemesini.

Onu tekrar öptüm. "Bence *sen* inanılmazsın," dedim dudaklarına dudaklarına.

Bana göz kırptı ve elimi çekti. "Gel, misafirlerine merhaba de."

Onu takip ettim, her şeyi içime sindirmeye çalışarak.

Çimlerde son kez işaretler bulduğumdan bu yana tam bir döngü tamamlamıştım

Hayatım değişmişti, ben değişmiştim. Ve yaşadığımız acılara, mücadelelere ve olanlara rağmen, şu anki durumumu hiçbir şeye değişmezdim.

Geleceğim hiç olmadığı kadar parlak görünüyordu.

Ve bir daha asla bunu hafife almayacaktım.

EPILOG

NOEL

RICHARD

Ev sessizdi. Kızlar nihayet uykuya dalmışlardı ve onlar uyuduktan sonra Katy ve ben hediyeleri çıkardık ve hepsini ağacın altına yerleştirdik. Oturduk, ışıkların parlak kağıttan yansıyan ışıltısını ve Gracie'nin çok istediği sallanan atı ağacın arkasına sakladığım, burnu dalların arasından dışarı çıkmış halini hayranlıkla seyrettik. Onu gördüğü anda başka hiçbir şeyin önemi kalmayacağını biliyordum.

Onun yüzündeki ifadeyi görmek, heyecanlı çılgınlıklarını duymak ve ona hediye verdiğimde yüzüme yağdıracak öpücükleri hissetmek için sabırsızlanıyordum. Heather, bu günün ne anlama geldiğini anlamak için henüz çok küçüktü, ama renkleri ve sesleri çok sevecekti. Büyük peluş ayıcığın onun en sevdiği oyuncak olacağını şimdiden tahmin ediyordum. Tutabileceği yumuşak şeyleri çok severdi.

Katy sıcak kakaosunu yudumlarken ben bir viski içtim. Uykulu görünüyordu, gözleri birden fazla kez kapanıyordu.

Gülümsedim. "Yatağa git tatlım. Çorapları ben hallederim, birazdan gelirim."

Çoraplar en sevdiğim kısımdı. Katy kızlar için alışverişin çoğunu yapıyordu ve benim çoraplarımı da o hallediyordu, ama geri kalanını ben yapıyordum. Bayram çoraplarını doldurmak için küçük şeyler almayı çok seviyordum. Her kız için ve Katy'nin hediyeleri için her zaman fazladan bir şeyler alırdım, ama çoraplar benim "işimdi".

Katy hayatıma girmeden önce, Noel benim için yılın sıradan bir günüydü. Kutlayacak kimsem yoktu, bu mevsimdeki anlamı hakkında hiçbir fikrim yoktu, reklam dünyası için bir patlama dışında

O benim için her şeyi değiştirdi ve bu dönemin ne anlama geldiğini gösterdi. Ne kadar özel olduğunu. Gracie geldiğinde, bu anlam her zamankinden daha net hale geldi.

Noel, aile demekti.

Ve bu yıl, her zamankinden daha özeldi. Hepsini kaybetmeye çok yaklaşmıştım ve minnettarlığımın sınırı yoktu.

Katy benim ısrarım üzerine gülümsedi ve saçlarını eliyle düzeltti, hem uykulu hem de seksi görünüyordu.

"Banyo yapabilirim."

"Küvette uyuyakalmayacağından emin misin?" diye sııttım. Bunu sık sık yapardı. Sık sık yukarı çıktığımda onu küvette uyuklarken bulurdum. Geçen yıl ona verdiğim yeni Kindle'ın su geçirmez olması iyi olmuştu, çünkü bazen onunla birlikte küvette kalıyordu.

"Hayır, kısa keseceğim." Ayağa kalktı ve sandalyemin yanında durdu, eğilip dudaklarıma öptü. Elimi kalçalarına kaldırdım, bacaklarının arkasını okşadım, onu öptüm. Yumuşak bir öpücüktü, sevgi ve tatlılıkla dolu.

"Yakında gelirim."

Parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Tamam, Noel Baba."

Elini elimle tuttum ve avucuna bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

Gözleri büyüdü, canlı mavisi, ona ilk aşık olduğum zamanki kadar büyüleyiciydi. Gözlerini dolduran sıcaklık ve sevgi ruhumu eritmiş, soğuk kalbimi ısıtmış ve hala bir bakışıyla içimde bir ateş yakabilirdi.

"Seni seviyorum, Richard. Hemen yatmaya gel." Başımı salladım, duygulanmıştım.

"Gelirim."

Odanın dışına çıkmasını izledim, kafam anılarla doluydu. Zorlu başlangıcımızdan, yeni filizlenen aşkıma, geçen yılın zorluklarından, şu anda sahip olduğumuz güçlü bağımıza kadar, o benim için bir mucizeydi. Hayatımı kurtaran ve beni tamamen değiştiren bir mucize.

Ondan önce ben bir hiçtim. Onunla, onun sayesinde, dünyaya sahiptim.

Geçtiğimiz yıl, bunu kaybetmeye çok yaklaşmıştım.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Eğer izin verirsem, geçmişin beni boğacağını biliyordum ve hayatımda artık buna yer yoktu

. Hayatım Katy ve kızlarımdı.

Ve doldurmam gereken çoraplar vardı.

Yürüyüşüm sağlam, bacaklarım güçlüydü. Artık bastona ihtiyacım yoktu, ancak bir bacağımda hafif bir sürüklenme vardı; yine de durumum giderek iyileşiyordu. Katy bunun neredeyse fark edilmeyecek kadar az olduğunu söyledi ve ben de Colin ile düzenli olarak çalışarak bunun tamamen ortadan kalkmasını sağladım.

Çalışma odasında, meraklı gözlerden sakladığım tüm çantaları buldum. Katy kızlardan daha kötüydü ve her şeyi karıştırmayı severdi. Neyse ki, boyu çok kısa olduğu için dolabın üst raflarına sakladığım çantaları bulamıyordu. Aile odasına geri dönüp, Katy'nin hediyelerini ağacın altına koydum ve kızlar için aldığım ekstra sürprizleri de ekledim, Heather için aldığım kocaman oyuncak ayı da dahil. Katy'nin gece gizlice aşağı inip bana hediyeler ekleyeceğini biliyordum. Çorabımı çoktan almıştı ve banyo yapmadan önce onu doldurup daha sonra aşağı getireceğini biliyordum. Her zaman bu günün kızlar için olduğu kadar benim için de özel olmasını isterdi. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Geçmişimi ve çocukken Noel'in benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Her yıl, o korkunç anıları güzel anılarla silmeye çalışırdı.

Çorapları dikkatlice doldurdum. Heather'inki kolaydı: çoraplar, basit oyuncaklar, birkaç tulum, birkaç çiğneme halkası ve Katy'nin onayladığı en sevdiği kurabiyeler. Hala dış çıkardığı için her şey uygun görünüyordu. Gracie'ninkini doldurmak daha eğlenceliydi: oyuncaklar, şekerlemeler, saçları için kızlara özgü şeyler, fırfırlı çoraplar, birlikte oynayabileceğimiz küçük oyunlar. Çorabı tekrar asarken ağzına kadar dolmuştu ve kanca onu gece boyunca güvenli bir şekilde tutacak kadar güçlü olmasını umdum.

Katy'nin çorabını banyo ürünleri, saç tokası, mutfak aletleri ve sevdiği yerler için hediye çekleriyle doldurdum: Starbucks, White Spot ve en sevdiği kuaför. Birkaç tane el yapımı masaj ve birkaç randevu gecesi ekledim. Bunlar her zaman büyük beğeni toplardı. Çorabın ucuna küçük bir kutu koydum. Safir küpeler narin ve güzeldi, tıpkı karım gibi. Canlı mavi rengi bana onun gözlerini hatırlattı. Onları seveceğini biliyordum.

Ağacın dallarına bir kutu daha yerleştirdim. Eşleşen yüzük onu başını sallayıp abartılı olduğunu mırıldanmasına neden olacaktı, ama o bunu hak ediyordu. O en iyisinden başka hiçbir şeyi hak etmiyordu ve ben parlak mavi ve berrak

Zarif yüzük, onun alyanslarıyla uyumlu olacak ve onun birine ait olduğunu daha da belirgin hale getirecekti.

İçimdeki mağara adamı bunu sevdi.

Memnuniyetle temizliği bitirdim, ışıkları kapattım, ağacı açık bıraktım. Geri çekilip manzarayı hayranlıkla seyrettim ve bir fotoğraf çektim. Fotoğraf güzel çıkmıştı, ben de hemen Toronto'daki Maddox'a *"Evimden evinize mutlu Noeller"* yazısıyla gönderdim.

Hemen cevap vermesi beni şaşırtmadı; o bir gece kuşuydu ve şüphesiz Dee ile Noel arifesini keyifle geçiriyordu.

"Her şey gönlünce olsun dostum. Sana ve ailene mutlu Noeller. Görüşmek üzere."

Hemen cevap yazdım. *Sabırsızlanıyorum.*

Maddox ve Dee birkaç gün sonra ziyarete gelecekti. Onun buraya gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Bu sefer her şey eğlenceliydi, beni dövmesine gerek yoktu. Onun dostluğu, hayatımda hiç beklemediğim bir hediye idi. Katy dünyamı değiştirene kadar hiç arkadaşım olmamıştı. İş arkadaşlarım, birçok düşmanım vardı ama gerçek bir arkadaşım hiç olmamıştı.

Bir gece Toronto'da iş seyahatindeyken, hastanede Katy'ye söylediklerimi ona itiraf ettim ve bu konuda duyduğum utanç duygusunu kabul ettim. Bana baktı ve başını geriye atarak güldü.

"Bazen çok pislik olabiliyorsun."

"Farkındayım."

Hâlâ eğlenerek başını salladı ve viskisini yudumladı. "Hayatının geri kalanını o lanet sandalyede geçirecek olsan bile, karın başka bir erkeğe sana baktığı gibi bakmaz, Richard."

"Aklım başımda değildi."

Ciddi bir ifadeyle, "Hayır, düşünemiyordun. Gerçekten berbat durumdaydın, seni suçlamıyorum. Affedilmeye ihtiyacın varsa, affedildin." dedi. Kıkırdadı. "Ama bu gece hesap senden."

Ve hepsi bu kadardı. Bir daha bu konuyu hiç açmadı, ben de unutmaya çalıştım. İlerleyebilmek için birçok şeyi unutmam gerekiyordu.

Hatıraları bir kenara iterek iç geçirdim ve son bir şey almak için odama geri döndüm. Kalın zarfı, Maddox ve Dee'yi bekleyeceği ağaç dallarının arasına sıkıştırdım. Maddox, onların

sadece birkaç gün burada kalacaklarını sanıyordu, ama Bentley'nin onayı ve Dee'nin izniyle, onlar için kısa bir gemi seyahati ayarlamıştım. Victoria'dan ayrılacaklar ve San Francisco'ya gideceklerdi. Otel ve geziler ayarlandı, sonra başka bir gemiyle geri dönecekler ve eve uçacaklardı. Hepsi birinci sınıf, hepsi Maddox'un ilgi alanlarını ön planda tutarak tasarlanmıştı. Dee'nin coşkusu belliydi ve onların yapacakları şeyleri doğru seçmeme yardımcı olması paha biçilemezdi.

"Maddox buna bayılacak!" diye coşkuyla söylemişti. "Ne harika bir hediye!"

İtiraf etmeliyim ki, hediye açtığı anda yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Yukarı çıkıp kızlarımı kontrol ettim. Gracie'yi yatağın kenarından çekip battaniyesini üzerine örttüm, bir saat sonra yine yatağın üzerinde yıldız gibi uzanacağını, battaniyesinin yere düşeceğini, ama en sevdiği kuzucuğunu sıkıca kendine saracağını biliyordum. Heather beşiğinde tatlı bir top gibiydi, uyurken minik dudakları büzülmişti. İkisini de defalarca öptüm, bu gece onlara olan sevgim çok büyüktü. Yatak odamıza girdim. Katy, battaniyenin altında kıvrılmış bir top gibi yatıyordu. Umarım çorap giymiştir. Geceleri ayakları çok üşürdü ve benim bacaklarımı ayaklarını ısıtmak için kullanmayı severdi. Sanırım yakında öğrenecektim.

Sabahın çılgın geçeceğini ve zamanım olmayacağını bilerek duşa girdim. Saçımı havluyla kuruladıktan sonra banyo kapısını açıp ışığı kapattım. Yatak odasındaki değişikliği fark etmem bir saniye sürdü.

Her yerde mumlar yanıyordu, havada tarçın ve baharat kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Katy artık battaniyenin altında uyumuyordu. Bunun yerine, yorganın üzerinde uzanmış, tamamen uyanık görünüyordu ve bir elf gibi giyinmişti. Seksi, yaramaz bir elf. Yatakta uzanmış, bir bacağını kışkırtıcı bir şekilde bükmüş, koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş ve mavi gözleri yaramazlıkla parlıyordu. Seksi ve tatlıydı, hepsi bir arada. Elinde bir Noel Baba şapkası tutuyordu ve onu bana fırlattı. Onu yakaladım ve belime sardığım havlu yere düştü, onun şehvetli görüntüsü karşısında ereksiyon oldum.

"Mutlu Noeller, Bay Claus." Göz kırptı. "Sanırım Noel Baba'nın küçük bir hediye almasının zamanı geldi."

Şapkayı takıp sııttım. "Oh, küçük elf, Noel Baba'nın sana bir hediyesi var, tamam mı? Ama bu hediyein küçük olan hiçbir yanı yok."

Kız kıkırdadı ve yatağı okşadı. "Neden buraya gelip bunu benim karar vermeme izin vermiyorsun?" Gülümsemesi daha da genişledi. "Belki Noel Baba'nın sadece yılda bir kez geldiği efsanesini çürütürüz."

İkinci bir davete gerek yoktu. Yatağa yaklaştım. "Peki, bana lanet olası ho, ho, ho."

Katy'ye bakarken, bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Düzgün bacakları, dantel fırfırlı, uyluk ortasına kadar uzanan ipeksi şeffaf çoraplarla kaplıydı. Kırmızı ve yeşil çizgiler kıvrımlarını vurguluyordu. Şeffaf kaşkorse, beyaz suni kürk ile süslenmişti ve uzun süre dayanmayacak küçük bir fiyonkla bir arada tutuluyordu. Dolgun göğüsleri dantelin üzerinden taşıyordu, meme uçları ince, şeffaf kumaşın altında çoktan sertleşmişti. Dizini geriye doğru bükerek, çıplak amcığı loş ışıktaki parıldıyordu.

"Külotunu kaybettin, elf."

Kafasını salladı. "Sana zaman kazandırmak istedim." "Ne kadar... düşüncelisin."

Gözleri parladı. "Zaten hepsi *ıslanmıştı*." Kollarımı yatağa dayadım ve ona gülümsedim. "Öyle mi?"

Sesi alçaldı, sevdiğim renk yanaklarını kızarttı. "Seni düşündüğümde hep ıslanırım."

Başımı eğdim ve derin bir nefes aldım.

Tanrım. Onun müstehcen konuşmalarını seviyordum.

Yukarı baktığımda, parmaklarında çanları olan kıvrımlı terlikleri ve başına takmış olduğu neşeli elf şapkasını görünce dudaklarımdan alçak bir kahkaha kaçtı.

"Terliklerin çok hoşuma gitti," diye alay ettim, ucuna dokunarak çanı çınlattım.

O, tembel bir gülümsemeye ayak parmaklarını kıpırdatıyordu. "Bütün çanlarımı çalmak isteyebileceğini düşündüm, Noel Baba." Dudaklarını ısırıldı. "Nane şekerini yalamayı düşünüyordum."

Onun dudaklarının benim aletimi saran düşüncesiyle sertleştim, aletim seğirdi. "Ne yaramaz bir elf'sin sen," diye düşündüm.

düşündüm. "Bu yıl çorabına kömür koyabilirim."

"Bunun yerine çorabımda senin penisini umuyordum," dedi ciddi bir ifadeyle, sonra kendi sözlerine kıkırdadı.

Gözlerimi kırptım ve onun neşesine katıldım. Yatağın üzerine diz çöktüm, vücudumu onun üzerine salladım, havada asılı kaldım, ağırlığımı ön kollarımla destekledim.

Yakınlaştım. O kadar yakınlaştım ki, hafif ve tatlı nefesinin yüzümde dolaştığını hissedebiliyordum. "Tanrım, seni seviyorum Katy VanRyan."

Başını kaldırdı ve dudaklarımla buluştu. Dudaklarımız hareket etti ve okşadı. Kolay ve yumuşak. Sonra her zamanki gibi, birlikte ve yalnız kaldığımızda, arzu hakim oldu ve ona olan ihtiyacım ateşli bir istek haline dönüştü. Dilimi ağzının içine kaydardım, onu sahiplendim. Onu sahiplendim. Bir kolumu sırtının arkasına attım, onu kendime yaklaştırdım, boş elimle önündeki fiyonku parçaladım. Onun teninin benim tenime değmesine ihtiyacım vardı. Bacaklarını kalçalarım doladı, beni kucakladı. Öpücüklerimiz daha derinleşti. Daha uzun sürdü. Daha çılgınca ve daha arzulu. Ağzımı boynuna doğru kaydardım, yumuşak tenini yaladım ve ısırdım, boynu ile omzunun birleştiği yeri emdim.

"Tanrım, Katy, seni sikmek istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum. Hepsini birden."

Yüzümü avuçladı, dudakları benimkilerden şişmiş ve ıslaktı. "O zaman yap, Richard."

Oturdum ve onu da yanıma çektim. Göğüslerimiz birbirine yapıştı, sert meme uçları cildimdeki tüyleri okşuyordu. Kalçalarını avuçladım ve onu sıkıca tuttum. "Hangisi önce, bebeğim?"

Dudakları kulağıma değdi. "Önce kendi tadımı istiyorum, Noel Baba. Sikini ağzıma al. Sonra istediğin her şeyi yapabilirsin." Kulak mememi ısırды ve çekiştirdi. "Her şeyi."

İnledim ve onun beni geri itmesine izin verdim. Yatağa düştüm ve teslim olarak kollarımı açtım. "Elinden geleni yap, küçük elf."

Göğsümü yalayıp ısırarak aşağı doğru indi, dişleriyle tenimi okşarken dilini kullanarak ısırıkların acısını dindirdi. Göğüs uçlarımla oynamasını ne kadar sevdiğimi biliyordu, dilinin altında sertleşene kadar onları yalayıp emdi. Vücudumdan aşağı kayarak, ağrıyan penisimi eliyle kavradı.

O, uzun ve yavaş bir yalamayla alt tarafımı yalarken, ben başımı yatağa bastırdım. Ağzı

Ağız başımın etrafını kapattı ve beni derinlemesine aldı. Elleri her yerdeydi, testislerimi avuçladı, meme uçlarımı okşadı, uyluklarımı tırmaladı. Beni emirken yeteneğinin sınırları yoktu, hafif, alaycı dil hareketleriyle derin boğazlamayı dönüşümlü olarak yapıyordu. Ellerini kışımın altına kaydırdı, kalçalarımı kavradı ve her zamankinden daha derine indi. Karanlık ve derin zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılırken tısladım. Onun ağzında asla uzun süre dayanamazdım - bu da onun olağanüstü gurur duyduğu bir gerçektir.

"Katy, bebeğim," diye inledim, saçlarını ellerimle kavrayıp hafifçe çekerek uyardım.

Boğazından düşük bir homurtu çıktı, sesi penisimde yankılandı. Zevk doruğa ulaştı ve boşaldım. Ve karım, yaramaz, seksi elfim, onu aldı. Yutkundum, sanki dünyadaki en harika şeymiş gibi etrafımda mırıldanıp inledi.

Bunun doğru olmadığını
biliyordum. Yanıltıcı
reklamdan bahsedelim.

Yine de, zevkimi ve enerjimi tüketene kadar kaldı, sonra başını kaldırıp şehvetli bir bakış attı.

"Nasıl, uçan çocuk?"

O göğsüme uzanıp parmaklarını bir kez daha meme uçlarımda üzerinde gezdirirken inledim. Kafasını okşadım. "Başın büyük belada."

Bacağını uyluklarımda üzerine attı ve üzerime oturdu. Onun merkezinin sıcaklığını hissedebiliyordum ve zaten boşalmış olmama rağmen, çok geçmeden onun içine gireceğimi biliyordum. Saçları dağınık, yanakları kızarmış ve aptal elf şapkası hala başında dururken bana baktı.

Elimi uzattım, ponponu çekip şapkasını kafasından çıkardım. Elimini boynuna doladım, yüzünü benimkine doğru çekip onu öptüm. Tadı benim, onun, bizim tadıydı. Ellerimi kalın saçlarına doladım, onu daha sert öptüm, ona olan ihtiyacım zaten artıyordu. Titredi ve ben yuvarlandım, onu altımda sıkıştırdım. Vücudumun ısısı ona nüfuz ederken ve o gevşerken, kasları rahatlatırken onu öpmeye devam ettim.

Şimdi onun üzerinde durma sırası bendeydi.

"Sıra bende, Katy, benim yaramaz, *yaramaz* küçük elfim." Parmaklarımı onun yan tarafına doğru kaydırdım ve bu sefer de onu titrettim, ama bu sefer zevkten titriyordu. "Çok yaramazlık yaptın."

O göz kırptı. "Öyle, Noel Baba."

"Yaramaz elflerin başına ne gelir, biliyor musun?"

Dudaklarını ısırды ve gözlerini dramatik bir şekilde genişletti. "Ne?"

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Ağızına küfürler yağar. Ve sikilirler. Sertçe."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öyleyse, belki de tüm yaramazlıklarımın listesini yapmam gerekir."

Kıkırdadım. "Noel Baba her şeyi görür, her şeyi bilir." Bacağını omzuma kaldırdım. "Listeyi kontrol ettim Katy. İki kez kontrol ettim. Adın her sayfada geçiyordu."

Kolları açıldı, vücudu yumuşak çarşafın üzerinde dalgalandı.

"Güzel."

Cildi mum ışığında parlıyordu, parmaklarımın altında yumuşak fildişi rengindeydi. Çizgili çoraplarını bacağından aşağı doğru çektim, onları ve sevimli terliklerini çıkarıp omzumun üzerine attım. Aynı şeyi diğer bacağına da yaptım, ikisini de omuzlarıma koyup ona baktım.

Titrek ışıktaki bir hayalet gibiydi, nefes alıp veriş hızlanırken dolgun göğüsleri hızla inip kalkıyordu, her saniye daha da hızlanıyordu. Ellerimi gövdesine kaydırdım, başparmaklarımla sıkı meme uçlarını okşadım. Dokunuşuma karşılık olarak vücudunu bana doğru eğdi. Yüzümü çevirip, en hassas olduğunu bildiğim dizinin arkasındaki narin cildini öptüm. Dilimle çukurluğu izledim ve diğer bacağına da aynısını yaptım, kaslarının gerilmesiyle cildine karşı sırtarak.

Yavaşça, parmaklarımı kullanarak iz bırakıp onu tahrik ederek, sırayla bacaklarını yaladım, öptüm ve ısırдыm. Dudaklarından çıkan sessiz inlemeler, ben ona yaklaşıp başparmaklarımı onun merkezinin iki yanına koyduğumda daha yüksek ve daha sık hale geldi. Nazikçe dudaklarını ayırdım ve ağızımı onun üzerine kapattım, dilimi düzleştirip klitorisinin üzerinde kaydırdım.

Yatağına eğildi, vücudu gerginleşti. Ağızla onu uzun, sert vuruşlarla ve ardından dilimle yumuşak dokunuşlarla çalıştırdım.

Bir parmağımı içine soktum, sonra iki parmağımı, ikisini birlikte çalıştırarak onu doruğa getirdim, sonra geri çekildim, zevkini uzatmak istedim.

Boynumun arkasını kavradı, parmakları huzursuzca saçlarımı çekiyordu. Adımı inleyerek daha fazlasını istiyor, bana yalvarıyordu. Amcığı parmaklarımın etrafında sıkıydı ve sikim daha da sertleşerek onun sıcaklığını hissetmek istiyordu. Hareketlerimi hızlandırdım, ona istediğini verdim, parmaklarımla onu hızlıca sikip, sert yumruğuna odaklandım, ta ki vücudu titreyene, ecstasy'nin etkisiyle spazm geçirip nefes nefese kalana ve sert bir şekilde boşalana kadar.

O kendine gelemeden, ben onun içine girmiştım, ikimizi de zevkten inlememize neden olan sert bir itişle vücuduna kabul edilmişim. Uzun, güçlü vuruşlarla hareket ettim, kalçalarını kavradım, onu kendime doğru çekerek onu sahiplendim. Sesleri beni daha da tahrik etti, yumuşak inlemeleri ve yalvarışları arzumu körükledi. Sıcak ve ıslaktı, amcığı beni arzusu ile sıkıca kavradı. Açımı değiştirdim, onun üzerinde durdum, bir elimle kendimi desteklerken diğer kolumu omuzlarının altına doladım ve ağzını benimkine yaklaştırdım. Dillerimiz, bedenlerimizle aynı ritimde birbirine kaydı. Katy, elimi kalçalarının üzerinde gezdirip onu kendime yaklaştırdığımda titredi. Hareketlerimi yavaşlattım, itmelerim yavaşladı. Kalçalarımı döndürdüm, tam da istediği yere vurdum. İhtiyacı olan yere.

Onu, onun istediği şekilde sevmek.

Yeni açıdan çığlık attı, vücudu beni daha da derine çekti. İnledim, hislerim zaten çok fazlaydı. Bu gece her tarafımı sarmıştı, beni duygularla dolduruyor ve vücudumu onun için acıtıyordu.

"Benim için boşal, bebeğim. Daha fazla dayanamayacağım ve önce senin boşalman lazım," diye yalvardım. Elimi aramıza kaydırđım, onun sevdiği şekilde klitorisine hafif dokunuşlarla bastırdım. "*Lütfen.*"

O çığlık attı, omuzlarımı kavradı ve benim etrafımda boşaldı. O kıvrılıp kıvrılırken keskin tırnakları derime battı. Kasları titredi ve beni sıkıca kavradı, orgazmımı tetikledi. Sıvı ateş gibi sinirlerimi ateşledi, testislerim sıkıştı ve patladım, sadece karımla yaşadığım ecstasy'ye boğuldum

Sadece fiziksel değil, beni bambaşka bir düzeye taşıyan derin duygularla dolu bir ecstasy.

Yüzümü boynuna gömdüm, mutluluk dalgalarını atlattım. Ağzımdan kelimeler döküldü, bozuk ve alçak sesle, onun adını sık sık tekrarladım, ta ki bitene kadar. Ta ki ona yığılana kadar, hareket edemeyecek, düşünemeyecek, onun yumuşaklığı ve sıcaklığı dışında hiçbir şey hissedemeyecek hale gelene kadar.

Birkaç dakika geçti ve onu bırakamadan, ama ağırlığımı kaldırmam gerektiğini bilerek, yan dönerek yuvarlandık. Ellerimle dağınık hale getirdiğim saçlarına burnumu gömdüm. Tutkuyla yaladığım ve ısırđıęım boynunu öptüm. Birleşmemizden dolayı nemli ve sıcak olan sırtındaki deriyi okşadım. İkimiz de titrememiz durana ve bir cümle kurabilene kadar onu sıkıca tuttum.

"Sen harikasın." Tek syleyebildiğim buydu. "Ben dünyadaki en şanslı adamım."

O bana daha da yakınlaştı. "Oh, Richard... bu... sadece... vay canına."

Saçlarına gülerek baktım. "Vay canına, iyi bir kelime." Saate baktım. "Hey, gece yarısı geçti. Mutlu Noeller."

Başını kaldırdı, mavi gözleri yorgun, doymuş ve mutluydu. "Mutlu Noeller."

Onu kendime doğru çektim. "Uyu. Gracie birkaç saat sonra buraya gelip uyanmamızı isteyecek. Uzun bir gün olacak." Esnedim. "Ama ne güzel bir başlangıç."

O, mum ışığında parıldayan gözleriyle oturdu. "Sana Noel hediyesi şimdi vermek istedim."

"O değil miydi?"

"Hayır, daha fazlası var."

Aynı anda hem heyecanlı hem de gergin görünüyordu. Parmakları kucağında kıvrılıp sıkışmıştı. Ayak parmakları heyecanla kıpır kıpırdı.

"nemli bir hediye olmalı. Neredeyse titriyorsun." "yle."

"Yeni bir kravat ya da Maddox tarzı tuhaf çoraplar değil mi?" diye alay ettim. Kafasını salladı, heyecanlı olmaktan çok gergin görünüyordu.

Gülümsedim. "Tamam, Bayan VanRyan. Söyle bakalım."

Çekmeceye uzandı ve küçük bir çanta çıkardı. Çanta şenlikli ve ışıltılıydı, içindekileri gizleyen kağıt mendil vardı. Çantayı bekleyen ellerime uzattı. "Mutlu Noeller, Richard."

Kağıt mendili çekip küçük paketi açtım. İçinden sarı bir tüy yumağı çıktı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Eşarp olmak için çok küçüktü ve rengi pasteldi. Yünü parmaklarımla okşayarak yumuşaklığını hissettim.

"Ah," diye mırıldandım. "Bu bir...?" Sesimi kesip Katy'ye baktım. Gözleri nemliydi ve gerginliğinin bir göstergesi olarak dudağını ısıırıyordu.

"Daha yakından bak."

Topu çektim, iki parçaya ayrılıp yatağın üzerine düştüğünde daha da kafam karıştı. Birini aldım, inceledim ve bir şekli olduğunu fark ettim.

Küçük bir patik.

Bebek patik gibi.

Aynen lanet olası bir bebek patik gibi.

Başımı kaldırdım ve Katy'nin gözyaşlı bakışlarıyla karşılaştım. "Katy?" diye fısıldadım.

Küçük mavi bir çubuğu elime tutuşturdu. Daha önce iki kez benzerini gördüğüm için tanıdık geliyordu.

"Bir bebek mi? Hamile misin?"

O başını salladı.

Onu kendime çekip kollarımla sardım. Bacaklarını bana doladı ve beni sıkıca sarıldı. "Tatlım," diye mırıldandım. "Kaç aylık?"

O geriye yaslandı. "Senin bastonunu bıraktığını kutlamak için dans etmeye gittiğimiz gece. Yani, birkaç aydır."

"Oh." Hatırladığımda gülümsedim. "Asansör."

Kaşlarını oynatarak sevimli bir ifadeyle baktı. "Asansör. Hapımı almayı unutmuştum. Ertesi gün hatırlayıp aldım. Bunu daha önce de yapmıştım ve her zaman sorun olmamıştı, ama bu sefer antibiyotik de kullanıyordum..." Omuz silkti. "Senin süper spermin de eklenince, bam! Hamile kaldım."

Göz kırptım. "Süper sperm konusunda bir şey bilmiyorum, ama doğru hatırlıyorsam, oldukça büyük bir patlama oldu."

Hala gergin bir sesle kıkırdadı.

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve onu öptüm, başparmaklarımla yanaklarında küçük daireler çizerek okşadım. "Nasıl olduğu umurumda değil. Çok heyecanlıyım, tatlım. Heyecandan öteyim." Onu tekrar öptüm. "Aslında, o hapları at gitsin. Bundan sonra ben hallederim, ya da sen hamile kalmaya devam edebilirsin. Biz harika bebekler yapıyoruz."

Gülerek kollarını boynuma doladı. "Belki bu sefer erkek olur."

Bir oğlum olacağını düşününce kalbim biraz sızladı. Birlikte vakit geçirebileceğim küçük bir çocuk. Ona futbol ve arabaları öğretmek. Kızları.

"Sağlıklı olduğu sürece umurumda değil," dedim. Katy sıırttı. "Yalancı. Gözlerinin parladığını gördüm."

Omuz silktim. "Belki. Olmazsa, denemeye devam ederiz. Penisli olan bir bebek er ya da geç ortaya çıkacaktır."

Benim alaycı tavrıma gözlerini devirdi. "İyi misin?"

Omzunu kaldırdı. "Şimdiye kadar kolay geçti. Sabah bulantısı yok. Hiç mide bulantısı bile yok. Biraz yorgun hissediyorum ama onun dışında iyiyim."

"Doktora gittin mi?"

"Evet. Yakında ultrason randevum

var." "Ben de gelirim."

Gülümsedi. "Geleceğini biliyordum."

Onu göğsüme çekip sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim tatlım. Bu şimdiye kadarki en güzel hediye."

O bana sıkıca sarıldı, ben de yerimi değiştirip ikimizi de yatırdım ve battaniyeleri üzerimize çektim. O birkaç saniye içinde uykuya daldı, ben ise kabarık yün toplarına bakakaldım.

Geçtiğimiz ayları düşündüm.

Korkunç acı, dram ve endişeler geride kalmıştı. Gölgeler ve bulutlar dağılmıştı.

Önümüzde net ve parlak bir gelecek vardı. Bir bebek.

Bize katılacak ve hayatımı daha da eksiksiz hale getirecek yeni bir hayat.

Karımı seyrettim — evrenimin merkezi ve bugün olduğum adam olmamın sebebi.

O benim en büyük hediyemdi.

Arabayı park ettim ve Katy'ye gülümseyerek döndüm. "Bu çok tanıdık geliyor."

Tekrar araba kullanmaya başladığım için mutluydum. Korkularımı kontrol altına almak ve özgüvenimi geri kazanmak biraz zaman aldı. Kazadan öncekinden daha temkinliydim, ama bazı savunma sürüş dersleri aldım ve bunlar yardımcı oldu. Artık bir yerlere götürülmek zorunda kalmıyordum ve arabaya bindiğimde terlemiyordum.

Katy yüzündeki saçları geriye doğru taradı. On altı haftalık hamileydi ve şimdiden ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu, onun için farklı bir hamilelik olmuştu. Sabah bulantısı çok azdı, ama sürekli yorgundu. Ve diğer iki kızından daha fazla göbeği belirginleşmişti.

Onun bebek karnını ve vücudundaki değişiklikleri izlemeyi seviyorum. Göğüslerinin dolgunlaşması, çocuğum onun içinde büyüdükçe karnının şişmesi, farkında bile olmadan elini karnına götürdüğünde yüzündeki yumuşak ifade.

"Üçüncü seferde şans gelir derler." Kapısını açıp arabadan inmesine yardım etmek için elimi uzattığımda bana göz kırptı. "Bu sefer cinsiyetini öğrenecek miyiz?"

Gracie ve Heather'da öğrenmemiştik. Bu sefer öğrenmek istediğini biliyordum ve benim de bir itirazım yoktu. Bebek odasını planlamamız ve Heather'ı taşınmamız gerekiyordu, bu yüzden başımı salladım. "Neden olmasın? Bugün ya da birkaç ay sonra sürpriz olsun, ikisi de bana uyar. Bazı kararları almamızı kolaylaştıracaktır herhalde."

"Tamam o zaman baba. Öğrenelim."

Bekleme odası kalabalıktı, ama içeri çağrıldığımızda Katy'ye önlüğünü giymesine ve masaya yerleşmesine yardım ettim. Gerginlikten yerinde duramayan Katy yatakta hareket edince kağıt hışırdadı.

Alnını öptüm ve elini tuttum. Ben de heyecanlıydim, bu yüzden oturamadım. Ayakta durmak zorunda kaldım, ama aslında dolaşmak istiyordum. Oda ekipmanlarla dolu olduğu için bu mümkün değildi.

Suzanne içeri girdi, yüzü ışıltı ışıltı parlıyordu. "Merhaba, siz ikiniz." İki kızımızın doğumunda da bizimle birlikteydi ve Katy ona tamamen güveniyordu. Harika bir doktor ve daha da harika bir insandı. İkimiz de onu çok seviyorduk.

İhtiyacı olan tüm ekipmanları hazırlamak için telaşla dolaşıyordu. "Merhaba demeye hazır mıyız?"

Katy dudağını ısırđı, gözleri zaten yaşarmıştı.

Boğazımı temizledim. "Bu sefer bebeğın cinsiyetini bilmek istiyoruz." Suzanne şaşırmış görünüyordu. "Bu sizin için farklı bir durum."

Katy iç geçirdi. "Bu hamilelik tamamen farklı."

Suzanne bir sürü soru sordu, notlar aldı, muayene yaptı ve sonunda gülümsedi. "Her şey yolunda görünüyor. Bu senin üçüncü hamileliğın, Katy. Vücudun her seferinde farklı tepki veriyor."

Ultrason makinesini yaklaştırdı. "Bir bakalım."

Katy'nin karnına jel sıktığında, Katy kıvranmaya başladı ve ben gülümsedim. Katy soğuşa her zaman tepki verirdi. Onu öptüm ve probun ileri geri hareket etmesini ve görüntünün netleşmesini izledim.

"İşte bebeğınız." Suzanne gülümsedi, tıklayıp ölçüm yaptı. O sesi açtığında nefesimi tuttum ve kalp atışını duydum. Garip bir ses odayı doldurdu, hızlı, düzenli ses kulağıma müzik gibi geldi.

"Bilmek istediğinden emin misin?"

"Evet!" Katy ve ben haykırdık.

"Kız," diye duyurdu Suzanne.

Gülerek, "Etrafım kadınlarla çevrili. Kendi küçük haremim," dedim.

Katy'nin gözleri ekrana odaklanmıştı. Kafasını eğdi ve şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Her şey yolunda görünüyor..." Suzanne'in sesi kesildi.

Sesin ince değışikliğine kaşlarımı çattım. Daha hızlıydı, kendi yankısı gibiydi, gitarın tınısı kesintisizdi.

"Bakın kim saklanıyormuş," diye mırıldandı Suzanne ve bize doğru baktı. "Bu seferki farklı olmasının sebebi bu, Katy." Bana gülümsedi ve göz kırptı. "Aferin sana, Richard." Ekrana dikkatle baktı.

"İkizler. İkincisi erkek."

Gözlerimi kırptım. Katy'ye baktım. Tekrar ekrana baktım. Tekrar gözlerimi kırptım.

İki bebek vardı.

İki bebeğimiz olacaktı. Ve biri erkekti.

Bir oğlum olacaktı.

Bu nesil VanRyan erkekleri onun istenen ve sevilen biri olduğunu bilirdi. Ona aileyi öğretirdim. Graham onun için gerçek bir büyükbaba olurdu. Maddox ve Aiden ona korkunç bir etki yapardı ve ben öfkelenmiş gibi davranır, gizlice onların maceralarının her anından zevk alırdım. Laura onu şımartırdı.

Çocukken benim sahip olmadığım her şeye sahip olacaktı. Bütün çocuklarım sahip olacaktı.

O ana kadar bir doktorun muayenehanesinde hiç bağırdığımı hatırlamıyordum.

Ama bağırdım, hem de yüksek sesle. Katy'nin irkilmesi ve doktorun gülmesi için yeterince yüksek sesle.

Katy'yi öptüm. Sevmek için iki çocuk daha ve gizlice sahip olmak istediğim bir oğul için onu öptüm. Bir kez daha, hayallerimi gerçekleştirdi.

"Teşekkür ederim," dedim dudaklarına. Tuzlu bir tat aldım ama bunun benim gözyaşlarımdan mı yoksa onunkilerden mi olduğunu bilmiyordum. Önemli değildi.

"Başardın," diye fısıldadı.

"Başardık." Onu tekrar öptüm, mutluluğum sınır tanı mıyordu. "*Başardık.*"

BİRKAÇ AY SONRA...

Koridorda aceleyle yürürken, hastane koridorlarında ayak seslerim yankılanıyordu. Masaya uğradım ve Shelly'nin eğlenceli bakışlarıyla karşılaştım. Çocuklarımla her biri doğduğunda görevdeydi ve artık bana alışmıştı.

"O nasıl?"

"On beş dakika yoktun. Hayatta kaldı."

Ona sert bir bakış attım ve büyük bir çantayı kaldırdım. "Herkeseyecek kadar dondurma aldım. Tabii kaba davranmazlarsa."

Gülerek çantayı elimden kaptı. "İyi ki ben değilim. Umarım kaşık getirmişsindir."

Katy'nin yanına dönmem gerektiği için onun yanından geçerken gülümsedim.

Katy'nin dondurma isteği bu sefer hiç azalmıyordu. Evde hiç dondurma kalmıyordu. Buzdolabını dondurma ile dolduruyordum, ama ertesi gün yine markete gitmek zorunda kalıyordum.

Bugün, çocuklarımızı doğurduktan sonra, biraz istemişti. Bugün yaşadığımız her şeyi düşünürsek, benden istediği her şeyi alabilirdi ve dondurma kolaydı. Onu bir an bile olsa yalnız bırakmaktan nefret etsem de.

Katy'nin özel odasının kapısını açtım ve önümdeki manzaraya gülümsedim. Katy uyuyordu, yanağı elinin üzerindeydi. Yüzü solgun ve bitkindi, ama dudaklarında hala bir gülümseme vardı. Yorgun düşmüştü.

Hamileliğinin son dönemi sorunlarla doluydu. Katy minyon bir kadındı ve bir bebek taşımak bile yeterince zordu, iki bebek taşımak ise daha da zordu. Oğlum ise, orada olduğunu ve büyüdüğünü ona hissettirmeye kararlı gibiydi. Sürekli hareketli, kız kardeşinden daha büyük olan oğlum, zorlu bir bebektir. Tüm hamilelik öyleydi. İkinci üç aylık dönemde birkaç korku yaşandıktan sonra, yatak istirahati verildi ve sezaryen tarihi belirlendi. Katy bir şekilde dayandı ve bugün çocuklarımız otuz altı haftalık olarak sağlıklı ve mutlu bir şekilde dünyaya geldi. Suzanne memnundu ve onların NICU'da kalışlarının haftalar değil, günler süreceğini tahmin ediyordu. Hastaneye yakın bir otelde oda ayırtmıştım bile. Kızlar, onlarla vakit geçirmeyi seven Bayan Thomas, Laura, Brad ve June'un bakımındaydı. Tutmuş olduğum bir dadının yardımıyla, Katy ve ben kardeşlerini eve getirene kadar onlara iyi bakılacaktı. Kızların onları görebilmesi için birkaç gün geçmesi gerekecekti, ama ben fotoğraflarını göndermiştim ve ikisi de çok heyecanlıydı.

Oturdum ve parmağımı Katy'nin yanağına sürdüm. Ona dondurma getirirsem ve yiyemezse üzülürdü.

Gözlerini açtı ve gülümseyerek elimi tuttu.

"Merhaba."

"Merhaba tatlım."

"Aldın mı?" "Evet."

"Bebekleri gördün mü?"

Yanağına öptüm. "Evet. Çok iyiler. Yarın kalkıp onları görebilirsin."

"Tamam."

Kapağı açtım, bir kaşık dolusu aldım ve soğuk tatlıyı dudaklarına dokundurdum. "Al."

Ağzını açtı ve bir lokma aldı. "Mmm. Tuzlu karamel."

Ben de büyük bir kaşık aldım ve tatlı ve tuzlu tadı birlikte tadını çıkardım. Fazla yiyemeyeceğimi biliyordum, ama yiyebildiğim kadarını yiyecektim.

"Richard?"

Öne eğildim. "Ne oldu tatlım? Ağrın mı var?"

Kafasını salladı. "Bir isim belirledin mi diye merak ediyordum."

Ona biraz daha dondurma yedirdim. "Sanırım karar verdik. Sen ne dersin?" Her birimizin bebeğe isim verebileceğine karar vermiştik.

Tartışmaya gerek yoktu.

diğer kişi bu seçimi kabul etmek zorundaydı. Bu Katy'nin fikriydi, bu da beni güldürdü. Onun seçimine itiraz edeceğimi hiç sanmıyordum. Ya da onun benim seçime. Bunun olması için çok yakındık.

"Evet. Bugün onu gördüğümde anladım." "Ben de. Önce sen söyle."

Gülümsedi. "Gertrude Hermione VanRyan."

Dehşetimi belli etmemeye çalıştım. Başaramadım.

"*Gertrude* mu?" diye haykırdım. "Katy, ne halt ediyorsun?"

Kıkırdadı, sesi hoşuma gitti. Şaka yapıyordu.

Onu cezalandırmak için, yalvaran gözlerini görmezden gelerek büyük bir kaşık dondurma aldım.

Bir dakika boyunca. Sonra ona biraz daha yedirdim. "Penny Elaine VanRyan."

Başımı salladım. Penny, onu evlat edinen annesi için, Elaine ise ailemizin çok önemli bir parçası olan Bayan Thomas için. Ona yaklaştım, onu öptüm ve son lokma dondurmayı ona verdim. "Mükemmel."

"Şimdi sen."

Derin bir nefes aldım. "Gavin Riley VanRyan."
Katy, bu iki adamın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.
Elini uzattı ve benim sözlerimi tekrarladı.
"Mükemmel."
"Ben de öyle düşünmüştüm."
"Graham çok duygulanacak. Maddox da
öyle." "Umarım."
"Aiden'ı da ekleyecektim, ama isim çok büyük geldi." Anlayışla
başını salladı.
"Belki bir dahaki sefere."
Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah..."
Gülerek boş kabı çöpe attım. "Dalga geçiyorsun." "Belki onun
yerine bir köpek ya da kedi alabiliriz."
Onun sözleri beni daha da güldürdü. "Aiden, köpek. Nedense, bu
isim ona yakışıyor. Bentley, kedi. Kediler her zaman biraz daha kibirli
olurlar."
Gözlerini kapattı, yorgunluk yine onu ele geçirdi. "Onları sen eğit."
Elimi alnında gezdirdim, memnuniyetle iç çekişine gülümsedim.
Eğilip yanağına öptüm.
"Uyu, Katy'm. Uyandığında burada olacağım." "Seni
seviyorum," diye mırıldandı.
Ona baktım, çoktan uykuya dalmıştı.
Benim güzel Katy'im.
"Aşk bile bunu ifade etmeye yetmez," dedim ona, tatlı yüzüne bir
öpücük daha kondurarak. "Bunu ifade edecek kadar büyük bir kelime
yok."

Ön kapıyı açtım ve Katy'yi içeri davet ettim. Bebekleri de bebek
taşıyıcılarında güvenli bir şekilde tutarak arkadan takip ettim.
İkisi gece ile gündüz kadar farklıydılar.
Penny minik, sessiz bir kızdı ve küçük buklelerinde ismine yakışan
hafif bir kırmızılık vardı. Tatlı bir mizacı vardı ve

kucağa alınmayı severdi. Gözleri, annesi gibi mavi kalacağına söz veriyordu.

Gavin daha iriydi. Uzun ve zayıftı, kartal gibi keldi ve gözleri çok çabuk ela rengine dönüyordu, benimki gibi. Karakteri de buna uyuyordu. Talepleri hızlı ve gürültülüydü. Yemek. Yeni bez. Kaldır onu. Bırak onu.

Kız kardeşini bul.

Penny onu sakinleştiren tek şeydi. Bu ikisinin evi yönetecekleri hissine kapıldım.

Gracie heyecanlı ve endişeli bir şekilde bize doğru koştu. Heather, küçük yüzünde güneş gibi parlayan bir gülümsemeyle onun arkasında sallanarak yürüdü. Laura ve Graham, bizi gördüklerine sevindikleri için onların arkasında takip ettiler. Taşıyıcıları yere bıraktım ve kızlarımı kucağıma alıp öptüm, onlar da beni sevdiler. Onları Katy'nin seviyesine indirdim ki onu öpebilsinler. Kesikleri henüz iyileşmediği için onları kaldıramıyordu, ama oturunca hepsi üzerine atlayacaktı. Bir sürü çığlık ve kucaklaşma oldu, sonra aile odasına geçtik.

Orada olmak, sonunda çocuklarımızı eve getirmek çok güzeldi. Hepsini aynı çatı altında görmek.

Graham, Gavin'i taşıyıcıdan kaldırıp havaya kaldırdı.

"Tanrım, ne kadar büyük."

Ben güldüm. "Ciğerleri de öyle."

Laura, Penny'yi kucağına aldı ve parmağını yanağına sürdü. "Çok tatlı," diye mırıldandı.

Katy, onun eve gelmesinden çok mutlu olan kızlarımızı kucakladı.

"Tess nerede?" diye sordum. Laura'nın arkadaşı olan Tess, Katy'ye yardım etmesi için tuttuğum

sevgi dolu bir kadındı ve Katy'ye yardım etmesi için onu işe almıştım. Kızlar onu hemen sevmişlerdi ve o da ortama iyi uyum sağlamıştı. Yakınlarda yaşıyordu ve Katy neye ihtiyacı olduğuna karar verene kadar bir süre tam zamanlı olarak burada kalacaktı. Onu bulduğumuz için şanslıydık.

Graham güldü. "Akşam yemeği hazırlıyordu, endişelenmene gerek yok. Birazdan gelir, Elaine'i ziyaret ediyordu ve tariflerini paylaşıyorlardı. Sanırım kahve ve atıştırmalık hazırlayacaklardı."

"Harika."

Gavin burun kıvrarak bağırdı. Kolları sallanıyordu ve yüzü kızarmıştı. Graham şaşkın görünüyordu, sonra yüzünü buruşturdu ve

onu bana uzattı. "Görev çağırıyor."

"İstersen hepsi senin olabilir."

"Hayır," diye ısrar etti. "Büyükbaba olmanın avantajları. Kokladıklarında veya çok gürültü yaptıklarında onları sana veririm."

Kıkırdayarak Gavin'i aldım ve üst kattaki bebek odasına çıktım.

Gavin yumruklarını ısırarak, onları kemirip sinirli sesler çıkardı.

"Öyle mi, oğlum?" diye sordum. "Acıktın mı?" Alnını öptüm. "Merak etme, baban seninle."

Onu emzirmeyi çok seviyordum. Bana sokulup emdiği hali. Gazını çıkardıktan sonra bana sarılıp uyuduğu hali. Katy, Heather'ı emzirirken sorun yaşamıştı ve bu sefer biberonla beslemeye karar vermişti, bu yüzden ben birini emzirirken o diğerini emziriyordu. Bu, aramızdaki bağı güçlendiren harika bir zaman olduğunu düşünüyordum ve paylaşmaktan nefret ediyordum.

Bu, *baba* olmanın avantajıydı.

Yatmadan önce çocukları kontrol etmek için son turumu yaptığımda ev karanlıktı.

Gracie'yi yıldız pozisyonundan çıkardım, sırtını örttüm ve kafasına bir öpücük kondurdum.

Heather'ı yeni büyük kız yatağının dibinden kurtardım ve yastığının üzerine yatırdım. Orada uzun süre kalmayacaktı. Uzunlamasına yuvarlanmayı severdi ve nadiren olması gereken yerde uyurdu.

Penny uyuyordu, uykusunda minik çenesi hareket ediyordu ama ağzından hiçbir ses çıkmıyordu. Gavin ben yaklaştığımda kıkırdadı ve ben onların ortak beşiğinin yanında durup uykuya dalana kadar başını okşadım. Düşük bir homurtu sesi çıkardı ve bu beni güldürdü.

Odada Katy uyuyordu. Birkaç saat sonra uyanacağımızı ve benim de uyumam gerektiğini biliyordum, ama zihnim durmuyordu.

Geçmişimi geleceğimle karşılaştırarak düşündüm.

O kadar soğuk ve duygusuzdu ki, ben de öyle oldum.
Diğeri ise umut ve mutlulukla parıldıyordu.

Nimetlerim çoktu.

Hiç sahip olabileceğimi düşünmediğim dört
çocuğum vardı. Işık ve sevgiyle dolu bir evim
vardı.

Sevdiğim aile ve arkadaşlar. Onlar da bana aynı duyguları
besliyorlardı. Ve sadece kendisi olarak bana her şeyi veren bir
eş.

Sıcak, sevgi dolu ve gerçek.

Onun sayesinde her şeye
sahiptim. Hayat güzeldi.

Peki ya gelecek?

Her şeyi görebiliyordum. Okulun ilk günleri, çocuklarımla
büyümesini izlemek, tatiller, seyahatler, sevinçler, gözyaşları,
öpücükler, kucaklaşmalar. Sevgi. Büyümek, gülmek, paylaşmak,
öğrenmek. Birlikte.

Eşime baktım, onun sevgi dolu bakışlarını görme ihtiyacım çok
güçlüydü, görmezden gelemezdim.

"Katy, tatlım," diye sessizce ısrar ettim. "Uyan."

Gözleri açıldı.

"Ne oldu? Bebekler..."

Kafamı sallayarak sözünü kestim. "Hayır."

O mutlaka görmüş görmüş bir görmüş
yüzümde yüzümde çünkü yanaklarımdan tuttu.

"Ne oldu, sevgilim?"

Boğazımda biriken düğümü yuttum. "Seni sevdiğimi söylemek
istedim. Tanrım, seni seviyorum Katy VanRyan."

Parmaklarıyla yüzümü okşadı. "Seni seviyorum."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

"Teşekkür ederim."

O, her zamanki gibi, anlayan ve bilen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Burnunun ucuna hafifçe vurdum. "Şimdi uyu. Çocuklarımla
yakında beslenmesi gerekecek ve bunu tek başıma yapamam,
biliyorsun."

Daha rahat bir pozisyon bulana kadar dikkatlice hareket ederek bana
daha da yaklaştı. "Siktir git, VanRyan."

Kıkırdadım. Tam da duymak istediğim şeydi. Duymam gereken
şeydi.

Ve o da bunu biliyordu.

Çünkü, evet, o Katy'di.

Benim geleceğim.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, teşekkür etmem gereken bazı kişiler var. Beni cesaretlendiren ve destekleyen sözlerin ardındaki kişiler. Kitaplarımı birçok nedenden dolayı mümkün değildi.

Bu kitap, yoğun programlarından zaman ayırarak soruları yanıtlayan, geri bildirimde bulunan ve bu hikayede düzeltmeler yapan bazı tıp uzmanlarının yardımı olmadan mümkün olamazdı.

Özellikle Colin Oczkowski'ye sabrı, zamanı ve yardımı için teşekkür etmek istiyorum.

Okurlarıma gelince, sizler Richard ve Katy'nin hikayesinin devamını istediniz. Umarım onların hikayesine hak ettiği değeri vermişimdir.

Lisa, muhteşem düzenlemelerin ve sabrın için teşekkür ederim. Sözlerimi akıcı hale getirdin.
Yorumlarınızı ve sizi güldürdüğümü bilmek çok hoşuma gidiyor.

Beth, Trina, Melissa—geri bildirimleriniz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Carrie, BM'deki bayanlar, Ayden, Jeannie, Freya—
Sizi seviyorum ve arkadaşım olduğunuz için onur duyuyorum. Beni alçakgönüllü kılıyorsunuz.

Peggy ve Deb, desteğiniz ve keskin gözleriniz için teşekkür ederim.

Melissa, benim post-it notlarımı, karalamalarımı ve düşüncelerimi alıp onları sevdiğim kapaklara dönüştürüyorsun. Teşekkürler!

Karen, sevgili arkadaşım ve asistanım. Sen olmasan hayatım aynı olmazdı. Bu yolculuğu eğlenceli ve heyecan verici hale getiriyorsun. Kelimelere olan ortak sevgimiz, hayatımın en önemli ve özel dostluklarından biri haline geldi. Seni çok seviyorum.

Tüm blog yazarlarına, okuyuculara ve özellikle tanıtım ekibime. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Kitaplara, benim çalışmalarına olan sevginizi haykırıyorsunuz.

—paylaşımlarınız, önerileriniz—okumak istediğim kitaplar listemi dolu tutuyor ve bana gösterdiğiniz destek için çok minnettarım.

Bana bu kadar nezaket gösteren yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Sizin örneğinizi takip edip, iyiliğinizi başkalarına da aktaracağım.

Okuyucu grubum Melanie's Minions, hepinizi seviyorum.

Ve her zaman, benim Matthew'um. Sen benim dünyamsın.

MELANIE MORELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

Vested Interest Serisi

[Bentley \(Vested Interest #1\)](#)

[Aiden \(Vested Interest #2\)](#)

[Maddox \(Vested Interest #3\)](#)

[Reid \(Vested Interest #4\) Van](#)

[\(Vested Interest #5\)](#)

[Halton \(Vested Interest #6\)](#)

Insta-Spark

Koleksiyonu [Her Şey Bir](#)

[Öpücükle Başladı Noel](#)

[Şekeri](#)

[Anlık Bağlantı](#)

Sözleşme Serisi

[Sözleşme \(Sözleşme #1\) Bebek](#)

[Maddesi \(Sözleşme #2\)](#)

Tekil Romanlar

[Fırtınanın İçine](#)

[Yaraların Altında](#)

[Çitin Ötesi](#)

[Senin Hakkındaki İmajım \(Random House/Loveswept\)](#)

YAZAR HAKKINDA

New York Times/USA Today en çok satan yazar Melanie Moreland, otuz yılı aşkın süredir sevgili eşi ve kurtarılmış kedileri Amber ile Ontario'nun sakin bir bölgesinde mutlu ve huzurlu bir hayat sürüyor. Onun için arkadaşları ve ailesi her şeyden daha önemli ve onlarla geçirdiği her anı çok değerli.

Kahveye ciddi bir şekilde bağımlı olan ve bilgisayar ve teknik konularla ilgili her şeye büyük zorluk çeken Moreland, pişirmeyi, yemek yapmayı ve insanların denemesi için yeni tarifler denemeyi seviyor. Akşam yemeği partileri düzenlemeyi ve yurt içinde ve yurt dışında seyahat etmeyi seviyor, ancak eve dönmenin her seyahatin en iyi kısmı olduğunu düşünüyor.

Melanie hikayeleri, özellikle de iyi bir şarap eşliğinde dinlemeyi sever ve paraşütle atlama (bir toz zerresinin üzerinde serbest düşüş), ekstrem snowboard (merdivenlerden düşme) ve kendi helikopterini uçuşma (kendi ayaklarına takılıp düşme) gibi aktivitelerden hoşlanır. Mutlu sonların, hatta engembeli olanların bile, hikayeyi nasıl anlattığına bağlı olduğunu öğrenmiştir.

Melanie, Bookcase Literary Agency'den Flavia Viotti tarafından temsil edilmektedir. İkincil haklar veya çeviri hakları ile ilgili sorularınız için lütfen flavia@bookcaseagency.com adresinden kendisiyle iletişime geçin.

Melanie ile bağlantı kurun

Okuyucu gruplarını sever misiniz? Çok eğlenceli ve hediyeler var! [Melanie Moreland'ın Minionları'na](#) göz atın

Güncel haberler, indirimler, kitap duyuruları ve alıntılar için (spam içermez) haber bültenime abone olun: [Melanie Moreland'ın haber bülteni](#)

Web sitesi ziyaret edin www.melaniemoreland.com

Kaçırmayın!

Aşağıdaki düğmeyi tıklayın ve Melanie Moreland yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için kaydolun. Ücretsizdir ve hiçbir yükümlülük yoktur.

Sign Me Up!

<https://books2read.com/r/B-A-MJK-SRRAB>

BOOKS READ

Bağımsız okuyucuları bağımsız yazarlara bağlamak.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

